

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

ΦΑΙΔΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΤΖΑΡΤΖΑΝΟΥ
ΠΡΩΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΩΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ - ΣΤΑΔΙΟΥ 4
1930

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

Εἰς τὴν βιβλιοθήκην ταύτην ἐκδίδονται ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι ἑλλη-
νες συγγραφεῖς οἱ διδασκόμενοι εἰς τὰ γυμνάσια καὶ τὰς
ἐμπορικὰς σχολὰς.

Ἐκαστος τόμος περιλαμβάνει :

Τὸ ἀρχαῖον κείμενον.—Μετάφρασιν ἐλευθέραν. —Τὴν συντακτι-
κὴν σειρὰν τῶν λέξεων.—Μετάφρασιν κατὰ λέξιν.—Πραγμα-
τικὰς παρατηρήσεις.

Πλάτωνος Κρίτων ὑπὸ Χρ. Καραβᾶ.....	Δρ. 7.50
Λυσίου Λόγοι ὑπὸ Ι. Σταματάκου.....	» 15.—
Δημοσθένους 3 Ὀλυνθιακοὶ Ι. Σταματάκου.....	» 15.—
Θουκυδίδου βιβλίον Α'.....	» 20.—
Ἰσοκράτους πρὸς Δημόνικον καὶ Τραπεζιτικούς.....	» 10.—
Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων Πολιτεία.....	» 15.—
Ἡρόδοτος ὑπὸ Ι. Σταματάκου τευχ. Α' Βιβλίον V—VII.....	» 12.—
» » » Β' » VIII....	» 12.—
» » » Γ' » IX....	» 10.—
Ἀρριανοῦ Ἀνάβασις Ἀλεξάνδρου ὑπὸ Ι. Σταματάκου	
τευχος Α'. Βιβλίον Α'—Γ'.....	» 15.—
» Β' » Δ'—Ζ'.....	» 15.—

ΥΠΟ ΕΚΤΥΠΩΣΙΝ:

Πλάτωνος Ἀπολογία Σωκράτους.	Πλουτάρχου : Περὶ παίδων
Ὀμήρου Ὀδύσσεια.	[ἀγωγῆς.
» Ἰλιάς.	» Ἄγις-Κλεομένης καὶ
Θουκυδίδου βιβλίον δεύτερον.	[Γράγχοι
Δημοσθένους Α' κατὰ Φιλίππου.	» Θεμιστοκλῆς καὶ Ἀ-
» Β' κατὰ Φιλίππου.	[ριστείδης
» ὁ περὶ Εἰρήνης.	» Σόλων καὶ Περικλῆς
» περὶ τοῦ στεφάνου	» Γυναικῶν ἀρεταὶ
Ξενοφῶντος Ἀπομνημονεύματα.	» Λακαινῶν ἀποφθέ-
	[γματα

Ἡ βιβλιοθήκη αὕτη, καταρτιζομένη κατὰ σύστημα διὰ πρῶ-
την φορὰν εἰσαγόμενον εἰς τὴν Ἑλλάδα, παρουσιάζει τὰ ἐξῆς
σημαντικώτατα πλεονεκτήματα :

1ον. Ὅχι μόνον δὲν παρεμποδίζει τὴν αὐτενέργειαν τοῦ
μαθητοῦ ἀλλὰ καὶ θετικῶς τὴν ὑποβοηθεῖ.

2ον. Εἰσάγει τάχιστα τὸν μαθητὴν εἰς τὸν μηχανισμόν τῆς
ἀρχαίας γλώσσης διὰ τῆς φυσικῆς καὶ συντακτικῆς (τῶν δύο
τούτων συνδυαζομένων καταλλήλως) σειρᾶς τῶν λέξεων.

3ον. Διὰ τῆς ἐλευθέρως μεταφράσεως ἀπλώνει φυσικὰ καὶ
ἀβίαστα τὰς σκέψεις τοῦ συγγραφέως ἔμπρὸς εἰς τὰ ὅμματα
τοῦ μαθητοῦ.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

Φ Α Ι Δ Ω Ν

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΤΖΑΡΤΖΑΝΟΥ

ΠΡΩΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΣ

Ζαΐφης Β.

Αθήναι.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.—ΣΤΑΔΙΟΥ 4

1930

ΠΛΑΤΩΝ

ΝΟΜΟΙ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΣΤΑΥΡΑΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

PRINTED IN GREECE 1930

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ—288

ΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΚΡΙΘΕΙΣΑΙ

ΕΝ ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΜΕΝΟΙΣ Ἡ ΜΗ

(πβ. ἐκδόσεις Hermann—Wohlrab, Williamson καὶ Léon Robin).

- Κεφ. Α', 58 Α Τοῦτ' ἔστι—Τοῦτ' ἔστι
 Κεφ. Β', 58 Ε ἀνὴρ ἐφαίνετο—ἀνὴρ ἐφαίνετο
 59 Α ὅτε μὲν—τοτὲ μὲν
 59 Β αὐτοῦ [Κρίτων]—αὐτοῦ
 59 C Σιμίας — Σιμίας | παρεγένοντο ; —
 <οὐ> παρεγένοντο ;
 Κεφ. Γ', 59 D προτεραία ἡμέρα — προτεραία [ἡμέρα]
 59 Ε τελευτᾷ—τελευτήσῃ
 60 Β λυπηρόν, τῷ ἅμα—λυπηρόν· τὸ ἅμα |
 ἀναγκάζεσθαι—ἀναγκάζεσθαι αἰεὶ
 Κεφ. Δ', 60 Ε ἦδιν—ἦδη | τί λέγει—τί λέγοι | εἰ πολ-
 λάκις—εἰ ἄρα πολλάκις
 61 Β εἶχον μύθους καὶ ἠπιστάμην — εἶχον
 καὶ ἠπιστάμην μύθους
 Κεφ. Ε', 61 C τί δαί ;—τί δέ ;
 Κεφ. ΣΤ', 61 Ε νῦν δὴ—νυνδὴ (Καὶ κατωτέρω)
 Κεφ. Ζ', 63 Α ἀμείνους αὐτῶν—ἀμείνους αὐτῶν
 Κεφ. Η', 63 D ἀπολογία ἐστίν—ἡ ἀπολογία ἔσται | τί,
 ᾧ—τί δέ, ᾧ
 Κεφ. Θ', 64 Β νῦν γελασεύοντα—νῦν δὴ γελασεύοντα |
 γὰρ ἂν δὴ τοὺς—γὰρ ἂν τοὺς
 65 Α γέ που—γε δήπου.
 Κεφ. Ι', 65 Ε ᾧδε—ᾧδε

- Κεφ. ΙΑ', 66 Β ἡμᾶς, ὅτι, ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν
μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει, καὶ—
ἡμᾶς μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει, ὅτι
ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν καὶ
- 67 Α ὁ θεὸς ἀπολύση—ὁ θεὸς αὐτὸς ἀπολύση
- Κεφ. ΙΒ', 67 Ε ἀγανακτεῖν; οὐ γελοῖον; ὅπως—ἀγα-
νακτεῖν; ὅ γελοῖον· πῶς | τούτου δὲ—
τούτου δι
- 68 Α μετελθεῖν—ἐλθεῖν | ὄψεσθαι τι—ὄψε-
σθαι τε
- Κεφ. ΙΓ', 68 Ε τί δὲ οἱ κόσμιοι αὐτῶν; οὐ... πε-
πόνθασιν—τί δέ; οἱ κόσμιοι αὐτῶν οὐ
... πεπόνθασιν,
- 69 Α νῦν δὴ—νυνδὴ | καταλλάττεσθαι, καὶ
μείζω — καταλλάττεσθαι μείζω | δεῖ
πάντα—δεῖ ἅπαντα
- 69 Β ἀρετὴ ἢ μετὰ—ἀρετὴ μετὰ
- 69 Ε τοῖς δὲ πολλοῖς ἀπιστίαν παρέχει—
[τοῖς δὲ πολλοῖς ἀπιστίαν παρέχει]
- Κεφ. ΙΔ', 70 Α διαφθείρηται τε καὶ ἀπολλύηται...
ἀποθνήσκει· — [διαφθείρηται τε καὶ
ἀπολλύηται] ... ἀποθνήσκει,
- 70 Β ἔγωγε οὖν—ἐγὼ γοῦν
- Κεφ. ΙΕ', 70 Δ ἴδωμεν—εἰδῶμεν
- 71 Α ἰσχυροτέρου—ἰσχυροτέρου γε
- 71 Β μείζονος μὲν—μείζονος γὰρ
- Κεφ. ΙΖ', 72 C καθεύδειν—[καθεύδειν] | εἰ ἀποθνή-
σκοι—καὶ εἰ ἀποθνήσχοι
- Κεφ. ΙΗ', 73 Α ποιήσιν—ποιῆσαι

- 73 B μέν σοι ἔγωγε—μέν ἔγωγε | μαθεῖν—
παθεῖν
- 73 C τι ἕτερον ἢ—τι [ἕτερον] ἢ
- 73 D ὥσπερ καὶ—ὥσπερ γε καὶ
- Κεφ. ΙΘ', 74 D ξύλοις καὶ—ξύλοις τε καὶ | αὐτὸ ὃ
ἔστιν—αὐτὸ τὸ ὃ ἔστιν | ἐκείνῳ—
ἐκείνου
- 74 E τοιοῦτον πεπόνθαμεν—τὸ τοιοῦτον
πεπόνθαμεν
- Κεφ. Κ', 75 D τοῦτο, ὃ ἔστι (: τὸ ὃ ἔστι)—τὸ αὐτὸ
ὃ ἔστι | καὶ διὰ—καὶ ἀεὶ διὰ | τοῦτ'
ἔστιν—τοῦτ' ἔστιν
- 75 E περὶ ταῦτα—περὶ αὐτὰ | οἰκείαν ἂν
ἐπιστήμην.... εἷη—οἰκείαν ἐπιστήμην....
ἂν εἷη
- 76 A τὰ ἕτερα—ἑτέρα
- Κεφ. ΚΑ', 76 B τί δὲ τόδε; ἔχεις—τί δέ; τόδε ἔχεις
| μέντ' ἂν—μεντᾶν
- 76 C ἄρα ἅμα γιγνόμενοι—ἄρα γιγνόμενοι
- Κεφ. ΚΒ', 76 D καλὸν τέ τι καὶ—καλὸν τε καὶ
- 77 A ἐμοὶ δοκεῖ ἱκανῶς—ἔμοιγε ἱκανῶς
- Κεφ. ΚΓ', 77 B μὴ ἀποθνήσκοντος—μὴ ἅμα ἀποθνή-
σκοντος | διασκεδάννυται (: διασκε-
δαννῦται)—διασκεδαννύηται
- 77 D ὅπερ λέγετε—ὅπερ λέγεται
- Κεφ. ΚΔ', 77 E πειρώμεθα πείθειν—πειρῶ μεταπείθειν
| ἐξεπάσητε—ἐξεπάσηται
- 78 A ὃ τι ἀναγκαιότερον (: ὃ τι ἂν ἀναγ-
καιότερον)—ὃ τι ἂν εὐκαιρότερον
- Κεφ. ΚΕ', 78 B ἐρέσθαι—ἀνερέςθαι | ποίῳ τινί—ποίῳ
τινὶ <οὐ>

- 78 C δὲ εἶναι τὰ σύνθετα ; — δὲ σύνθετα ; |
ἐπὶ ταυτὰ — ἐπὶ ταῦτα
- Κεφ. ΚΗ', 80 B εἶναι ψυχὴ — εἶναι ψυχὴν | πολυειδεῖ
καὶ ἀνοήτῳ — ἀνοήτῳ καὶ πολυειδεῖ
- Κεφ. ΚΘ', 80 C ἔφη, ὅτι, ἐπειδὴν — ἔφη, ἐπειδὴν
80 E τοῦτο δὲ οὐδὲν — τὸ δὲ οὐδὲν | μελε-
τῶσα ῥαδίως — μελετῶσα [ῥαδίως]
- Κεφ. ΛΑ', 82 A ἧ ἄν ἕκαστα — οἱ ἄν ἕκαστα
82 B τί ; οὐ τούτους — ὅτι τούτους | πολιτι-
κὸν καὶ — πολιτικόν τε καὶ
- Κεφ. ΛΒ', 82 D σῶματι πράττοντες (: σώματα πλάτ-
τοντες) — σῶμά τι πλάττοντες | ταύτη
δὴ τρέπονται — ταύτη τρέπονται
- Κεφ. ΛΓ', 83 A τοῦ δεδέσθαι — τῷ δεδέσθαι
83 B ἧ φοβηθῇ ἧ λυπηθῇ — ἧ λυπηθῇ ἧ
φοβηθῇ
83 C ὁρατά — <τὰ> ὁρατά
83 D ταυτὰ ἀληθῇ — ταῦτα ἀληθῇ | ἀλλὰ
ἀεὶ — ἀλλ' ἀεὶ
- Κεφ. ΛΔ', 84 A μεταχειριζομένης — μεταχειριζομένην
84 B ἐκ δὲ τῆς — ἐκ δὲ τῆς | δ' ἐπιτηδεύσασα
— γ' ἐπιτηδεύσασα
- Κεφ. ΛΕ', 85 A ῥιγοῖ — ῥιγῶ
85 B που οἶμαι ὁμόδουλός γε — ἡγοῦμαι
ὁμόδουλός τε | οὐ χεῖρον° (: οὐ χεῖρω)
— οὐ χεῖρον | ἔγωγέ σοι — ἐγώ τέ σοι
85 D ἧ λόγου — [ἧ] λόγου | ἅ μοι — ἅ ἐμοὶ
- Κεφ. ΛΣΤ', 85 E ἀόρατον καὶ — ἀόρατόν τι καὶ
86 B ἀνάγκη — ἀνάγκη
86 C καὶ ἐν τοῖς τῶν — καὶ αἱ ἐν τοῖς τῶν

- Κεφ. ΑΖ', 86 Ε ὁ σὲ αὖ θράττον ἀπιστίαν παρέχει
—τὸ σὲ αὖ θράττον
- 87 Α που ἔσται—που ἔστιν
- 87 Β που ἴσως—που σῶς
- 87 Γ ἀποκριναμένου δὴ—ἀποκριναμένου δὲ
| σῶς ἔστιν (: σῶς ἐστίν)—σῶς ἔστιν
- 87 Δ ἄλλως τε καὶ εἰ... βιώῃ — ἄλλως τε
καὶ... βιώῃ
- 88 Α λέγοντι ἢ ᾧ—λέγοντι ᾧ
- 88 Β αἰσθάνεσθαι — αἰσθέσθαι
- Κεφ. ΑΗ', 88 Ε ἢ καὶ ἱκανῶς—καὶ ἱκανῶς
- 89 Β τὰς καλὰς—τὰς καλὰς ταύτας
- 89 Γ φῶς ἔστιν—φῶς ἐστίν
- Κεφ. ΛΘ', 89 Ε σύ πω τοῦτο—σὺ τοῦτο | ἐπεχειρεῖ—
ἐπιχειρεῖ
- 90 Β ὅμοιοι—ὁμοῖοι
- 90 Δ τοιουτοισὶ—τοιούτοις τισὶ
- Κεφ. Μ', 91 Α φιλονείκως—φιλονίκως | προθυμηθή-
σομαι—προθυμήσομαι
- 91 Β διάνοιά μοι (: ἄνοιά μοι)—ἄγνοιά μοι
- Κεφ. ΜΑ', 92 Β αὐτοῦ λέγοντος — σαυτοῦ λέγοντος |
ὃ ἀπεικάξεις—ὃ ἀπεικάξεις
- 92 Δ αὐτῆς ἔστιν ἡ οὐσία — αὐτὴ ἔστιν ἡ
οὐσία
- Κεφ. ΜΒ', 92 Ε ὃ Σιμμία, τῇδε ;—ὃ Σιμμία ; τῇδε
- 93 Α ἢ οὐχί—ἢ οὐχί
- Κεφ. ΜΓ', 94 Β παθήμασιν—πάθεσιν
- 94 Γ ψάλλοιτο — πάλλοιτο | τυγχάνοι —
τυγχάνει
- 94 Ε παθημάτων—παθῶν

- 95 A ἔχειν οὕτως—ἔχει οὕτως
 Κεφ. ΜΔ', 95 A ὅτε ἡπόρει—ὅ τι ἡπόρει
 95 B πάνυ μὲν οὖν μοι—πάνυ οὖν μοι | μή
 τις ἡμῶν — μή τις ἡμῖν | λέγεσθαι—
 ἔσεσθαι
 95 C θάρσος—θάρρος
 95 D διαφέρει — διαφέρειν | προσήκει —
 προσήκειν
 Κεφ. ΜΕ', 96 A ἄν τι—ἐάν τι
 96 B σκοπῶν τὰ — σκοπῶν πρῶτον τὰ | κα-
 τὰ ταῦτα γίγνεσθαι — κατὰ ταῦτα γί-
 γνεσθαι
 96 C καὶ ταῦτα ἃ πρὸ—καὶ ἃ πρὸ
 96 E προσθεῖναι—προσεῖναι
 97 A δύο γενέσθαι — τοῦ δύο γενέσθαι | ἡ
 τότε—ἡ τότε
 Κεφ. ΜΣΤ', 97 D περὶ αὐτοῦ καὶ περὶ ἄλλων — περὶ
 αὐτοῦ ἐκείνου καὶ περὶ τῶν ἄλλων
 97 E ἀποφαίνοιτο—ἀποφαίνοι
 98 B αὐτῶν ἀποδιδόντα—αὐτὸν ἀποδιδόντα
 Κεφ. ΜΖ', 98 C ὁστέων—ὁστῶν (Καὶ κατωτέρω)
 99 A τὰ νεῦρα καὶ—τὰ νεῦρά τε καὶ
 99 B πολλή καὶ... ἂν εἴη—πολλή ἂν καὶ ...
 εἴη
 Κεφ. ΜΗ', 99 D ἀπείρηκα—ἀπειρήκη
 100 A ἐν τοῖς λόγοις... ἐν τοῖς ἔργοις — ἐν
 λόγοις... ἐν ἔργοις | τῶν ὄντων—[τῶν
 ὄντων]
 Κεφ. ΜΘ', 100 B ᾧδε — ᾧδε | αἰί τε ἄλλοτε — αἰί καὶ
 ἄλλοτε

- 100 C πλὴν αὐτὸ τὸ καλόν—[πλὴν αὐτὸ τὸ καλόν]
- 100 D ἢ ἐκείνου—ἢ ἡ ἐκείνου | εἵτε ὅπη...
προσγενομένη—[εἵτε] ὅπη... προσγε-
νομένου | τῷ καλῷ τὰ καλὰ—τῷ καλῷ
πάντα τὰ καλὰ
- 101 C τοῖς ἑαυτοῦ σοφωτέροις—τοῖς σεαυ-
τοῦ σοφωτέροις
- 101 D τὴν ἑαυτοῦ—τὴν σεαυτοῦ | ἀποκρί-
ναι ἄν;—ἀποκρίναι ἄν.
- 101 E φύροις—φύροιο | εὐρεῖν;—εὐρεῖν
- Κεφ. Ν', 102 B τὸ ἀληθὲς ἔχειν.—τὸ ἀληθὲς ἔχειν;
- Κεφ. ΝΑ', 103 C 'οὐδ' αὖ', ἔφη—ὁ δ' ' <οὐκ> αὖ'
ἔφη
- Κεφ. ΝΒ', 103 E τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος—τοῦ αὐτοῦ ὀνό-
ματος
- 104 A οὐχ ὅπερ—οὐχ οὕπερ
- Κεφ. ΝΓ', 104 D ἐναντίου αὐτῷ δεῖ τινος (: ἐναν-
τίου τῷ ἀεί τινος)—ἐναντίου ἀεί τινος
| ἡ περιττή—ἡ περιττότης
- 105 A δέξασθαι—δέξεσθαι | ἄλλω ἐναντίον
—ἄλλω οὐκ ἐναντίον
- 105 B οὐδὲ τὸ—οὐδὲ δὴ τὸ
- Κεφ. ΝΔ', 105 B λέγω δὴ—λέγω δὲ
- 105 D ψυχὴ ἄρα—ἡ ψυχὴ ἄρα
- Κεφ. ΝΕ', 105 D νῦν δὴ ταῦτα ὠνομάζομεν—νυνδὴ
ὠνομάζομεν
- 105 E οὐκοῦν ψυχὴ... ἄρα ψυχὴ—οὐκοῦν
ἡ ψυχὴ... ἄρα ἡ ψυχὴ

- 106 A ἐπάγοι — ἐπαγάγοι | ὡσαύτως — ὥς
δ' αὐτως | ἄψυκτον—ἄψυχρον | ἐπήγει
ἐπίοι
- Κεφ. ΝΣΤ', 107 A ἔχω, ὅπη—ἔχω ἔτι, ὅπη
- 107 B τάς γε ὑποθέσεις—τάς ὑποθέσεις
- Κεφ. ΝΖ', 108 C ἐξελθόντων—ἐλθόντων
- Κεφ. ΝΗ', 108 D οὐχ ἢ Γλαύκου—οὐχὶ Γλαύκου
- 109 E ἀνασχέσθαι—ἀνέχεσθαι
- 110 A οὐδὲν ἄξιον λόγου—ἄξιον λόγου οὐ-
δὲν | καὶ ἢ γῆ ἦ—καὶ γῆ ἦ
- 110 B γὰρ δεῖ . . . [καλόν] — γὰρ δὲ . .
καλόν
- Κεφ. ΝΘ', 110 E χρυσῶ καὶ—χρυσῶ τε καὶ
- 111 A ὁ παρ' ἡμῖν—ὁπερ ἡμῖν
- Κεφ. Ξ', 111 D στενότερα—στενώτερα
- 111 E πληροῦσθαι, ὥς—πληροῦσθαι, ὧν
- 112 E ἄναντες γὰρ (: ἄναντες γὰρ πρόσω)
— πρὸς ἄναντες γὰρ
- Κεφ. ΞΑ', 112 E περὶ κύκλῳ — [περὶ] κύκλῳ
- 113 A ἐκπίπτει—εἰσπίπτει
- 113 B δὲ τῇ γῇ — δὲ [τῇ γῇ]
- 113 C λίμνην ποιεῖ — λίμνην, ἣν ποιεῖ
- Κεφ. ΞΓ', 114 D τοιαῦτα δισχυρίσασθαι—ταῦτα δι-
σχυρίσασθαι
- 114 E τῷ αὐτῆς κόσμῳ—τῷ αὐτῆς κόσμῳ
- 115 A εἰς αὐθις—εἰσαῦθις
- Κεφ. ΞΔ', 115 B ἐπιτέλλει—ἐπιστέλλει
- Κεφ. ΞΕ', 116 C καταγνώσομαι σοῦ — καταγνώσομαι
γε σοῦ | παραγγείλω—παραγγέλλω
- 116 E γὰρ κερδανεῖν—γὰρ κερδαίνειν

- 117 A οἶμαι κερδαίνειν—οἶμαι κερδανεῖν |
 πιθοῦ—πεῖθου
 Κεφ.ΞΣΤ', 117 A διδόναι—δώσειν
 117 C ἀστακτεῖ—ἀστακτὶ
 117 E οὗτος ὁ δοὺς τὸ φάρμακον—οὗτος
 [ὁ δοὺς τὸ φάρμακον]
 118 A πηγνυτο—πηγνῦτο

Φ Α Ι Δ Ω Ν

[ἢ περὶ ψυχῆς, ἠθικός.]

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΧΕΚΡΑΤΗΣ, ΦΑΙΔΩΝ, ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ,
ΚΕΒΗΣ, ΣΙΜΙΑΣ, ΚΡΙΤΩΝ, Ο ΤΩΝ ΕΝΔΕΚΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

Α'. ΕΧΕΚΡΑΤΗΣ. Αὐτός, ὦ Φαίδων, παρεγένου 57Α
Σωκράτει ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἣ τὸ φάρμακον ἔπιεν ἐν
τῷ δεσμωτηρίῳ, ἢ ἄλλου του ἤκουσας ;

ΦΑΙΔΩΝ. Αὐτός, ὦ Ἐχέκρατες.

ΕΧ. Τί οὖν δὴ ἐστὶν ἅτα εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸ τοῦ θανάτου ; καὶ πῶς ἐτελεύτα ; ἡδέως γὰρ ἂν ἐγὼ ἀκούσαιμι. καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθηναῖζε, οὔτε τις ξένος ἀφῖκται χρόνου συγχοῦ ἐκεῖθεν, ὅστις ἂν ἡμῖν σαφές τι ἀγγεῖλαι οἷός τ' ἦν περὶ τούτων, πλήν γε δὴ ὅτι Β φάρμακον πιὼν ἀποθάνοι· τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχεν φράζειν.

ΦΑΙΔ. Οὐδὲ τὰ περὶ τῆς δίκης ἄρα ἐπύθεσθε ὃν 58
τρόπον ἐγένετο ;

ΕΧ. Ναί, ταῦτα μὲν ἡμῖν ἠγγειλέ τις· καὶ ἐθανμάζομέν γε, ὅτι πάλαι γενομένης αὐτῆς πολλῶ ὕστερον φαίνεται ἀποθανών. τί οὖν ἦν τοῦτο, ὦ Φαίδων ;

ΦΑΙΔ. Τύχη τις αὐτῷ, ὦ Ἐχέκρατες, συνέβη· ἔτυχεν γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης ἢ πρύμνα ἐστεμμένη τοῦ πλοίου, ὃ εἰς Λήλον Ἀθηναῖοι πέμπουσιν.

ΕΧ. Τοῦτο δὲ δὴ τί ἐστίν ;

ΦΑΙΔ. Τοῦτ' ἐστὶ τὸ πλοῖον, ὥς φασιν Ἀθηναῖοι, ἐν ᾧ Θησεύς ποτε εἰς Κρήτην τοὺς δις ἑπτὰ ἐκείνους
 Β ὥχετο ἄγων καὶ ἔσωσέ τε καὶ αὐτὸς ἐσώθη. τῷ οὖν
 Ἀπόλλωνι εὖξαντο, ὥς λέγεται, τότε, εἰ σωθεῖεν, ἐκά-
 στου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον· ἣν δὴ αἰεὶ καὶ
 νῦν ἔτι ἐξ ἐκείνου κατ' ἐνιαυτὸν τῷ θεῷ πέμπουσιν.
 ἐπειδὴν οὖν ἄρξονται τῆς θεωρίας, νόμος ἐστὶν αὐτοῖς
 ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ καθαρεύειν τὴν πόλιν καὶ δημοσίᾳ
 μηδὲνα ἀποκτινύναι, πρὶν ἂν εἰς Δῆλόν τε ἀφίκηται
 τὸ πλοῖον καὶ πάλιν δεῦρο· τοῦτο δ' ἐνίστε ἐν πολλῷ
 χρόνῳ γίνεται, ὅταν τύχωσιν ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐ-
 C τούς. ἀρχὴ δ' ἐστὶ τῆς θεωρίας, ἐπειδὴν ὁ ἱερεὺς τοῦ
 Ἀπόλλωνος στέψη τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου· τοῦτο δ' ἔ-
 τυχεν, ὥσπερ λέγω, τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης γεγονός· διὰ
 ταῦτα καὶ πολὺς χρόνος ἐγένετο τῷ Σωκράτει ἐν τῷ
 δεσμωτηρίῳ ὁ μετὰξὺ τῆς δίκης τε καὶ τοῦ θανάτου.

Β'. ΕΧ. Τί δὲ δὴ τὰ περὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, ᾧ
 Φαίδων ; τί ἦν τὰ λεχθέντα καὶ πραχθέντα, καὶ τίνες
 οἱ παραγενόμενοι τῶν ἐπιτηδείων τῷ ἀνδρὶ ; ἢ οὐκ
 εἶων οἱ ἄρχοντες παρεῖναι, ἀλλ' ἔσθμιος ἐτελεύτα φίλων ;

ΦΑΙΔ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ παρῆσαν τινες, καὶ πολλοὶ γε.

ΕΧ. Ταῦτα δὴ πάντα προθυμῆθητι ὥς σαφέστατα
 ἡμῖν ἀπαγγεῖλαι, εἰ μὴ τίς σοι ἀσχολία τυγχάνει οὕσα.

ΦΑΙΔ. Ἀλλὰ σχολάζω γε, καὶ πειράσσομαι ὑμῖν διη-
 γήσασθαι καὶ γὰρ τὸ μεμνησθαι Σωκράτους καὶ αὐτὸν
 λέγοντα καὶ ἄλλου ἀκούοντα ἔμοιγε αἰεὶ πάντων ἡδιστον.

ΕΧ. Ἀλλὰ μὴν, ᾧ Φαίδων, καὶ τοὺς ἀκουσομένους
 γε τοιούτους ἐτέρους ἔχεις· ἀλλὰ πειρῶ ὥς ἂν δύνῃ
 ἀκριβέστατα διεξιλεῖν πάντα.

ΦΑΙΔ. Καὶ μὴν ἔγωγε θαυμάσια ἔπαθον παραγε- E
 νόμενος. οὔτε γὰρ ὡς θανάτῳ παρόντα με ἄνδρὸς ἐπι-
 τηδείου ἔλεος εἰσῆει· εὐδαίμων γὰρ μοι ἄνηρ ἐφαίνετο,
 ὃ Ἐχέκρατες, καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδεῶς
 καὶ γενναίως ἐτελεύτα· ὥστε μοι ἐκείνον παρίστασθαι
 μηδ' εἰς Ἄιδου ἰόντα ἄνευ θείας μοίρας ἵεναι, ἀλλὰ
 καὶ ἐκεῖσε ἀφικόμενον εὖ πράξειν, εἶπερ τις πώποτε καὶ
 ἄλλος. διὰ δὴ ταῦτα οὐδὲν πάννυ μοι ἔλκεινδον εἰσῆει, 59
 ὡς εἰκὸς ἂν δόξειεν εἶναι παρόντι πένθει, οὔτε αὖ ἡδο-
 νὴ ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ ἡμῶν ὄντων, ὥσπερ εἰώθειμεν·
 καὶ γὰρ οἱ λόγοι τοιοῦτοί τινες ἦσαν· ἀλλ' ἀτεχνῶς ἄτο-
 πόν τί μοι πάθος παρῆν καὶ τις ἀήθης κρᾶσις ἀπὸ τε
 τῆς ἡδονῆς συγκεκραμένη ὁμοῦ καὶ ἀπὸ τῆς λύπης, ἐν-
 θυμουμένῃ ὅτι αὐτίκα ἐκείνος ἔμελλε τελευτᾶν. καὶ πάν-
 τες οἱ παρόντες σχεδόν τι οὕτω διεκείμεθα, τοτὲ μὲν γε-
 λῶντες, ἐνίοτε δὲ δακρύνοντες, εἷς δὲ ἡμῶν καὶ διαφε-
 ρόντως, Ἀπολλόδωρος· οἶσθα γὰρ που τὸν ἄνδρα καὶ
 τὸν τρόπον αὐτοῦ. B

ΕΧ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΦΑΙΔ. Ἐκεῖνός τε τοίνυν παντάπασιν οὕτως εἶχεν,
 καὶ αὐτὸς ἔγωγε ἐτεταράγμην καὶ οἱ ἄλλοι.

ΕΧ. Ἐτυχον δέ, ὦ Φαίδων, τίνες παραγενόμενοι;

ΦΑΙΔ. Οὗτός τε δὴ ὁ Ἀπολλόδωρος τῶν ἐπιχωρίων
 παρῆν καὶ ὁ Κριτόβουλος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ἔτι
 Ἑρμογένης καὶ Ἐπιγένης καὶ Αἰσχίνης καὶ Ἀντισθέ-
 νης· ἦν δὲ καὶ Κτήσιππος ὁ Παιανιεὺς καὶ Μενέξενος
 καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ἐπιχωρίων· Πλάτων δέ, οἶμαι,
 ἡσθένει.

ΕΧ. Ξένοι δέ τινες παρῆσαν;

ΦΑΙΔ. Ναί, Σιμίας τέ γε ὁ Θηβαῖος καὶ Κέβης καὶ C

Φαιδωνίδης, καὶ Μεγαρόθεν Εὐκλείδης τε καὶ Τερψίων·

ΕΧ. Τί δέ ; Ἀρίστιππος καὶ Κλεόμβροτος<οὐ>
παρεγένοντο ;

ΦΑΙΔ. Οὐ δῆτα· ἐν Αἰγίνῃ γὰρ ἐλέγοντο εἶναι.

ΕΧ. Ἄλλος δέ τις παρῆν ;

ΦΑΙΔ. Σχεδόν τι οἶμαι τούτους παραγενέσθαι.

ΕΧ. Τί οὖν δῆ ; τίνες, φῆς, ἦσαν οἱ λόγοι ;

Γ'. ΦΑΙΔ. Ἐγὼ σοι ἐξ ἀρχῆς πάντα πειράσομαι δι-
D ηγήσασθαι. αἰεὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς πρόσθεν ἡμέρας εἰώθει-
μεν φοιτᾶν καὶ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι παρὰ τὸν Σωκράτη, συλ-
λεγόμενοι ἕωθεν εἰς τὸ δικαστήριον, ἐν ᾧ καὶ ἡ δίκη
ἐγένετο· πλησίον γὰρ ἦν τοῦ δεσποτηρίου. περιεμένομεν
οἷν ἐκάστοτε, ἕως ἀνοιχθεῖν τὸ δεσποτήριον, διατρίβον-
τες μετ' ἀλλήλων· ἀνεώγετο γὰρ οὐ πρό· ἐπειδὴ δὲ ἀνοι-
χθεῖν, εἰσημὲν παρὰ τὸν Σωκράτη καὶ τὰ πολλὰ διημε-
ρεύομεν μετ' αὐτοῦ. καὶ δὴ καὶ τότε πρωιαίτερον συνελέ-
γημεν. τῇ γὰρ πρωτεραία [ἡμέρα] ἐπειδὴ ἐξήλθομεν ἐκ
τοῦ δεσποτηρίου ἐσπέρας, ἐπυθόμεθα ὅτι τὸ πλοῖον ἐκ
E Δήλου ἀφικμένον εἴη. παρηγγείλαμεν οὖν ἀλλήλοις ἥκειν
ὡς πρωιαίτατα εἰς τὸ εἰωθός. καὶ ἦκομεν, καὶ ἡμῖν ἐξ-
ελθὼν ὁ θυρωρός, ὅσπερ εἰώθει ὑπακούειν, εἶπεν περι-
μένειν καὶ μὴ πρότερον παρίεναι, ἕως ἂν αὐτὸς κελεύ-
σῃ· Ἀλούσι γάρ, ἔφη, 'οἱ ἔνδεκα Σωκράτη καὶ παραγ-
γέλλουσιν, ὅπως ἂν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃ.' οὐ πολὺν
δ' οὖν χρόνον ἐπισχὼν ἦκεν καὶ ἐκέλευεν ἡμᾶς εἰσιέ-
60 ναι. εἰσιόντες οὖν κατελαμβάνομεν τὸν μὲν Σωκράτη
ἄρτι λελυμένον, τὴν δὲ Ξανθίππην—γιγνώσκεις γάρ—
ἔχουσάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην. ὥς
οὖν εἶδεν ἡμᾶς ἡ Ξανθίππη, ἀνευφήμησέ τε καὶ τοιαῦτ'
ἅττα εἶπεν, οἷα δὴ εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, ὅτι ὦ Σώ-

κρατες, ὕστατον δὴ σε προσεροῦσι νῦν οἱ ἐπιτήδειοι καὶ σὺ τούτους· καὶ ὁ Σωκράτης βλέψας εἰς τὸν Κρίτωναν· Ὁ Κρίτων, ἔφη, ἀπαγέτω τις αὐτὴν οἴκαδε· καὶ ἐκείνην μὲν ἀπῆγόν τινες τῶν τοῦ Κρίτωνος βοῶσάν τε καὶ κοπτομένην· ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην συνέκαμψέ τε τὸ σκέλος καὶ ἐξέτροψε τῇ χειρὶ, καὶ τρίβων ἅμα· Ὡς ἄτοπον, ἔφη, ὦ ἄνδρες, ἔοικέ τι εἶναι τοῦτο, ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδύ· ὥς θαυμάσιως πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι, τὸ λυπηρόν· τὸ ἅμα μὲν αὐτὸ μὴ ἐθέλγειν παραγίγνεσθαι τῷ ἀνθρώπῳ, ἐὰν δὲ τις διώκῃ τὸ ἕτερον καὶ λαμβάνῃ, σχεδόν τι ἀναγκάζεσθαι αἰεὶ λαμβάνειν καὶ τὸ ἕτερον, ὥσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς συνημιμένῳ δύ' ὄντε. καὶ μοι δοκεῖ, ἔφη, εἰ ἐνενόησεν αὐτὰ Αἴσωπος, μῦθον ἂν συνθεῖναι, ὥς ὁ θεὸς βουλόμενος αὐτὰ διαλλάξαι πολεμοῦντα, ἐπειδὴ οὐκ ἐδύνατο, συνηῆπεν εἰς ταῦτόν αὐτοῖς τὰς κορυφάς, καὶ διὰ ταῦτα ὅ ἂν τὸ ἕτερον παραγένηται ἐπακολουθεῖ ὕστερον καὶ τὸ ἕτερον. ὥσπερ οὖν καὶ αὐτῷ μοι ἔοικεν· ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἦν ἐν τῷ σκέλει [πρότερον] τὸ ἀλγεινόν, ἤκειν δὴ φαίνεται ἐπακολουθοῦν τὸ ἡδύ.

Δ'. Ὁ οὖν Κέβης ὑπολαβὼν· Νῆ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, ἔφη, εὖ γ' ἐποίησας ἀναμνήσας με. περὶ γάρ τοι τῶν ποιημάτων, ὧν πεποίηκας ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους καὶ τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω προοίμιον, καὶ ἄλλοι τινές με ἤδη ἤρουντο, ἀτὰρ καὶ Εὐήνος πρόφην, ὃ τι ποτὲ διανοηθεῖς, ἐπειδὴ δεῦρο ἦλθες, ἐποίησας αὐτά, πρότερον οὐδὲν πώποτε ποιήσας. εἰ οὖν τί σοι μέλει τοῦ ἔχειν ἐμὲ Εὐήνῳ ἀποκρίνασθαι, ὅταν με αὐθις ἐρωτᾷ—εὖ οἶδα γὰρ ὅτι ἐρήσεται—εἰπέ, τί χρὴ λέ-

γαιν.' Ἀέγε τοίνυν,' ἔφη, 'αὐτῷ, ὦ Κέβης, τάληθῃ, ὅτι οὐκ ἐκείνῳ βουλόμενος οὐδὲ τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντί-
 Ε τεχνος εἶναι ἐποίησα ταῦτα—ἤδη γὰρ ὥς οὐ ῥάδιον εἶη—ἀλλ' ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος, τί λέγοι, καὶ ἀφοσιούμενος, εἰ ἄρα πολλάκις ταύτην τὴν μουσικὴν μοι ἐπιτάττοι ποιεῖν. ἦν γὰρ δὴ ἅττα τοιάδε· πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ, ἄλλοτ' ἐν ἄλλῃ ὄψει φαινόμενον, τὰ αὐτὰ δὲ λέγον· * Ὡς Σώκρατες, ἔφη, μουσικὴν ποιεῖ καὶ ἐργάζου». Καὶ ἐγὼ ἐν γε τῷ πρόσθεν χρόνῳ, ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ὑπε-
 61 λάμβανον αὐτό μοι παρακελεύεσθαι τε καὶ ἐπικελεύειν, ὥσπερ οἱ τοῖς θεοῦσι διακελευόμενοι, καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐνύπνιον, ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ἐπικελεύειν, μουσικὴν ποιεῖν, ὥς φιλοσοφίας μὲν οὔσης μεγίστης μουσικῆς, ἐμοῦ δὲ τοῦτο πράττοντος. νῦν δ' ἐπειδὴ ἢ τε δίκη ἐγένετο καὶ ἡ τοῦ θεοῦ ἐορτὴ διεκώλνέ με ἀποθνήσκειν, ἔδοξε χορῆναι, εἰ ἄρα πολλάκις μοι προστάττοι τὸ ἐνύπνιον ταύτην τὴν δημώδη μουσικὴν ποιεῖν, μὴ ἀπειθῆσαι αὐτῷ, ἀλλὰ ποιεῖν. ἀσφαλέστερον γὰρ εἶναι μὴ ἀπιέναι πρὶν ἀφοσιώσασθαι ποιήσαντα ποιήματα καὶ
 Β πειθόμενον τῷ ἐνυπνίῳ. οὕτω δὴ πρῶτον μὲν εἰς τὸν θεὸν ἐποίησα, οὗ ἦν ἡ παροῦσα θυσία· μετὰ δὲ τὸν θεόν, ἐννοήσας ὅτι τὸν ποιητὴν δέοι, εἴπερ μέλλοι ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους, καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολογικός, διὰ ταῦτα δὴ οὖς προχείρους εἶχον καὶ ἡπιστάμην μύθους τοὺς Αἰσώπου, τούτους ἐποίησα, οἷς πρῶτοις ἐνέτυχον. ✓

Ε'. Ταῦτα οὖν, ὦ Κέβης, Εὐνήνῳ φράζε, καὶ ἐροῶ-
 C σθαι καί, ἂν σωφρονῇ, ἐμὲ διώκειν ὥς τάχιστα. ἄπειμι δέ, ὥς ἔοικε, τήμερον· κελεύουσιν γὰρ Ἀθηναῖοι.' καὶ ὁ

Σιμίας· Ὅσον παρακαλεύει, ἔφη, τοῦτο, ὦ Σώκρατες, Εὐήνω; πολλά γὰρ ἤδη ἐντετύχηκα τῷ ἀνδρὶ σχεδὸν οὖν, ἐξ ὧν ἐγὼ ἡσθημαι, οὐδ' ὅπωςτιοῦν σοι ἐκὼν εἶναι πείσεται. Τί δέ; ἢ δ' ὅς, οὐ φιλόσοφος Εὐήνος; Ἐμοιγε δοκεῖ, ἔφη ὁ Σιμίας. Ἐθελήσει τοίνυν καὶ Εὐήνος καὶ πᾶς, ὅτῳ ἀξίως τούτου τοῦ πράγματος μέτεστιν. οὐ μέντοι ἴσως βιάσεται αὐτόν· οὐ γὰρ φασὶ θεμιτὸν εἶναι, καὶ ἅμα λέγων ταῦτα καθῆκε τὰ σκέλη [ἀπὸ τῆς κλίνης] ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ καθεζόμενος οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο. ἤρετο οὖν αὐτόν ὁ Κέβης· Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες, τὸ μὴ θεμιτὸν εἶναι ἑαυτὸν βιάζεσθαι, ἐθέλειν δ' ἂν τῷ ἀποδηήσκοντι τὸν φιλόσοφον ἔπεσθαι; Τί δέ, ὦ Κέβης; οὐκ ἀκηκόατε σύ τε καὶ Σιμίας περὶ τῶν τοιούτων, Φιλολάῳ συγγεγονότες; Οὐδέν γε σαφές, ὦ Σώκρατες. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐγὼ ἐξ ἀκοῆς περὶ αὐτῶν λέγω· ἃ μὲν οὖν τυγχάνω ἀκηκοῶς φθόνος οὐδεὶς λέγειν. καὶ γὰρ ἴσως καὶ μάλιστα πρόπει μέλλοντα ἐκεῖσε ἀποδημεῖν διασκοπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ, ποίαν τινὰ αὐτὴν οἴομεθα εἶναι· τί γὰρ ἂν τις καὶ ποιοῖ ἄλλο ἐν τῷ μέτρῳ ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ;

ΣΤ'. Κατὰ τί δὴ οὖν ποτε οὐ φασὶ θεμιτὸν εἶναι αὐτόν ἑαυτὸν ἀποκτινύναι, ὦ Σώκρατες; ἤδη γὰρ ἔγωγε, ὅπερ νυνδὴ σὺ ἤρου, καὶ Φιλολάου ἤκουσα, ὅτε παρ' ἡμῖν διητᾶτο, ἤδη δὲ καὶ ἄλλων τινῶν, ὥς οὐδέοι τοῦτο ποιεῖν· σαφές δὲ περὶ αὐτῶν οὐδενὸς πώποτε οὐδέν ἀκήκοα. Ἀλλὰ προθυμεῖσθαι χρή, ἔφη· τάχα γὰρ ἂν καὶ ἀκούσαις. ἴσως μέντοι θαναμαστόν σοι φανεῖται, εἰ τοῦτο μόνον τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀπλοῦν ἔστιν καὶ οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ, ὥσπερ καὶ τᾶλλα, ἔστιν

ὅτε καὶ οἷς βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν· οἷς δὲ βέλτιον τέ-
 θνάναι, θαυμαστὸν ἴσως σοι φαίνεται, εἰ τούτοις τοῖς
 ἀνθρώποις μὴ ὅσιον αὐτοὺς ἑαυτοὺς εὖ ποιεῖν, ἀλλὰ
 ἄλλον δεῖ περιμένειν εὐεργέτην· καὶ ὁ Κέβης ἠρέμα
 ἐπιγελάσας· “Ἰττω Ζεὺς,” ἔφη τῇ αὐτοῦ φωνῇ εἰπών.
 “Καὶ γὰρ ἂν δόξειεν,” ἔφη ὁ Σωκράτης, “οὕτω γ’ εἶναι
 B ἄλογον· οὐ μέντοι ἀλλ’ ἴσως γ’ ἔχει τινὰ λόγον. ὁ μὲν
 οὖν ἐν ἀπορρήτοις λεγόμενος περὶ αὐτῶν λόγος, ὥς
 ἐν τινι φρουρᾷ ἔσμεν οἱ ἄνθρωποι καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν
 ἐκ ταύτης λύειν οὐδ’ ἀποδιδράσκειν, μέγας τέ τίς μοι
 φαίνεται καὶ οὐ ῥάδιος διυδεῖν· οὐ μέντοι ἀλλὰ τόδε γέ
 μοι δοκεῖ, ὦ Κέβης, εὖ λέγεσθαι, τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν
 τοὺς ἐπιμελουμένους καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῶν
 κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. ἢ σοὶ οὐ δοκεῖ οὕτως;”
 C “Ἐμοιγε,” φησὶν ὁ Κέβης. “Οὐκοῦν,” ἢ δ’ ὅς, “καὶ σὺ
 ἂν, τῶν σαυτοῦ κτημάτων εἴ τι αὐτὸ ἑαυτὸ ἀποκτιννύοι,
 μὴ σημνίαντός σου ὅτι βούλει αὐτὸ τεθνάναι, χαλεπαί-
 νοις ἂν αὐτῷ, καὶ εἴ τινα ἔχοις τιμωρίαν, τιμωροῖο
 ἂν;” “Πάνυ γ’,” ἔφη. “Ἰσως τοίνυν ταύτη οὐκ ἄλογον,
 μὴ πρότερον αὐτὸν ἀποκτιννύναι δεῖν, πρὶν ἀνάγκην
 τινὰ θεὸς ἐπιλέμψῃ, ὥσπερ καὶ τὴν νῦν ἡμῖν παροῦ-
 σαν.”

Z’. “Ἀλλ’ εἰκός,” ἔφη ὁ Κέβης, “τοῦτό γε φαίνε-
 ται. ὁ μέντοι νυνδὴ ἔλεγες, τὸ τοὺς φιλοσόφους ῥα-
 δίως ἂν ἐθέλῃεν ἀποθνήσκειν, ἔοικεν τοῦτο, ὦ Σώκρα-
 D τες, ἀτόπω, εἴπερ ὁ νυνδὴ ἐλέγομεν εὐλόγως ἔχει, τὸ
 θεόν τε εἶναι τὸν ἐπιμελούμενον ἡμῶν καὶ ἡμᾶς ἐκείνου
 κτήματα εἶναι. τὸ γὰρ μὴ ἀγανακτεῖν τοὺς φρονιμωτά-
 τους ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπιόντας, ἐν ᾗ ἐπιστα-
 τοῦσιν αὐτῶν οἵπερ ἄριστοὶ εἰσιν τῶν ὄντων ἐπιστάται,

θεοί, οὐκ ἔχει λόγον. οὐ γάρ που αὐτός γε αὐτοῦ οἶεται
 ἄμεινον ἐπιμελήσεσθαι ἐλεύθερος γενόμενος· ἀλλ' ἀνόη-
 τος μὲν ἄνθρωπος τάχ' ἂν οἰηθείη ταῦτα, φευκτέον εἶναι
 ἀπὸ τοῦ δεσπότη, καὶ οὐκ ἂν λογίζοιτο, ὅτι οὐ δεῖ ἀπὸ Ε
 γε τοῦ ἀγαθοῦ φεύγειν, ἀλλ' ὅ τι μάλιστα παραμένειν·
 διὸ ἀλογίστως ἂν φεύγοι· ὁ δὲ νοῦν ἔχων ἐπιθυμοῖ που
 ἂν αἰεὶ εἶναι παρὰ τῷ αὐτοῦ βελτίονι. καίτοι οὕτως, ὃ
 Σώκρατες, τοῦναντίον εἶναι εἰκὸς ἢ ὁ νυνδὴ ἐλέγετο· τοὺς
 μὲν γὰρ φρονίμους ἀγανακτεῖν ἀποθνήσκοντας πρόπει,
 τοὺς δ' ἄφρονας χαίρειν· ἀκούσας οὖν ὁ Σωκράτης ἡσθῆ-
 ναί τέ μοι ἔδοξε τῇ τοῦ Κέβητος πραγματείᾳ, καὶ ἐπι- 63
 βλέψας εἰς ἡμᾶς· Ἐεί τοι, ἔφη, ὁ Κέβης λόγους τινὰς
 ἀνερευνᾷ, καὶ οὐ πάνυ εὐθέως ἐθέλει πείθεσθαι, ὅ τι
 ἂν τις εἴπῃ· καὶ ὁ Σιμίας· Ἀλλὰ μὴν, ἔφη, ὃ Σώ-
 κρατες, νῦν γέ μοι δοκεῖ τι καὶ αὐτῷ λέγειν Κέβης· τί
 γὰρ ἂν βουλόμενοι ἄνδρες σοφοὶ ὥς ἀληθῶς δεσπότης
 ἄμεινους αὐτῶν φεύγοιεν καὶ ῥαδίως ἀπαλλάττοντο αὐ-
 τῶν; καί μοι δοκεῖ Κέβης εἰς σὲ τείνειν τὸν λόγον, ὅτι
 οὕτω ῥαδίως φέρεις καὶ ἡμᾶς ἀπολείπων καὶ ἄρχοντας
 ἀγαθοῦς, ὥς αὐτὸς ὁμολογεῖς, θεοῦς· Δίκαια, ἔφη,
 λέγετε. οἶμαι γὰρ ὑμᾶς λέγειν, ὅτι χρή με πρὸς ταῦτα Β
 ἀπολογήσασθαι ὥσπερ ἐν δικαστηρίῳ· Πάνυ μὲν οὖν,
 ἔφη ὁ Σιμίας.

Η'. Φέρε δὴ, ἢ δ' ὅς, πειραθῶ πιθανώτερον πρὸς
 ὑμᾶς ἀπολογήσασθαι ἢ πρὸς τοὺς δικαστάς. ἐγὼ γάρ,
 ἔφη, ὃ Σιμία τε καὶ Κέβης, εἰ μὲν μὴ ὥμην ἤξειν πρῶ-
 τον μὲν παρὰ θεοὺς ἄλλους σοφοὺς τε καὶ ἀγαθοῦς,
 ἔπειτα καὶ παρ' ἀνθρώπους τετελευτηκότας ἄμεινους
 τῶν ἐνθάδε, ἡδίκουν ἂν οὐκ ἀγανακτῶν τῷ θανάτῳ·
 νῦν δὲ εὖ ἴστε, ὅτι παρ' ἀνδρας τε ἐλπίζω ἀφίξεσθαι C

ἀγαθούς· καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ δισχυρισαίμην, ὅτι μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότης πάνυ ἀγαθοὺς ἤξειν, εὖ ἵστε ὅτι, εἶπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, δισχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο. ὥστε διὰ ταῦτα οὐκ ὁμοίως ἀγανακτῶ, ἀλλ' εὐελπίς εἰμι εἶναί τι τοῖς τετελευτηκόσι καί, ὥσπερ γε καὶ πάλαι λέγεται, πολλὸν ἄμεινον τοῖς ἀγαθοῖς ἢ τοῖς κακοῖς. Τί οὖν, ἔφη ὁ Σιμίας, ὦ Σώκρατες; αὐτὸς δ' ἔχων τὴν διάνοιαν ταύτην ἐν νῶ ἔχεις ἀπιέναι, ἢ καὶ ἡμῖν μεταδοίης; κοινὸν γὰρ δὴ ἔμοιγε δοκεῖ καὶ ἡμῖν εἶναι ἀγαθὸν τοῦτο, καὶ ἅμα σοι ἡ ἀπολογία ἔσται, ἐὰν ἄπερ λέγεις ἡμᾶς πείσῃς. Ἄλλὰ πειράσομαι, ἔφη. πρῶτον δὲ Κρίτωνά τόνδε σκεψώμεθα, τί ἐστὶν ὃ βούλεσθαι μοι δοκεῖ πάλαι εἰπεῖν. Τί δέ, ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Κρίτων, ἄλλο γε ἢ πάλαι μοι λέγει ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ φάρμακον, ὅτι χρή σοι φράζειν ὥς ἐλάχιστα διαλέγεσθαι; φησὶ γὰρ θερμαίνεσθαι μᾶλλον διαλεγομένους, δεῖν δὲ οὐδὲν τοιοῦτον προσφέρειν τῷ φαρμάκῳ· εἰ δὲ μή, ἐνίστε ἀναγκάζεσθαι καὶ δις καὶ τοῖς πίνειν τοὺς τι τοιοῦτον ποιοῦντας. καὶ ὁ Σωκράτης. Ἔα, ἔφη, χαίρειν αὐτόν· ἀλλὰ μόνον τὸ ἐαυτοῦ παρασκευαζέτω ὥς καὶ δις δώσων, ἐὰν δὲ δέῃ, καὶ τοῖς. Ἄλλὰ σχεδὸν μὲν τι ἤδη, ἔφη ὁ Κρίτων· ἀλλά μοι πάλαι πράγματα παρέχει. Ἔα αὐτόν, ἔφη. ἀλλ' ὑμῖν δὴ τοῖς δικασταῖς βούλομαι ἤδη τὸν λόγον ἀποδοῦναι, ὥς μοι φαίνεται εἰκότως ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίψας τὸν βίον θαρρεῖν μέλλων ἀποθανεῖσθαι καὶ εὐελπίς εἶναι ἐκεῖ μέγιστα οἴσεται ἀγαθὰ, ἐπειδὴν τελευτήσῃ· πῶς ἂν οὖν δὴ τοῦθ' οὕτως ἔχοι, ὦ Σιμία τε καὶ Κέβης, ἐγὼ πειράσομαι φράσαι.

Θ'. Κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι τυγχάνουσιν ὁρθῶς

ἀπτόμενοι φιλοσοφίας λεληθέναι τοὺς ἄλλους, ὅτι οὐδὲν ἄλλο αὐτοὶ ἐπιτηδεύουσιν ἢ ἀποθνήσκειν τε καὶ τεθνάναι. εἰ οὖν τοῦτο ἀληθές, ἀτοπον δῆπου ἂν εἴη προθυμεῖσθαι μὲν ἐν παντὶ τῷ βίῳ μηδὲν ἄλλο ἢ τοῦτο, ἦκοντος δὲ δὴ αὐτοῦ ἀγανακτεῖν, ὃ πάλαι προεθυμοῦντό τε καὶ ἐπετήδενον.' καὶ ὁ Σιμίας γελάσας· 'Νῆ τὸν Δία,' B ἔφη, 'ὦ Σώκρατες, οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ γελασεῖοντα ἐποίησας γελάσαι. οἶμαι γὰρ ἂν τοὺς πολλοὺς αὐτὸ τοῦτο ἀκούσαντας δοκεῖν εὖ πάνυ εἰρησθαι εἰς τοὺς φιλοσοφοῦντας καὶ ξυμφάναι ἂν τοὺς μὲν παρ' ἡμῖν ἀνθρώπους καὶ πάνυ, ὅτι τῷ ὄντι οἱ φιλοσοφοῦντες θανατῷσι καὶ σφᾶς γε οὐ λελήθασιν, ὅτι ἄξιοί εἰσιν τοῦτο πάσχειν.' 'Καὶ ἀληθὴ γ' ἂν λέγοιεν, ὃ Σιμία, πλήν γε τοῦ σφᾶς μὴ λεληθέναι. λέληθεν γὰρ αὐτούς, ἥ τε θανατῷσι καὶ ἥ ἄξιοί εἰσιν θανάτου [καὶ οἴου θανάτου] οἱ ὥς ἀληθῶς φιλόσοφοι· εἵπωμεν γάρ,' ἔφη, 'πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, χαίρειν εἰπόντες ἐκείνοις· ἡγοῦμεθά τι τὸν C θάνατον εἶναι; ✓' 'Πάνυ γε,' ἔφη ὑπολαβὼν ὁ Σιμίας. 'Ἄρα μὴ ἄλλο τι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγὴν; καὶ εἶναι τοῦτο τὸ τεθνάναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὴν αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλα- I λαγεῖσθαι αὐτὴν καθ' αὐτὴν εἶναι; ἄρα μὴ ἄλλο τι ἢ θάνατος ἢ τοῦτο;' 'Οὐκ, ἀλλὰ τοῦτο,' ἔφη. 'Σκέψαι δὴ, ὃ ἀγαθέ, ἐὰν ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ ἄπερ ἐμοί. ἐκ γὰρ D τούτων μᾶλλον οἶμαι ἡμᾶς εἴσεσθαι περὶ ὧν σκοποῦμεν. ✓ φαίνεται σοι φιλοσόφου ἀνδρὸς εἶναι ἐσπονδακέναι περὶ τὰς ἡδονὰς καλουμένας τὰς τοιάσδε, οἷον σίτων τε καὶ ποτῶν;' 'Ἡκιστα, ὃ Σώκρατες,' ἔφη ὁ Σιμίας. 'Τί δέ; τὰς τῶν ἀφροδισίων;' 'Οὐδαμῶς.' 'Τί δέ; τὰς

ἄλλας τὰς περὶ τὸ σῶμα θεραπείας δοκεῖ σοι ἐντίμους
 ἡγεῖσθαι ὁ τοιοῦτος; οἷον ἱματίων διαφερόντων κτή-
 σεις καὶ ὑποδημάτων καὶ τοὺς ἄλλους καλλωπισμοὺς
 τοὺς περὶ τὸ σῶμα, πότερον τιμᾶν δοκεῖ σοι ἢ ἀτιμά-
 E ζειν, καθ' ὅσον μὴ πολλὴ ἀνάγκη μετέχειν αὐτῶν;
 "Ατιμάζειν ἔμοιγε δοκεῖ," ἔφη, "ὅ γε ὡς ἀληθῶς φιλό-
 σοφος." "Οὐκοῦν ὅλως δοκεῖ σοι," ἔφη, "ἢ τοῦ τοιούτου
 πραγματεία οὐ περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ἀλλὰ καθ' ὅσον
 δύναται ἀφεστάναι αὐτοῦ, πρὸς δὲ τὴν ψυχὴν τετρά-
 φθαι;" "Ἐμοιγε." "Ἀρ' οὖν πρῶτον μὲν ἐν τοῖς τοιού-
 65 τοις δῆλός ἐστιν ὁ φιλόσοφος ἀπολύων ὅτι μάλιστα τὴν
 ψυχὴν ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας διαφερόντως
 τῶν ἄλλων ἀνθρώπων;" "Φαίνεται." "Καὶ δοκεῖ γε δή-
 που, ὃ Σιμμία, τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις, ὃ μὴδὲν ἡδὺ
 τῶν τοιούτων μὴδὲ μετέχει αὐτῶν, οὐκ ἄξιον εἶναι ζῆν,
 ἀλλ' ἐγγύς τι τείνειν τοῦ τεθνάναι ὁ μὴδὲν φροντίζων
 τῶν ἡδονῶν, αἱ διὰ τοῦ σώματός εἰσιν." "Πάνυ μὲν οὖν
 ἀληθῆ λέγεις."

I'. "Τί δὲ δὴ περὶ αὐτὴν τὴν τῆς φρονήσεως κτῆ-
 σιν; πότερον ἐμπόδιον τὸ σῶμα ἢ οὐ, ἐάν τις αὐτὸ ἐν
 τῇ ζητήσῃ κοινωνὸν συμπααραλαμβάνῃ; οἷον τὸ τοι-
 B όνδε λέγω· ἄρα ἔχει ἀλήθειάν τινα ὅψις τε καὶ ἀκοή
 τοῖς ἀνθρώποις, ἢ τά γε τοιαῦτα καὶ οἱ ποιηταὶ ἡμῖν
 αἰεὶ θρυλοῦσιν, ὅτι οὐτ' ἀκούομεν ἀκριβὲς οὐδὲν οὔτε
 ὁρῶμεν; καίτοι εἰ αὐταὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα αἰσθήσεων
 μὴ ἀκριβεῖς εἰσιν μὴδὲ σαφεῖς, σχολῇ αἱ γε ἄλλαι πᾶ-
 σαι γὰρ που τούτων φανλότεραί εἰσιν· ἢ σοὶ οὐ δο-
 κοῦσιν;" "Πάνυ μὲν οὖν," ἔφη. "Πότε οὖν, ἢ δ' ὅς, ἢ
 ψυχὴ τῆς ἀληθείας ἄπτεται; ὅταν μὲν γὰρ μετὰ τοῦ
 σώματος ἐπιχειρῇ τι σκοπεῖν, δῆλον ὅτι τότε ἔξαπατᾷ."

ται ὑπ' αὐτοῦ." "Ἀληθῆ λέγεις." "Ἄρ' οὖν οὐκ ἐν τῷ C
λογίζεσθαι, εἴπερ που ἄλλοθι, κατάδηλον αὐτῇ γίγνεται τι
τῶν ὄντων;" "Ναί." "Λογίζεται δέ γέ που τότε κάλλιστα,
ὅταν αὐτὴν τούτων μηδὲν παραλυπῇ, μήτε ἀκοὴ μήτε
ὄψις μήτε ἀλγηδὼν μηδὲ τις ἡδονή, ἀλλ' ὅτι μάλιστα
αὐτὴ καθ' αὐτὴν γίγνηται ἐῷσα χαίρειν τὸ σῶμα καί,
καθ' ὅσον δύναται, μὴ κοινωνοῦσα αὐτῷ μηδ' ἄπτο-
μένη ὁρέγεται τοῦ ὄντος." "Ἔστι ταῦτα." "Οὐκοῦν καὶ
ἐνταῦθα ἡ τοῦ φιλοσόφου ψυχὴ μάλιστα ἀτιμάζει τὸ σῶ- D
μα καὶ φεύγει ἀπ' αὐτοῦ, ζητεῖ δὲ αὐτὴ καθ' αὐτὴν
γίγνεσθαι;" "Φαίνεται." "Τί δὲ δὴ τὰ τοιάδε, ὦ Σιμία;
φαμέν τι εἶναι δίκαιον αὐτὸ ἢ οὐδέν;" "Φαμέν μέν-
τοι νῆ Δία." "Καὶ καλὸν γέ τι καὶ ἀγαθόν;" "Πῶς δ'
οὔ;" "Ἦδη οὖν πῶποτε τι τῶν τοιούτων τοῖς ὀφθαλμοῖς
εἶδες;" "Οὐδαμῶς," ἡ δ' ὅς. "Ἄλλ' ἄλλη τινὲ αἰσθήσει
τῶν διὰ τοῦ σώματος ἐφήψω αὐτῶν; λέγω δὲ περὶ πάν-
των, οἷον μεγέθους πέρι, ὑγείας, ἰσχύος, καὶ τῶν ἄλλων
ἐνὶ λόγῳ ἀπάντων τῆς οὐσίας, ὃ τυγχάνει ἕκαστον ὄν E
ἄρα διὰ τοῦ σώματος αὐτῶν τὸ ἀληθέστατον θεωρεῖται,
ἢ ὧδε ἔχει ὅς ἂν μάλιστα ἡμῶν καὶ ἀκριβέστατα παρα-
σκευάσθαι αὐτὸ ἕκαστον διανοηθῆναι περὶ οὗ σκοπεῖ,
οὗτος ἂν ἐγγύτατα ἴοι τοῦ γνῶναι ἕκαστον;" "Πάνυ μὲν
οὖν." "Ἄρ' οὖν ἐκεῖνος ἂν τοῦτο ποιήσεις καθαρῶτατα,
ὅστις ὅτι μάλιστα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ ἴοι ἐφ' ἕκαστον,
μήτε τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι μήτε
τινὰ ἄλλην αἰσθησιν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογι- 66
σμοῦ, ἀλλ' αὐτῇ καθ' αὐτὴν εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ χρῶ-
μενος αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἰλικρινὲς ἕκαστον ἐπιχειροῖ
θηρεῦειν τῶν ὄντων, ἀπαλλαγείς ὅτι μάλιστα ὀφθαλ-
μῶν τε καὶ ὠτῶν καὶ ὥς ἔπος εἰπεῖν ξύμπαντος τοῦ

σώματος, ὥς ταράττοντος καὶ οὐκ ἔωντος τὴν ψυχὴν κτήσασθαι ἀλήθειάν τε καὶ φρόνησιν, ὅταν κοινωνῇ; ἄρ' οὐχ οὗτός ἐστιν, ὃ Σιμίας, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, ὃ τευξόμενος τοῦ ὄντος;· ‘Υπερφυῶς,’ ἔφη ὁ Σιμίας, ‘ὥς ἀληθῇ λέγεις, ὃ Σώκρατες.’

- B ΙΑ'. ‘Θυκοῦν ἀνάγκη,’ ἔφη, ‘ἐκ πάντων τούτων παρίστασθαι δόξαν τοιάνδε τινὰ τοῖς γνησίως φιλοσόφοις, ὥστε καὶ πρὸς ἀλλήλους τοιαῦτα ἅπτα λέγειν, ὅτι κινδυνεύει τοι ὥσπερ ἀτραπὸς τις ἐκφέρειν ἡμᾶς μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει ὅτι, ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν καὶ συμπεφυρμένη ἢ ἡμῶν ἢ ψυχὴ μετὰ τοιούτου κακοῦ, οὐ μὴ ποτε κτησώμεθα ἱκανῶς οὐ ἐπιθυμοῦμεν· φαμέν δὲ τοῦτο εἶναι τὸ ἀληθές. μυρίας μὲν γὰρ ἡμῖν ἀσχολίας παρέχει τὸ σῶμα διὰ τὴν ἀναγκαίαν
- C τροφὴν· ἔτι δέ, ἂν τινες νόσοι προσπέσωσιν, ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν τοῦ ὄντος θήραν. ἐρώτων δὲ καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φόβων καὶ εἰδώλων παντοδαπῶν καὶ φλυαρίας ἐμπύμπλησιν ἡμᾶς πολλῆς, ὥστε τὸ λεγόμενον ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι ὑπ’ αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν. καὶ γὰρ πολέμους καὶ στάσεις καὶ μάχας οὐδὲν ἄλλο παρέχει ἢ τὸ σῶμα καὶ αἱ τούτου ἐπιθυμίαι. διὰ γὰρ τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι γίνονται, τὰ δὲ χρήματα ἀναγκαζόμεθα
- D κτᾶσθαι διὰ τὸ σῶμα, δουλεύοντες τῇ τούτου θεραπείᾳ· καὶ ἐκ τούτου ἀσχολίαν ἄγομεν φιλοσοφίας πέρι διὰ πάντα ταῦτα. τὸ δ’ ἔσχατον πάντων, ὅτι, ἐάν τις ἡμῖν καὶ σχολὴ γένηται ἀπ’ αὐτοῦ καὶ τραπώμεθα πρὸς τὸ σκοπεῖν τι, ἐν ταῖς ζητήσεσιν αὖ πανταχοῦ παραπίπτον θόρουβον παρέχει καὶ ταραχὴν καὶ ἐκπλήττει, ὥστε μὴ δύνασθαι ὑπ’ αὐτοῦ καθορᾶν τὰληθές·

ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμῖν δέδεικται ὅτι, εἰ μέλλομέν ποτε καθα-
 ρῶς τι εἴσεσθαι, ἀπαλλακτέον αὐτοῦ καὶ αὐτῇ τῇ ψυ-
 χῇ θεατέον· αὐτὰ τὰ πράγματα· καὶ τότε, ὡς ἔοικεν, E
 ἡμῖν ἔσται οὗ ἐπιθυμοῦμέν τε καὶ φάμεν ἐρασταὶ εἶναι,
 φρονήσεως, ἐπειδὰν τελευτήσωμεν, ὡς ὁ λόγος σημαί-
 νει, ζῶσιν δὲ οὐ. εἰ γὰρ μὴ οἷόν τε μετὰ τοῦ σώματος
 μηδὲν καθαρῶς γινῶναι, δυοῖν θάτερον, ἢ οὐδαμοῦ
 ἔστιν κτήσασθαι τὸ εἰδέναι ἢ τελευτήσασιν· τότε γὰρ
 αὐτὴ καθ' αὐτήν ἢ ψυχὴ ἔσται χωρὶς τοῦ σώματος, 67
 πρότερον δ' οὐ. καὶ ἐν τῷ ἂν ζῶμεν, οὕτως, ὡς ἔοικεν,
 ἐγγυτάτω ἐσόμεθα τοῦ εἰδέναι, ἐὰν ὅ τι μάλιστα μηδὲν
 ὁμιλῶμεν τῷ σώματι μηδὲ κοινωνῶμεν, ὅτι μὴ πᾶσα
 ἀνάγκη, μηδὲ ἀναπιμπλώμεθα τῆς τούτου φύσεως, ἀλλὰ
 καθαρεύομεν ἀπ' αὐτοῦ, ἕως ἂν ὁ θεὸς αὐτὸς ἀπολύσῃ
 ἡμᾶς· καὶ οὕτω μὲν καθαροὶ ἀπαλλαττόμενοι τῆς τοῦ
 σώματος ἀφροσύνης, ὡς τὸ εἶκός, μετὰ τοιούτων τε ἐσό-
 μεθα καὶ γνωσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν πᾶν τὸ εἰλικρινές·
 τοῦτο δ' ἔστιν ἴσως τὸ ἀληθές· μὴ καθαρῶ γὰρ καθα- B
 ροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ἦ. τοιαῦτα οἶμαι, ὃ Σι-
 μίας, ἀναγκαῖον εἶναι πρὸς ἀλλήλους λέγειν τε καὶ δοξά-
 ζειν πάντας τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς, ἢ οὐ δοκεῖ σοι
 οὕτως;· Παντός γε μᾶλλον, ὃ Σώκρατες·

✓ IB'. 'Οὐκοῦν,' ἔφη ὁ Σωκράτης, 'εἰ ταῦτα ἀληθῆ,
 ὃ ἐταῖρε, πολλὴ ἐλπίς ἀφικομένῳ οἷ ἐγὼ πορεύομαι,
 ἐκεῖ ἱκανῶς, εἶπερ που ἄλλοθι, κτήσασθαι τοῦτο, οὐ
 ἔνεκα ἢ πολλὴ πραγματεία ἡμῖν ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ
 γέγονεν, ὥστε ἢ γε ἀποδημία ἢ νῦν μοι προστεταγμένη
 μετὰ ἀγαθῆς ἐλπίδος γίνεται καὶ ἄλλῳ ἀνδρὶ, ὃς ἡγεῖ-
 ται οἱ παρεσκευάσθαι τὴν διάνοιαν ὥσπερ κεκαθαρμέ-
 νην.' Πάνυ μὲν οὖν,' ἔφη ὁ Σιμίας. 'Κάθαρος δὲ εἶναι C

ἄρα οὐ τοῦτο ξυμβαίνει, ὅπερ πάσαι ἐν τῷ λόγῳ λέγε-
 ται, τὸ χωρίζειν ὅ τι μάλιστα ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυ-
 χὴν καὶ ἐθίσαι αὐτὴν καθ' αὐτὴν πανταχόθεν ἐκ τοῦ
 σώματος συναγείρεσθαι τε καὶ ἀθροΐζεσθαι, καὶ οἰκεῖν
 κατὰ τὸ δυνατόν καὶ ἐν τῷ νῦν παρόντι καὶ ἐν τῷ
 D ἔπειτα μόνῃν καθ' αὐτήν, ἐκλυομένην ὥσπερ ἐκ δε-
 σμῶν ἐκ τοῦ σώματος; Ἐπὶ μὲν οὖν, ἔφη. Οὐκοῦν
 τοῦτό γε θάνατος ὀνομάζεται, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυ-
 χῆς ἀπὸ σώματος; Παντάπασι γε, ἢ δ' ὅς. Λύειν δέ
 γε αὐτήν, ὥς φαμεν, προθυμοῦνται ἀεὶ μάλιστα καὶ
 μόνοι οἱ φιλοσοφοῦντες ὀρθῶς, καὶ τὸ μελέτημα αὐτὸ
 τοῦτό ἐστιν τῶν φιλοσόφων, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς
 ἀπὸ σώματος, ἢ οὐ; Φαίνεται. Οὐκοῦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ
 ἔλεγον, γελοῖον ἂν εἴη ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν
 E ἐν τῷ βίῳ ὅ τι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι οὕτω ζῆν,
 κἄλειθ' ἦκοντος αὐτῷ τούτου ἀγανακτεῖν; Γελοῖον
 πῶς δ' οὐ; Τῷ ὄντι ἄρα, ἔφη, ὧ Σιμία, οἱ ὀρθῶς
 φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκουσιν μελετῶσι, καὶ τὸ τεθνάναι
 ἥκιστα αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερόν. ἐκ τῶνδε δὲ σκόπει.
 εἰ γὰρ διαβέβληνται μὲν πανταχῇ τῷ σώματι, αὐτὴν δὲ
 καθ' αὐτὴν ἐπιθυμοῦσι τὴν ψυχὴν ἔχειν, τούτου δὴ
 γιγνομένου εἰ φοβοῦντο καὶ ἀγανακτοῖεν, οὐ πολλὴ ἂν
 ἄλογία εἴη, εἰ μὴ ἄσμενοι ἐκεῖσε ἴοιεν, οἱ ἀφικομένοις
 68 ἐλπίς ἐστιν οὗ διὰ βίου ἥρων τυχεῖν, (ἥρων δὲ φρονή-
 σεως), ᾧ τε διεβέβληντο, τούτου ἀπηλλάχθαι συνόντος
 αὐτοῖς; ἢ ἀνθρωπίνων μὲν παιδικῶν καὶ γυναικῶν καὶ
 νιέων ἀποθανόντων πολλοὶ δὴ ἐκόντες ἠθέλησαν εἰς
 Ἄιδου ἐλθεῖν, ὑπὸ ταύτης ἀγόμενοι τῆς ἐλπίδος, τῆς
 τοῦ ὕψεσθαι τε ἐκεῖ ὧν ἐπεθύμουν καὶ συνέσεσθαι.
 φρονήσεως δὲ ἄρα τις τῷ ὄντι ἔρῳ, καὶ λαβὼν σφόδρα

τὴν αὐτὴν ταύτην ἐλπίδα, μηδαμοῦ ἄλλοθι ἐντεύξεσθαι αὐτῇ ἀξίως λόγου ἢ ἐν Αἰδου, ἀγανακτήσει τε ἀποθνήσκων καὶ οὐκ ἄσμενος εἶσιν αὐτόσε; οἷεσθαί γε χρή, Β
ἐὰν τῷ ὄντι γε ἦ, ὃ ἑταῖρε, φιλόσοφος· σφόδρα γὰρ αὐτῷ ταῦτα δόξει, μηδαμοῦ ἄλλοθι καθαρώς ἐντεύξεσθαι φρονήσει ἄλλ' ἢ ἐκεῖ. εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, ὅπερ ἄρτι ἔλεγον, οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη, εἰ φοβοῖτο τὸν θάνατον ὁ τοιοῦτος; 'Πολλὴ μέντοι νῆ Δία,' ἢ δ' ὅς.

ΠΓ'. 'Οὐκοῦν ἱκανόν σοι τεκμήριον,' ἔφη, 'τοῦτο ἀνδρός, ὃν ἂν ἴδῃς ἀγανακτοῦντα μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι, ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος ἀλλὰ τις φιλοσώματος; ὁ αὐτὸς δέ που οὗτος τυγχάνει ὢν καὶ φιλοχρή- C
ματος καὶ φιλότιμος, ἦτοι τὰ ἕτερα τούτων ἢ ἀμφοτέρω.' Πάνυ, ἔφη, ἔχει οὕτως, ὥς λέγεις.' 'Ἄρ' οὖν,' ἔφη, 'ὃ Σιμίας, οὐ καὶ ἡ ὀνομαζομένη ἀνδρεία τοῖς οὕτω διακειμένοις μάλιστα προσήκει;' Πάντως δήπου, ἢ
ἔφη. 'Οὐκοῦν καὶ ἡ σωφροσύνη, ἣν καὶ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσι σωφροσύνην, τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῖσθαι, ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως, ἄρ' οὐ τούτοις μόνοις προσήκει τοῖς μάλιστα τοῦ σώματος ὀλιγοροῦσιν D
τε καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ ζῶσιν;' 'Ἀνάγκη,' ἔφη. 'Εἰ γὰρ ἐθέλεις,' ἢ δ' ὅς, 'ἐννοῆσαι τὴν γε τῶν ἄλλων ἀνδρείαν τε καὶ σωφροσύνην, δόξει σοι εἶναι ἄτοπος.' Πῶς δή, ὃ Σώκρατες; 'Οἶσθα,' ἢ δ' ὅς, 'ὅτι τὸν θάνατον ἡγοῦνται πάντες οἱ ἄλλοι τῶν μεγάλων κακῶν;' 'Καὶ μάλ', ἔφη. 'Οὐκοῦν φόβῳ μειζόνων κακῶν ὑπομένουσιν αὐτῶν οἱ ἀνδρεῖοι τὸν θάνατον, ὅταν ὑπομένωσιν;' 'Ἔστι ταῦτα.' 'Τῷ δεδιέναι ἄρα καὶ δέει ἀνδρεῖοί εἰσι πάντες πλὴν οἱ φιλόσοφοι. καίτοι ἄλογόν γε δέει τινὰ καὶ δειλία ἀνδρεῖον εἶναι.' Πάνυ μὲν οὖν, Γ
'Τί δέ; οἱ Ε

κόσμοι αὐτῶν οὐ ταῦτόν τοῦτο πεπόνθασιν, ἀκολασίαν
 τινὶ σῶφρονές εἰσιν; καίτοι φασί γε ἀδύνατον εἶναι,
 ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς συμβαίνει τούτῳ ὅμοιον τὸ πάθος τὸ
 περὶ ταύτην τὴν εὐήθη σωφροσύνην· φοβούμενοι γὰρ
 ἐτέρων ἡδονῶν στερηθῆναι καὶ ἐπιθυμοῦντες ἐκείνων,
 ἄλλων ἀπέχονται ὑπ' ἄλλων κρατούμενοι. καίτοι κα-
 69 λουσί γε ἀκολασίαν τὸ ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἄρχεσθαι· ἀλλ'
 ὅμως συμβαίνει αὐτοῖς κρατούμενοις ὑφ' ἡδονῶν κρα-
 τεῖν ἄλλων ἡδονῶν. τοῦτο δ' ὅμοιον ἐστὶν ᾧ νυνδὴ
 ἐλέγετο, τῷ τρόπον τινὰ δι' ἀκολασίαν αὐτοὺς σεσω-
 φρονίσθαι. Ὁμοίως γάρ. Ὡ μακάριε Σιμία, μὴ γὰρ
 οὐχ αὕτη ἢ ἡ ὁρθὴ πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγὴ, ἡδονὰς πρὸς
 ἡδονὰς καὶ λύπας πρὸς λύπας καὶ φόβον πρὸς φόβον
 καταλλάττεσθαι μείζω πρὸς ἐλάττω, ὥσπερ νομίσματα,
 ἀλλ' ἢ ἐκείνο μόνον τὸ νόμισμα ὁρθόν, ἀντὶ οὗ δεῖ
 B ἅπαντα ταῦτα καταλλάττεσθαι, φρόνησις καὶ τούτου
 μὲν πάντα καὶ μετὰ τούτου ὠνούμενά τε καὶ πιπρα-
 σκόμενα τῷ ὄντι ἢ καὶ ἀνδρεία καὶ σωφροσύνη καὶ
 δικαιοσύνη καὶ ξυλλήβδην ἀληθείας ἀρετὴ μετὰ φρονή-
 σεως, καὶ προσγιγνομένων καὶ ἀπογιγνομένων καὶ ἡδο-
 νῶν καὶ φόβων καὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν τοιούτων·
 χωριζόμενα δὲ φρονήσεως καὶ ἀλλαττόμενα ἀντὶ ἀλλή-
 λων μὴ σκιαγραφία τις ἢ ἡ τοιαύτη ἀρετὴ καὶ τῷ ὄντι
 ἀνδραποδώδης τε καὶ οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' ἀληθὲς ἔχει, τὸ
 δ' ἀληθὲς τῷ ὄντι ἢ ἀθαρσίς τις τῶν τοιούτων πάν-
 των, καὶ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἀνδρεία
 C καὶ αὕτη ἢ φρόνησις μὴ καθαρός τις ἢ καὶ κινδυ-
 νεύουσι καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες
 οὐ φαῦλοι εἶναι, ἀλλὰ τῷ ὄντι πάσαι αἰνίττεσθαι, ὅτι,
 ὅς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς Αἴδου ἀφίκηται, ἐν

βορβόρῳ κείσεται, ὁ δὲ κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμέ-
 νος ἐκεῖσε ἀφικνόμενος μετὰ θεῶν οἰκήσει. εἰσὶν γὰρ δῆ,
 ὥς φασιν οἱ περὶ τὰς τελετάς, ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί,
 βάκχοι δὲ τε παῦροι· οὗτοι δ' εἰσὶν κατὰ τὴν ἐμὴν δό- D
 ξαν οὐκ ἄλλοι ἢ οἱ πεφιλοσοφηκότες ὁρθῶς. ὦν δὲ καὶ
 ἐγὼ κατὰ γε τὸ δυνατόν οὐδὲν ἀπέλιπον ἐν τῷ βίῳ,
 ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ προουθυμήθην γενέσθαι· εἰ δ' ὁρθῶς
 προουθυμήθην καὶ τι ἠνύσαμεν, ἐκεῖσε ἐλθόντες τὸ σα-
 φές εἰσόμεθα, ἂν θεὸς ἐθέλῃ, ὀλίγον ὕστερον, ὥς ἐμοὶ
 δοκεῖ. ταῦτ' οὖν ἐγώ, ἔφη, ὦ Σμιά τε καὶ Κέβης, ἀπο-
 λογοῦμαι, ὥς εἰκότως ὑμᾶς τε ἀπολείπων καὶ τοὺς ἐν-
 θάδε δεσπότας οὐ χαλεπῶς φέρω οὐδ' ἀγανακτῶ, ἡγού-
 μενος κἀκεῖ οὐδὲν ἥττον ἢ ἐνθάδε δεσπόταις τε ἀγα- E
 θοῖς ἐντεύξεσθαι καὶ ἐταίροις· [τοῖς δὲ πολλοῖς ἀπι-
 στίαν παρέχει] εἴ τι οὖν ὑμῖν πιθανώτερός εἰμι ἐν τῇ
 ἀπολογία ἢ τοῖς Ἀθηναίων δικασταῖς, εὖ ἂν ἔχοι.

ΙΔ'. Εἰπόντος δὲ τοῦ Σωκράτους ταῦτα ὑπολαβὼν
 ὁ Κέβης ἔφη· ὦ Σώκρατες, τὰ μὲν ἄλλα ἔμοιγε δοκεῖ 70
 καλῶς λέγεσθαι, τὰ δὲ περὶ τῆς ψυχῆς πολλὴν ἀπιστίαν
 παρέχει τοῖς ἀνθρώποις, μὴ, ἐπειδὰν ἀπαλλαγῇ τοῦ σώ-
 ματος, οὐδαμοῦ ἔτι ἦ, ἀλλ' ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ [διαφθείρη-
 ταί τε καὶ ἀπολλύηται], ἢ ἂν ὁ ἀνθρώπος ἀποθνήσκῃ,
 εὐθὺς ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος καὶ ἐκβαίνουσα
 ὥσπερ πνεῦμα ἢ καπνὸς διασκεδασθεῖσα οἴχηται δια-
 πτομένη καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ἦ. ἐπεὶ, εἴπερ εἴη που
 αὐτὴ καθ' αὐτὴν συνηθροισμένη καὶ ἀπηλλαγμένη τού-
 των τῶν κακῶν, ὦν σὺ νυνδὴ διήλθες, πολλὴ ἂν ἐλπίς B
 εἴη καὶ καλή, ὦ Σώκρατες, ὥς ἀληθῆ ἔστιν ἃ σὺ λέ-
 γεις· ἀλλὰ τοῦτο δὴ ἴσως οὐκ ὀλίγης παραμυθίας δεῖται
 καὶ πίστεως, ὥς ἔστι τε ἡ ψυχὴ ἀποθανόντος τοῦ ἀν-

θρῶπου καὶ τινα δύναμιν ἔχει καὶ φρόνησιν.· Ἐληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὁ Σωκράτης, ὃ Κέβης· ἀλλὰ τί δὴ ποιῶμεν; ἢ περὶ αὐτῶν τούτων βούλει διαμυθολογῶμεν, εἴτε εἰκὸς οὕτως ἔχειν εἴτε μή;· Ἐγὼ γοῦν, ἔφη ὁ Κέβης, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι, ἥντινα δόξαν ἔχεις περὶ αὐτῶν.· Οὐκουν γ' ἂν οἶμαι, ἢ δ' ὅς ὁ Σωκράτης, C εἰπεῖν τινα νῦν ἀκούσαντα, οὐδ' εἰ κωμωδιοποιὸς εἴη, ὥς ἀδολεσχῶ καὶ οὐ περὶ προσηκόντων τοὺς λόγους ποιῶμαι. εἰ οὖν δοκεῖ, χρὴ διασκοπεῖσθαι. ✓

IE'. Σκεψώμεθα δὲ αὐτὸ τῇδέ πη, εἴτ' ἄρα ἐν Αἰδοῦ εἰσὶν αἱ ψυχαὶ τελευτησάντων τῶν ἀνθρώπων εἴτε καὶ οὔ. παλαιὸς μὲν οὖν ἔστι τις λόγος, οὗ μεμνήμεθα, ὥς εἰσὶν ἐνθ' ἑνὶ ἀφικόμεναι ἐκεῖ, καὶ πάλιν γε δεῦρο ἀφικνουῦνται καὶ γίγνονται ἐκ τῶν τεθνεώτων· καὶ εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, πάλιν γίνεσθαι ἐκ τῶν ἀπο- D θανόντων τοὺς ζῶντας, ἄλλο τι ἢ εἶεν ἂν αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ἐκεῖ; οὐ γὰρ ἂν που πάλιν ἐγίγνοντο μὴ οὔσαι, καὶ τοῦτο ἱκανὸν τεκμήριον τοῦ ταῦτ' εἶναι, εἰ τῷ ὄντι φανερόν γίνοιτο, ὅτι οὐδαμόθεν ἄλλοθεν γίνονται οἱ ζῶντες ἢ ἐκ τῶν τεθνεώτων· εἰ δὲ μὴ ἔστι τοῦτο, ἄλλου ἂν τοῦ δέοι λόγου.· Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Κέβης. Μὴ τοίνυν κατ' ἀνθρώπων, ἢ δ' ὅς, σκόπει μόνον τοῦτο, εἰ βούλει ὅσον μαθεῖν, ἀλλὰ καὶ κατὰ ζώων πάντων καὶ φυτῶν, καὶ ξυλλήβδην ὅσαπερ ἔχει γένεσιν, περὶ πάντων εἰδῶμεν, ἃρ' οὕτως γίγνεται πάντα, οὐκ E ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία, ὅσοις τυγχάνει ὃν τοιοῦτόν τι· οἷον τὸ καλὸν τῷ αἰσχυρῷ ἐναντίον που καὶ δίκαιον ἀδίκῳ, καὶ ἄλλα δὴ μυρία οὕτως ἔχει. τοῦτο οὖν σκεψώμεθα, ἃρα ἀναγκαῖον, ὅσοις ἔστι τι ἐναντίον, μηδαμόθεν ἄλλοθεν αὐτὸ γίνεσθαι ἢ ἐκ τοῦ αὐτῷ

ἐναντίον· οἷον ὅταν μεῖζόν τι γίγνηται, ἀνάγκη πρὸς ἐξ ἐλάττονος ὄντος πρότερον ἔπειτα μεῖζον γίνεσθαι; Ἡ δὲ ἑπομένη ἀπάντησις ἔστιν ὡς ἑξῆς·
 'Ναί.' 'Οὐκοῦν καὶ ἐλάττων γίγνηται, ἐκ μεῖζονος ὄντος 71
 πρότερον ὕστερον ἐλάττων γενήσεται;·' 'Ἔστιν οὕτω,'
 ἔφη. 'Καὶ μὴν ἐξ ἰσχυροτέρου γε τὸ ἀσθενέστερον καὶ ἐκ
 βραδυτέρου τὸ θᾶπτον;·' 'Πάνυ γε.' 'Τί δέ; ἂν τι χεῖρον
 γίγνηται, οὐκ ἐξ ἀμείνονος, καὶ ἂν δικαιότερον, ἐξ ἀδι-
 κωτέρου;·' 'Πῶς γὰρ οὐ;·' 'Ἰκανῶς οὖν,' ἔφη, 'ἔχομεν
 τοῦτο, ὅτι πάντα οὕτω γίγνεται, ἐξ ἐναντίων τὰ ἐναντία
 πράγματα;·' 'Πάνυ γε.' 'Τί δ' αὖ; ἔστι τι καὶ τοιόνδε
 ἐν αὐτοῖς, οἷον μεταξύ ἀμφοτέρων πάντων τῶν ἐναντίων
 δυοῖν ὄντων δύο γενέσεις, ἀπὸ μὲν τοῦ ἐτέρου ἐπὶ τὸ
 ἕτερον, ἀπὸ δ' αὖ τοῦ ἐτέρου πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον· μεῖζο- B
 νος γὰρ πρῶτος καὶ ἐλάττονος μεταξύ αὐξήσις καὶ
 φθίσις, καὶ καλοῦμεν οὕτω τὸ μὲν αὐξάνεσθαι, τὸ δὲ
 φθίνειν;·' 'Ναί,' ἔφη. 'Οὐκοῦν καὶ διακρίνεσθαι καὶ συγ-
 κρίνεσθαι, καὶ ψύχεσθαι καὶ θερμαίνεσθαι, καὶ πάντα
 οὕτω, καὶ εἰ μὴ χρόμεθα τοῖς ὀνόμασιν ἐνιαχοῦ, ἀλλ'
 ἔργῳ γοῦν πανταχοῦ οὕτως ἔχειν ἀναγκαῖον, γίνεσθαι
 τε αὐτὰ ἐξ ἀλλήλων γενέσιν τε εἶναι ἐξ ἑκατέρου εἰς
 ἄλλα;·' 'Πάνυ μὲν οὖν,' ἢ δ' ὅς.

ΙΣΤ'. 'Τί οὖν;·' ἔφη. 'τῷ ζῆν ἐστὶ τι ἐναντίον, C
 ὥσπερ τῷ ἐργηγορέναι τὸ καθεύδειν;·' 'Πάνυ μὲν οὖν,'
 ἔφη. 'Τί;·' 'Τὸ τεθνάναι,' ἔφη. 'Οὐκοῦν ἐξ ἀλλήλων τε
 γίγνεται ταῦτα, εἴπερ ἐναντία ἐστίν, καὶ αἱ γενέσεις εἰ-
 σὶν αὐτοῖν μεταξύ δύο δυοῖν ὄντων;·' 'Πῶς γὰρ οὐ;·'
 'Τὴν μὲν τοίνυν ἐτέραν συζυγίαν ὧν νυνδὴ ἔλεγον ἐγώ
 σοι,' ἔφη, 'ἔρῳ,' ὁ Σωκράτης, 'καὶ αὐτὴν καὶ τὰς γε-
 νέσεις· σὺ δέ μοι τὴν ἐτέραν. λέγω δὲ τὸ μὲν κα-
 θεύδειν τὸ δὲ ἐργηγορέναι, καὶ ἐκ τοῦ καθεύδειν

τὸ ἐγρηγορέναι γίγνεσθαι καὶ ἐκ τοῦ ἐγρηγορέναι
 D τὸ καθυεῦδειν, καὶ τὰς γενέσεις αὐτοῖν τὴν μὲν καταδα-
 θάνειν εἶναι, τὴν δ' ἀνεγείρεσθαι. ἱκανῶς σοι, ἔφη,
 ἢ οὐ; Ἐάνυ μὲν οὖν. Ἀέγε δὴ μοι καὶ σύ, ἔφη,
 οὕτω περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. οὐκ ἐναντίον μὲν φῆς
 τῷ ζῆν τὸ τεθνάναι εἶναι; Ἐγώ γε. Γίγνεσθαι δὲ ἐξ
 ἀλλήλων; Ναί. Ἐξ οὖν τοῦ ζῶντος τί τὸ γιγνόμε-
 νον; Τὸ τεθνηκός, ἔφη. Τί δέ, ἢ δ' ὅς, ἐκ τοῦ τεθνεώ-
 τος; Ἀναγκαῖον, ἔφη, ὁμολογεῖν ὅτι τὸ ζῶν. Ἐκ
 E τῶν τεθνεώτων ἄρα, ὦ Κέβης, τὰ ζῶντά τε καὶ οἱ ζῶντες
 γίνονται; Φαίνεται, ἔφη. Εἰσὶν ἄρα, ἔφη, αἱ ψυχαὶ
 ἡμῶν ἐν Αἰδου. Ἐοικεν. Οὐκοῦν καὶ τοῖν γενεσέοιν
 τοῖν περὶ ταῦτα ἢ γ' ἑτέρα σαφὴς οὕσα τυγχάνει; τὸ
 γὰρ ἀποθνήσκειν σαφὲς δήπου, ἢ οὐ; Ἐάνυ μὲν
 οὖν, ἔφη. Πῶς οὖν, ἢ δ' ὅς, ποιήσομεν; οὐκ ἀνταπο-
 δώσομεν τὴν ἐναντίαν γένεσιν, ἀλλὰ ταύτῃ χολῇ ἔσται
 ἡ φύσις; ἢ ἀνάγκη ἀποδοῦναι τῷ ἀποθνήσκειν ἐναν-
 τίαν τινὰ γένεσιν; Πάντως που, ἔφη. Τίνα ταύτην;
 Τὸ ἀναβιώσκεσθαι. Οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς, εἴπερ ἔστι τὸ
 ἀναβιώσκεσθαι, ἐκ τῶν τεθνεώτων ἂν εἴη γένεσις εἰς
 72 τοὺς ζῶντας αὕτη, τὸ ἀναβιώσκεσθαι; Ἐάνυ γε.
 Ὅμοιοι γάρ εἰσι τὰ ἀναβιώσκειν καὶ ταύτῃ τοὺς ζῶντας ἐκ τῶν
 τεθνεώτων γεγονέναι οὐδὲν ἥτιον ἢ τοὺς τεθνεώτας ἐκ
 τῶν ζῶντων· τούτου δὲ ὄντος ἱκανόν που ἐδόκει τεκμή-
 ριον εἶναι ὅτι ἀναγκαῖον τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναι
 που, ὅθεν δὴ πάλιν γίγνεσθαι. Δοκεῖ μοι, ἔφη, ὦ Σώ-
 κρατες, ἐκ τῶν ὁμολογημένων ἀναγκαῖον οὕτως ἔχειν.

IZ'. Ἰδὲ τοίνυν οὕτως, ἔφη, ὦ Κέβης, ὅτι οὐδ'
 ἀδίκως ὁμολογήκαμεν, ὥς ἔμοι δοκεῖ. εἰ γὰρ μὴ αἰεὶ
 B ἀνταποδιδόη τὰ ἑτέρα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα ὥσπερ εἰ

κύκλω περιμόντα, ἀλλ' εὐθειᾶ τις εἴη ἡ γένεσις ἐκ τοῦ
 ἑτέρου μόνον εἰς τὸ καταντικρὺ καὶ μὴ ἀνακάμπτου
 πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον μηδὲ καμπὴν ποιοῖτο, οἷσθ' ὅτι
 πάντα τελευτῶντα τὸ αὐτὸ σχῆμα ἂν σχοίη καὶ τὸ αὐτὸ
 πάθος ἂν πάθοι καὶ παύσαιτο γιγνόμενά· 'Πῶς λέγεις;
 ἔφη. 'Οὐδὲν χαλεπόν,' ἢ δ' ὅς, 'ἐννοῆσαι ὃ λέγω· ἀλλ'
 οἷον εἰ τὸ καταδαρθάνειν μὲν εἴη, τὸ δ' ἀνεγείρεσθαι
 μὴ ἀνταποδιδοίη γιγνόμενον ἐκ τοῦ καθεύδοντος, οἷσθ'
 ὅτι τελευτῶντα πάντ' ἂν λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα ἀπο- C
 δέξιεν καὶ οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο διὰ τὸ καὶ τᾶλλα
 πάντα ταυτὸν ἐκείνῳ πεπονθέναι, [καθεύδειν]. καὶ εἰ
 συγκρίνοιτο μὲν πάντα, διακρίνοιτο δὲ μή, ταχὺ ἂν
 τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου γερονδὸς εἴη, ὁμοῦ πάντα χρήματα.
 ὥσαύτως δέ, ὃ φίλε Κέβης, καὶ εἰ ἀποθνήσκου μὲν
 πάντα, ὅσα τοῦ ζῆν μεταλάβοι, ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι,
 μένοι ἐν τούτῳ τῷ σχήματι τὰ τεθνεῶτα καὶ μὴ πάλιν
 ἀναβιώσχοιτο, ἄρ' οὐ πολλὴ ἀνάγκη τελευτῶντα πάντα
 τεθνάναι καὶ μηδὲν ζῆν; εἰ γὰρ ἐκ μὲν τῶν ἄλλων τὰ D
 ζῶντα γίγνοιτο, τὰ δὲ ζῶντα θνήσκει, τίς μηχανὴ μὴ
 οὐ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι; 'Οὐδὲ μία
 μοι δοκεῖ,' ἔφη ὁ Κέβης, 'ὃ Σώκρατες, ἀλλὰ μοι δο-
 κεῖς παντάπασιν ἀληθῆ λέγειν.' 'Ἔστιν γάρ,' ἔφη, 'ὃ
 Κέβης, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ, παντὸς μᾶλλον οὕτω, καὶ ἡμεῖς
 αὐτὰ ταῦτα οὐκ ἐξαπατῶμενοι ὁμολογοῦμεν, ἀλλ' ἔστι
 τῷ ὄντι καὶ τὸ ἀναβιώσκεσθαι καὶ ἐκ τῶν τεθνεώτων
 τοὺς ζῶντας γίγνεσθαι καὶ τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς
 εἶναι [καὶ ταῖς μὲν γε ἀγαθαῖς ἄμεινον εἶναι, ταῖς δὲ E
 κακαῖς κακίον].'

ΙΗ'. 'Καὶ μὲν,' ἔφη ὁ Κέβης ὑπολαβὼν, 'καὶ κατ'
 ἐκείνόν γε τὸν λόγον, ὃ Σώκρατες, εἰ ἀληθὴς ἐστιν,

- ὄν σὺ εἴωθας θαυὰ λέγειν, ὅτι ἡμῖν ἡ μάθησις οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις τυγχάνει οὔσα, καὶ κατὰ τοῦτον ἀνάγκη που ἡμᾶς ἐν προτέρῳ τινὶ χρόνῳ μεμαθηκέναι
- 73 ἀ νῦν ἀναμνηνησκόμεθα. τοῦτο δὲ ἀδύνατον, εἰ μὴ ἦν που ἡμῖν ἡ ψυχὴ, πρὶν ἐν τῷδε τῷ ἀνθρωπίνῳ εἶδει γενέσθαι· ὥστε καὶ ταύτῃ ἀθάνατον ἡ ψυχὴ τι ἔοικεν εἶναι.· “ Ἀλλά, ὦ Κέβης,· ἔφη ὁ Σιμίας ὑπολαβὼν,· ποῖαι τούτων αἱ ἀποδείξεις; ὑπόμνησόν με· οὐ γὰρ σφόδρα ἐν τῷ παρόντι μέμνημαι.· “ Ἐνὶ μὲν λόγῳ,· ἔφη ὁ Κέβης,· καλλίστῳ, ὅτι ἐρωτώμενοι οἱ ἀνθρωποὶ, ἐάν τις καλῶς ἐρωτᾷ, αὐτοὶ λέγουσιν πάντα ἢ ἔχει· καίτοι εἰ μὴ ἐτύγχανεν αὐτοῖς ἐπιστήμη ἐνοῦσα καὶ ὁρθὸς λόγος, οὐκ ἂν οἰοί· τ’ ἦσαν τοῦτο ποιῆσαι. ἔπειτα ἐάν τις ἐπὶ τὰ
- B διαγράμματα ἄγῃ ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἐνταῦθα σαφέστατα κατηγορεῖ, ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει.· Ἐἰ δὲ μὴ ταύτῃ γε,· ἔφη,· πείθει, ὦ Σιμία,· ὁ Σωκράτης,· σκέψαι, ἂν τῇδέ πῃ σοι σκοπούμενῳ συνδόξη, ἀπιστεῖς γὰρ δὴ, πῶς ἡ καλουμένη μάθησις ἀνάμνησίς ἐστιν;· “ Ἀπιστῶ μὲν ἔγωγε,· ἢ δ’ ὅς ὁ Σιμίας,· οὐ, αὐτὸ δὲ τοῦτο,· ἔφη,· δέομαι παθεῖν περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀναμνησθῆναι καὶ σχεδὸν γε ἐξ ὧν Κέβης ἐπεχείρησε λέγειν ἤδη μέμνημαι καὶ πείθομαι· οὐδὲν μεντὰν ἦττον ἀκούοιμι νῦν, πῇ σὺ ἐπεχείρησας λέγειν.· Ἐπὶ δ’ ἔγωγε,· ἢ δ’ ὅς.· ὁμολο-
- C γοῦμεν γὰρ δὴπου, εἰ τίς τι ἀναμνησθῆσεται, δεῖν αὐτὸν τοῦτο πρότερόν ποτε ἐπίστασθαι.· Πάνυ γ’,· ἔφη.· “ Ἀρ’ οὖν καὶ τόδε ὁμολογοῦμεν, ὅταν ἐπιστήμη παραγίγνηται τρόπῳ τοιούτῳ, ἀνάμνησιν εἶναι; λέγω δέ τινα τρόπον τόνδε· ἐάν τις τι [ἕτερον] ἢ ἰδὼν ἢ ἀκούσας ἢ τινα ἄλλην αἴσθησιν λαβὼν μὴ μόνον ἐκείνο γνῶ, ἀλλὰ καὶ ἕτερον ἐννοήσῃ, οὐ μὴ ἡ αὕτῃ ἐπιστήμη,

ἀλλ' ἄλλη, ἄρα οὐχὶ τοῦτο δικαίως ἐλέγομεν ὅτι ἀνε-
 μνήσθη, οὗ τὴν ἔννοιαν ἔλαβεν; 'Πῶς λέγεις;' 'Οἷον
 τὰ τοιάδε ἄλλη που ἐπιστήμη ἀνθρώπου καὶ λύρας.' D
 'Πῶς γὰρ οὗ;' 'Οὐκοῦν οἶσθα, ὅτι οἱ ἐρασταί, ὅταν ἴδω-
 σιν λύραν ἢ ἱμάτιον ἢ ἄλλο τι οἷς τὰ παιδικὰ αὐτῶν
 εἶωθε χρῆσθαι, πάσχουσι τοῦτο· ἐγνωσάν τε τὴν λύραν
 καὶ ἐν τῇ διανοίᾳ ἔλαβον τὸ εἶδος τοῦ παιδός, οὗ ἦν
 ἡ λύρα· τοῦτο δέ ἐστιν ἀνάμνησις. ὥσπερ γε καὶ Σιμίαν
 τις ἰδὼν πολλάκις Κέβητος ἀνεμνήσθη, καὶ ἄλλα που
 μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη.' 'Μυρία μέντοι νῆ Δία,' ἔφη ὁ
 Σιμίας. 'Οὐκοῦν,' ἢ δ' ὅς, 'τὸ τοιοῦτον ἀνάμνησις τίς E
 ἐστι; μάλιστα μέντοι ὅταν τις τοῦτο πάθῃ περὶ ἐκεῖνα,
 ἃ ὑπὸ χρόνου καὶ τοῦ μὴ ἐπισκοπεῖν ἤδη ἐπελέληστο;'
 'Πάνυ μὲν οὖν,' ἔφη. 'Τί δέ;' ἢ δ' ὅς· 'ἔστιν ἵππον γε-
 γραμμένον ἰδόντα καὶ λύραν γεγραμμένην ἀνθρώπου
 ἀναμνησθῆναι, καὶ Σιμίαν ἰδόντα γεγραμμένον Κέβη-
 τος ἀναμνησθῆναι;' 'Πάνυ γε.' 'Οὐκοῦν καὶ Σιμίαν
 ἰδόντα γεγραμμένον αὐτοῦ Σιμίου ἀναμνησθῆναι;' 74
 'Ἔστι μὲν τοι,' ἔφη. ✓

ΙΘ'. 'Ἄρ' οὖν οὐ κατὰ πάντα ταῦτα συμβαίνει
 τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν ἀφ' ὁμοίων, εἶναι δὲ καὶ ἀπὸ
 ἀνομοίων;' 'Συμβαίνει.' 'Ἄλλ' ὅταν γε ἀπὸ τῶν ὁμοίων
 ἀναμνησκηταί τις τι, ἄρ' οὐκ ἀναγκαῖον τόδε προσ-
 πάσχειν, ἐννοεῖν, εἴτε τι ἐλλείπει τοῦτο κατὰ τὴν ὁμοιό-
 τητα εἴτε μὴ ἐκείνου οὗ ἀνεμνήσθη;' 'Ἀνάγκη,' ἔφη.
 'Σκόπει δὴ,' ἢ δ' ὅς, 'εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει. φασὲν ποῦ
 τι εἶναι ἴσον, οὐ ξύλον λέγω ξύλῳ οὐδὲ λίθον λίθῳ
 οὐδ' ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδέν, ἀλλὰ παρὰ ταῦτα
 πάντα ἕτερόν τι, αὐτὸ τὸ ἴσον· φῶμέν τι εἶναι ἢ μη- B
 δέν;' 'Φῶμεν μέντοι νῆ Δί,' ἔφη ὁ Σιμίας, 'θανμα-

στῶς γε. Ἡ καὶ ἐπιστάμεθα αὐτὸ ὃ ἔστιν; Πάνυ γε,
 ἢ δ' ὅς. Πόθεν λαβόντες αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην; ἄρ' οὐκ
 ἐξ ὧν νυνδὴ ἐλέγομεν, ἢ ξύλα ἢ λίθους ἢ ἄλλα ἅττα
 ἰδόντες ἴσα, ἐκ τούτων ἐκεῖνο ἐννοήσαμεν, ἕτερον ὃν
 τούτων; ἢ οὐκ ἕτερόν σοι φαίνεται; σκόπει δὲ καὶ
 τῇδε. ἄρ' οὐ λίθοι μὲν ἴσοι καὶ ξύλα ἐνίοτε ταῦτ' ὄντα
 τῷ μὲν ἴσα φαίνεται, τῷ δ' οὐ; Πάνυ μὲν οὖν. Τί δέ;
 αὐτὰ τὰ ἴσα ἔστιν ὅτε ἄνισά σοι ἐφάνη, ἢ ἡ ἰσότης
 C ἀνισότης; Οὐδεπώποτέ γε, ὦ Σώκρατες. Οὐ ταῦτόν
 ἄρα ἐστίν, ἢ δ' ὅς, ταῦτά τε τὰ ἴσα καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον.
 Οὐδαμῶς μοι φαίνεται, ὦ Σώκρατες. Ἀλλὰ μὴν ἐκ
 τούτων γ', ἔφη, τῶν ἴσων, ἐτέρων ὄντων ἐκεῖνου τοῦ
 ἴσου, ὅμως αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην ἐννενόηκας τε καὶ εἵλη-
 φας; Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν ἢ ὁμοίου
 ὄντος τούτοις ἢ ἀνομοίου; Πάνυ γε. Διαφέρει δέ γε,
 ἢ δ' ὅς, οὐδέν· ἕως ἂν ἄλλο ἰδὼν ἀπὸ ταύτης τῆς
 D ὁψεως ἄλλο ἐννοήσης, εἴτε ὁμοιον εἴτε ἀνόμοιον, ἀναγ-
 καῖον, ἔφη, αὐτὸ ἀνάμνησιν γεγονέναι. Πάνυ μὲν οὖν.
 Τί δέ; ἢ δ' ὅς. ἢ πάσχομέν τι τοιοῦτον περὶ τὰ ἐν
 τοῖς ξύλοις τε καὶ οἷς νυνδὴ ἐλέγομεν τοῖς ἴσοις; ἄρα
 φαίνεται ἡμῖν οὕτως ἴσα εἶναι ὥσπερ αὐτὸ τὸ ὃ ἔστιν
 ἴσον, ἢ ἐνδεῖ τι ἐκεῖνου τῷ τοιοῦτον εἶναι οἷον τὸ ἴσον,
 ἢ οὐδέν; Καὶ πολὺ γε, ἔφη, ἐνδεῖ. Οὐκοῦν ὁμολο-
 γοῦμεν, ὅταν τίς τι ἰδὼν ἐννοήσῃ, ὅτι βούλεται μὲν
 τοῦτο, ὃ νῦν ἐγὼ ὀρῶ, εἶναι οἷον ἄλλο τι τῶν ὄντων,
 ἐνδεῖ δὲ καὶ οὐ δύναται τοιοῦτον εἶναι [ἴσον] οἷον
 E ἐκεῖνο, ἀλλ' ἔστιν φαυλότερον, ἀναγκαῖόν που τὸν τοῦτο
 ἐννοοῦντα τυχεῖν προσιδόντα ἐκεῖνο ὃ φησιν αὐτὸ προσ-
 σοικέναι μὲν, ἐνδεεστέρας δὲ ἔχειν; Ἀνάγκη. Τί οὖν;
 τὸ τοιοῦτον πεπόνθαμεν καὶ ἡμεῖς, ἢ οὐ, περὶ τε τὰ

ἴσα καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον; Ἐπαντάπασί γε. ἘΑναγκαῖον ἄρα ἡμᾶς προσιδέναι τὸ ἴσον πρὸ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ὅτε τὸ πρῶτον ἰδόντες τὰ ἴσα ἐννεοίσαμεν, ὅτι ὁρέγεται 75 μὲν πάντα ταῦτα εἶναι οἷον τὸ ἴσον, ἔχει δὲ ἐνδεεστέ- ρως. ἘΕστί ταῦτα. ἘΑλλὰ μὴν καὶ τόδε ὁμολογοῦμεν, μὴ ἄλλοθεν αὐτὸ ἐννενοηκέναι μηδὲ δυνατόν εἶναι ἐννοῆ- σαι, ἀλλ' ἢ ἐκ τοῦ ἰδεῖν ἢ ἀφασθαι ἢ ἐκ τινος ἄλλης τῶν αἰσθήσεων ταῦτόν δὲ πάντα ταῦτα λέγω. Ταῦτόν γάρ ἐστιν, ὃ Σώκρατες, πρὸς γε ὃ βούλεται δηλῶσαι ὁ λόγος. ἘΑλλὰ μὲν δὴ ἐκ γε τῶν αἰσθήσεων δεῖ ἐννοῆσαι, ὅτι πάντα τὰ ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν ἐκείνου τε ὁρέγεται B τοῦ ὃ ἐστιν ἴσον, καὶ αὐτοῦ ἐνδεεστερόν ἐστιν ἢ πῶς λέ- γομεν; Ὅυτως. Πρὸ τοῦ ἄρα ἄρξασθαι ἡμᾶς ὁρᾶν καὶ ἀκούειν καὶ τᾶλλα αἰσθάνεσθαι, τυχεῖν ἔδει πού τι εἰ- ληφότας ἐπιστήμην αὐτοῦ τοῦ ἴσου, ὃ τι ἐστιν, εἰ ἐμέλ- λομεν τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἴσα ἐκεῖσε ἀνοίσειν, ὅτι προθυμεῖται μὲν πάντα τοιαῦτ' εἶναι οἷον ἐκεῖνο, ἔστιν δὲ αὐτοῦ φανυλότερα. ἘΑνάγκη ἐκ τῶν προειρημένων, ὃ Σώκρατες. Οὐκοῦν γινόμενοι εὐθύς ἐωρῶμέν τε καὶ ἠκούομεν καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις εἴχομεν; Πάνυ γε. C ἘΕδει δέ γε, φασί, πρὸ τούτων τὴν τοῦ ἴσου ἐπιστή- μην εἰληφέναι; Ναί. Πρὶν γενέσθαι ἄρα, ὥς ἔοικεν, ἀνάγκη ἡμῖν αὐτὴν εἰληφέναι. ἘΕοικεν.

K'. Οὐκοῦν εἰ μὲν λαβόντες αὐτὴν πρὸ τοῦ γενέ- σθαι ἔχοντες ἐγενόμεθα, ἠπιστάμεθα καὶ πρὶν γενέσθαι καὶ εὐθύς γινόμενοι οὐ μόνον τὸ ἴσον καὶ τὸ μεῖζον καὶ τὸ ἔλαττον ἀλλὰ καὶ ξύμπαντα τὰ τοιαῦτα; οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἴσου νῦν ὁ λόγος ἡμῖν μᾶλλον τι ἢ καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ καλοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δικαίου καὶ δόσιου καί, ὅπερ λέγω, περὶ ἀπάντων, οἷς ἐπισφραγιζό- D

μεθα τὸ αὐτὸ ὃ ἔστι, καὶ ἐν ταῖς ἐρωτήσεσιν ἐρωτῶντες
καὶ ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν ἀποκρινόμενοι. ὥστε ἀναγκαῖον
ἡμῖν τούτων πάντων τὰς ἐπιστήμας πρὸ τοῦ γενέσθαι
εἰληφέναι. Ἔστι ταῦτα. Καὶ εἰ μὲν γε λαβόντες ἐκά-
στοτε μὴ ἐπιλελήσμεθα, εἰδότας αἰεὶ γίγνεσθαι καὶ αἰεὶ
διὰ βίου εἰδέναι τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ' ἔστιν, λαβόντα
του ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀπολωλέκεναι ἢ οὐ τοῦτο
λήθην λέγομεν, ὦ Σιμμία, ἐπιστήμης ἀποβολήν; Πάντως
Εἰ δὴ που, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Εἰ δέ γε, οἶμαι, λαβόντες
πρὶν γενέσθαι γιγνώμενοι ἀπωλέσαμεν, ὕστερον δὲ ταῖς
αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ αὐτὰ ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν
τὰς ἐπιστήμας, ἅς ποτε καὶ πρὶν εἶχομεν, ἄρ' οὐχ ὃ κα-
λοῦμεν μανθάνειν οἰκείαν ἐπιστήμην ἀναλαμβάνειν ἂν
εἴη; τοῦτο δέ που ἀναμνησθεσθαι λέγοντες ὀρθῶς ἂν
76 λέγοιμεν; Πάνυ γε. Δυνατὸν γὰρ δὴ τοῦτό γε ἐφάνη,
αἰσθόμενόν τι ἢ ἰδόντα ἢ ἀκούσαντα ἢ τινα ἄλλην αἴ-
σθησιν λαβόντα ἕτερόν τι ἀπὸ τούτου ἐννοῆσαι, ὃ ἐπε-
λέληστο, ὃ τοῦτο ἐπλησίαζεν ἀνόμοιον ὢν ἢ ὃ ὅμοιον.
ὥστε, ὅπερ λέγω, δυοῖν θάτερον, ἢτοι ἐπιστάμενοί γε
αὐτὰ γεγονάμεν καὶ ἐπιστάμεθα διὰ βίου πάντες, ἢ
ὕστερον, οὓς φάμεν μανθάνειν, οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἀναμνησ-
σκονται οὗτοι, καὶ ἡ μάθησις ἀνάμνησις ἂν εἴη. Καὶ
μάλα δὴ οὕτως ἔχει, ὦ Σώκρατες.

ΚΑ'. Πότερον οὖν αἰρεῖ, ὦ Σιμμία; ἐπισταμένους
B ἡμᾶς γεγονέναι, ἢ ἀναμνησθεσθαι ὕστερον ὧν πρό-
τερον ἐπιστήμην εἰληφότες ἦμεν; Οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρα-
τες, ἐν τῷ παρόντι ἐλέσθαι. Τί δέ; τόδε ἔχεις ἐλέσθαι,
καὶ πῃ σοι δοκεῖ περὶ αὐτοῦ; ἀνὴρ ἐπιστάμενος περὶ
ὧν ἐπίσταται ἔχει ἂν δοῦναι λόγον ἢ οὐ; Πολλὴ ἀνάγκη,
ἔφη, ὦ Σώκρατες. Ἡ καὶ δοκοῦσί σοι πάντες ἔχειν

διδόναι λόγον περὶ τούτων, ὧν νυνδὴ ἐλέγομεν;· ‘Βου-
λοίμην μεντάν,’ ἔφη ὁ Σιμίας· ‘ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον φο-
βοῦμαι, μὴ αὖριον τηνικάδε οὐκέτι ἢ ἀνθρώπων οὐδεὶς
ἀξίως οἶός τε τοῦτο ποιῆσαι.’ ‘Οὐκ ἄρα δοκοῦσί σοι ἐπί- C
στασθαί γε,’ ἔφη, ‘ὦ Σιμία, πάντες αὐτά;’ ‘Οὐδαμῶς.’
‘Ἀναμμνήσκονται ἄρα ἃ ποτε ἔμαθον;’ ‘Ἀνάγκη.’
‘Πότε λαβοῦσαι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν τὴν ἐπιστήμην αὐτῶν; οὐ
γὰρ δὴ ἄφ’ οὗ γε ἀνθρώποι γεγόναμεν.’ ‘Οὐ δῆτα.’ ‘Πρό-
τερον ἄρα.’ ‘Ναί.’ ‘Ἦσαν ἄρα, ὦ Σιμία, αἱ ψυχαὶ καὶ
πρότερον, πρὶν εἶναι ἐν ἀνθρώπου εἶδει, χωρὶς σωμάτων,
καὶ φρόνησιν εἶχον.’ ‘Εἰ μὴ ἄρα γιγνόμενοι λαμβάνομεν,
ὦ Σώκρατες, ταύτας τὰς ἐπιστήμας· οὗτος γὰρ λείπεται
ἔτι ὁ χρόνος.’ ‘Εἴεν, ὦ ἐταῖρε· ἀπόλλυμεν δὲ αὐτάς ἐν D
ποίῳ ἄλλῳ χρόνῳ; οὐ γὰρ δὴ ἔχοντές γε αὐτάς γιγνό-
μεθα, ὥς ἄρτι ὠμολογήσαμεν· ἢ ἐν τούτῳ ἀπόλλυμεν, ἐν
ᾧ περὶ καὶ λαμβάνομεν; ἢ ἔχεις ἄλλον τινὰ εἰπεῖν χρόνον;’
‘Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ ἔλαθον ἑμαυτὸν οὐδὲν
εἰπών.’

ΚΒ’. ‘Ἄρ’ οὖν οὕτως ἔχει,’ ἔφη, ‘ἡμῖν, ὦ Σιμία;
εἰ μὲν ἔστιν ἃ θρυλοῦμεν αἰεὶ, καλόν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ
πᾶσα ἢ τοιαύτη οὐσία, καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰ-
σθήσεων πάντα ἀναφέρομεν, ὑπάρχουσιν πρότερον E
ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὐσαν, καὶ ταῦτα ἐκείνη ἀπεικά-
ζομεν, ἀναγκαῖον, οὕτως ὥσπερ καὶ ταῦτα ἔστιν, οὕτως
καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν γεγονέναι ἡμᾶς·
εἰ δὲ μὴ ἔστι ταῦτα, ἄλλως ἢ ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος
εἴη; ἄρ’ οὕτως ἔχει, καὶ ἴση ἀνάγκη ταῦτά τε εἶναι καὶ
τὰς ἡμετέρας ψυχὰς πρὶν καὶ ἡμᾶς γεγονέναι, καὶ εἰ μὴ
ταῦτα, οὐδὲ τὰδε;’ ‘Ὑπερφυῶς, ὦ Σώκρατες,’ ἔφη ὁ Σι-
μίας, ‘δοκεῖ μοι ἡ αὐτὴ ἀνάγκη εἶναι, καὶ εἰς καλόν γε

77 καταφεύγει ὁ λόγος εἰς τὸ ὁμοίως εἶναι τὴν τε ψυχὴν ἡμῶν πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς καὶ τὴν οὐσίαν, ἣν σὺ νῦν λέγεις. οὐ γὰρ ἔχω ἔγωγε οὐδὲν οὕτω μοι ἐναργὲς ὢν ὡς τοῦτο, τὸ πάντα τὰ τοιαῦτ' εἶναι ὡς οἷόν τε μάλιστα, καλόν τε καὶ ἀγαθόν καὶ τᾶλλα πάντα, ἃ σὺ νυνδὴ ἔλεγες· καὶ ἔμοιγε ἱκανῶς ἀποδέδεικται.¹ Τί δὲ δὴ Κέβητι;² ἔφη ὁ Σωκράτης· δεῖ γὰρ καὶ Κέβητα πείθειν.³ Ἰκανῶς,⁴ ἔφη ὁ Σιμίας, ὡς ἔγωγε οἶμαι· καίτοι καρτερώτατος ἀνθρώπων ἐστὶν πρὸς τὸ ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις·
 B ἀλλ' οἶμαι οὐκ ἐνδεῶς τοῦτο πεπεισθαι αὐτόν, ὅτι πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς ἦν ἡμῶν ἡ ψυχὴ.

ΚΓ'. Εἰ μέντοι, καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, ἔτι ἔσται, οὐδὲ αὐτῷ μοι δοκεῖ,⁵ ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἀποδεδείχθαι, ἀλλ' ἔτι ἐνέστηκεν, ὃ νυνδὴ Κέβης ἔλεγε, τὸ τῶν πολλῶν, ὅπως μὴ ἅμα ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκεδαννύηται ἡ ψυχὴ καὶ αὐτῇ τοῦ εἶναι τοῦτο τέλος ἦ. τί γὰρ κωλύει γίνεσθαι μὲν αὐτὴν καὶ ξυνίστασθαι ἄλλοθεν ποθεν καὶ εἶναι πρὶν καὶ εἰς ἀνθρώπειον σῶμα ἀφικέσθαι, ἐπειδὴν δὲ ἀφίκηται καὶ ἀπαλλάττεται τούτου, τότε καὶ αὐτὴν τελευτᾶν καὶ διαφθείρεσθαι;⁶ Εὖ λέγεις,⁷ ἔφη, ὦ Σιμίας,⁸ ὁ Κέβης. φαίνεται γὰρ ὥσπερ ἡμῖς ἀποδεδείχθαι οὐ δεῖ, ὅτι πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς ἦν ἡμῶν ἡ ψυχὴ· δεῖ δὲ προσαποδείξαι, ὅτι, καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, οὐδὲν ἦπτον ἔσται ἢ πρὶν γενέσθαι, εἰ μέλει τέλος ἢ ἀπόδειξις ἔχειν.⁹ Ἀποδέδεικται μὲν,¹⁰ ἔφη, ὦ Σιμίας τε καὶ Κέβης,¹¹ ὁ Σωκράτης, καὶ νῦν, εἰ θέλετε συνθεῖναι τοῦτόν τε τὸν λόγον εἰς ταῦτόν καὶ ὃν πρὸ τούτου ὡμολογήσαμεν, τὸ γίνεσθαι πᾶν τὸ ζῶν ἐκ τοῦ τεθνεῶτος. εἰ γὰρ ἔστι μὲν ἡ ψυχὴ καὶ πρότερον, ἀνάγκη
 D δὲ αὐτῇ εἰς τὸ ζῆν ἰούσῃ τε καὶ γιγνομένη μηδαμῶθεν

ἄλλοθεν ἢ ἐκ θανάτου καὶ τοῦ τεθνάναι γίγνεσθαι, πῶς οὐκ ἀνάγκη αὐτήν, καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνη, εἶναι, ἐπειδὴ γε δεῖ αὐτῆς αὐτὴν γίγνεσθαι; ἀποδέδεικται μὲν οὖν, ὅπερ λέγεται, καὶ νῦν.

ΚΔ'. Ὅμως δέ μοι δοκεῖς σύ τε καὶ Σμίας ἡδέως ἂν καὶ τοῦτον διαπραγματεύσασθαι τὸν λόγον ἔτι μᾶλλον, καὶ δεδιέναι τὸ τῶν παίδων, μὴ ὥς ἀληθῶς ὁ ἄνεμος αὐτὴν ἐκβαίνουσιν ἐκ τοῦ σώματος διαφυσᾷ καὶ διασκεδάννυσιν, ἄλλως τε καὶ ὅταν τύχη τις μὴ ἐν νηε- E μίᾳ, ἀλλ' ἐν μεγάλῳ τινὶ πνεύματι ἀποθνήσκων.' καὶ ὁ Κέβης ἐπιγελάσας· 'Ὡς δεδιότων,' ἔφη, 'ὦ Σώκρατες, πειρῶ ἀναπεύθειν μᾶλλον δὲ μὴ ὥς ἡμῶν δεδιότων, ἀλλ' ἴσως ἐνὶ τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς, ὅστις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται τοῦτον οὖν πειρῶ μεταπεύθειν μὴ δεδιέναι τὸν θάνατον ὥσπερ τὰ μορμολύχεια.' 'Ἀλλὰ χορή,' ἔφη ὁ Σωκράτης, 'ἐπάδειν αὐτῷ ἐκάστης ἡμέρας, ἕως ἂν ἐξεπάσηται.' 'Πόθεν οὖν,' ἔφη, 'ὦ Σώκρατες, τῶν τοιούτων ἀγα- 78 θὸν ἐπφδὸν ληψόμεθα, ἐπειδὴ σύ,' ἔφη, 'ἡμᾶς ἀπολείπεις;' 'Πολλὴ μὲν ἢ Ἑλλάς,' ἔφη, 'ὦ Κέβης, ἐν ἣ ἔνεισί που ἀγαθοὶ ἄνδρες, πολλὰ δὲ καὶ τὰ τῶν βαρβάρων γένη, οὓς πάντας χορὴ διερευνᾶσθαι ζητοῦντας τοιοῦτον ἐπφδόν, μήτε χρημάτων φειδομένους μήτε πόνων, ὥς οὐκ ἔστιν εἰς ὃ τι ἂν εὐκαιρότερον ἀναλίσκοιτε χρήματα. ζητεῖν δὲ χορὴ καὶ αὐτοὺς μετ' ἀλλήλων· ἴσως γὰρ ἂν οὐδὲ ῥαδίως εὔροιτε μᾶλλον ὑμῶν δυναμένους τοῦτο ποιεῖν.' 'Ἀλλὰ ταῦτα μὲν δή,' ἔφη, 'ὑπάρξει,' ὁ Κέβης· 'ὅθεν δὲ ἀπελίτομεν, ἐπανέλθωμεν, εἴ σοι ἡδομένῳ B ἔστίν.' 'Ἀλλὰ μὴν ἡδομένῳ γε· πῶς γὰρ οὐ μέλλει;' 'Καλῶς,' ἔφη, 'λέγεις.'

ΚΕ'. 'Οὐκοῦν τοιόνδε τι,' ἢ δ' ὅς ὁ Σωκράτης, 'δεῖ

- ἡμᾶς ἀνερέσθαι ἑαυτούς, τῷ ποίῳ τινὶ ἄρα προσήκει
 τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν, τὸ διασκεδάννυσθαι, καὶ ὑπὲρ
 τοῦ ποίου τινὸς δεδιέναι μὴ πάθῃ αὐτό, καὶ τῷ ποίῳ
 τινὶ <οὐ> καὶ μετὰ τοῦτο αὐτὸ ἐπισκέψασθαι, πότε-
 ρον ἢ ψυχὴ ἐστίν, καὶ ἐκ τούτων θαρρεῖν ἢ δεδιέναι
 ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς;’ ‘Ἀληθῆ,’ ἔφη, ‘λέγεις.’
- C ‘Ἀρ’ οὖν τῷ μὲν συντεθέντι τε καὶ συνθέντῳ ὄντι φύσει
 προσήκει τοῦτο πάσχειν, διαίρεθῆναι ταύτῃ ἢ περὶ συνε-
 τέθη· εἰ δέ τι τυγχάνει ὃν ἀξύνθετον, τούτῳ μόνῳ προσ-
 ῆκει μὴ πάσχειν ταῦτα, εἴπερ τῷ ἄλλῳ;’ ‘Δοκεῖ μοι,’
 ἔφη, ‘οὕτως ἔχειν,’ ὁ Κέβης. ‘Οὐκοῦν ἅπερ αἰεὶ κατὰ ταῦτα
 καὶ ὡσαύτως ἔχει, ταῦτα μάλιστα εἰκὸς εἶναι τὰ ἀξύν-
 θετα, τὰ δὲ ἄλλοτ’ ἄλλως καὶ μηδέποτε κατὰ ταῦτά,
 ταῦτα δὲ σύνθετα;’ ‘Ἐμοιγε δοκεῖ οὕτως.’ ‘Ἵσμεν
 δῆ,’ ἔφη, ‘ἐπὶ ταῦτα, ἔφ’ ἅπερ ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ.
- D αὐτὴ ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι καὶ ἐρωτῶντες
 καὶ ἀποκρινόμενοι, πότερον ὡσαύτως αἰεὶ ἔχει κατὰ ταῦτα
 ἢ ἄλλοτ’ ἄλλως; αὐτὸ τὸ ἴσον, αὐτὸ τὸ καλόν, αὐτὸ ἕκα-
 στον ὃ ἐστίν, τὸ ὅν, μὴ ποτε μεταβολὴν καὶ ἡντινοῦν
 ἐνδέχεται; ἢ αἰεὶ αὐτῶν ἕκαστον ὃ ἐστίν, μονοειδὲς ὃν αὐτὸ
 καθ’ αὐτό, ὡσαύτως κατὰ ταῦτα ἔχει καὶ οὐδέποτε οὐ-
 δαμῇ οὐδαμῶς ἀλλοίωσιν οὐδεμίαν ἐνδέχεται;’ ‘Ὡσαύ-
 τως,’ ἔφη, ‘ἀνάγκη,’ ὁ Κέβης, ‘κατὰ ταῦτα ἔχειν, ὃ Σώ-
 κρατες.’ ‘Τί δὲ τῶν πολλῶν [καλῶν], οἷον ἀνθρώπων ἢ
- E ἵππων ἢ ἱματίων ἢ ἄλλων ὄντινωνοῦν τοιούτων, ἢ ἴσων
 ἢ καλῶν ἢ πάντων τῶν ἐκείνοις ὁμωνύμων; ἄρα κατὰ
 ταῦτα ἔχει, ἢ πᾶν τοῦναντίον ἐκείνοις οὔτε αὐτὰ αὐτοῖς
 οὔτε ἀλλήλοις οὐδέποτε, ὥς ἔπος εἰπεῖν, οὐδαμῶς κατὰ
 79 ταῦτά;’ ‘Οὕτως,’ ἔφη ὁ Κέβης, ‘οὐδέποτε ὡσαύτως
 ἔχει.’ ‘Οὐκοῦν τούτων μὲν καὶ ἄψαινο καὶ ἴδοις καὶ

ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν αἰσθητοί, τῶν δὲ κατὰ ταῦτ' ἔχόντων οὐκ ἔστιν ὅτι ποτ' ἂν ἄλλῃ ἐπιλάβοιο ἢ τῇ τῆς διανοίας λογισμῷ, ἀλλ' ἔστιν ἀειδῆ τὰ τοιαῦτα καὶ οὐχ ὁρατά·' Παντάπασι, ἔφη, ἀληθῆ λέγεις·

ΚΣΤ'.—Θῶμεν οὖν βούλει, ἔφη, δύο εἶδη τῶν ὄντων, τὸ μὲν ὁρατόν, τὸ δὲ ἀειδές; ἔφη. Θῶμεν, ἔφη. Καὶ τὸ μὲν ἀειδὲς αἰεὶ κατὰ ταῦτ' ἔχον, τὸ δὲ ὁρατὸν μηδέποτε κατὰ ταῦτά; Καὶ τοῦτο, ἔφη, θῶμεν. Φέρε δὴ, ἢ δ' ὅς, ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν τὸ μὲν σῶμά ἐστι, B τὸ δὲ ψυχή; Οὐδὲν ἄλλο, ἔφη. Ποτέρῳ οὖν ὁμοιότερον τῷ εἶδει φαιῖμεν ἂν εἶναι καὶ ξυγγενέστερον τὸ σῶμα; Παντί, ἔφη, τοῦτό γε δήλον, ὅτι τῷ ὁρατῷ. Τί δὲ ἢ ψυχή; ὁρατὸν ἢ ἀειδές; Οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων γε, ὦ Σώκρατες, ἔφη. Ἀλλὰ ἡμεῖς γε τὰ ὁρατά καὶ τὰ μὴ τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει λέγομεν ἢ ἄλλῃ τινὶ οἶει; Τῇ τῶν ἀνθρώπων. Τί οὖν περὶ ψυχῆς λέγομεν; ὁρατὸν ἢ ἀόρατον εἶναι; Οὐχ ὁρατόν. Ἀειδὲς ἄρα; Ναί. Ὅμοιότερον ἄρα ψυχῇ σώματός ἐστιν τῷ ἀειδεῖ, τὸ δὲ τῷ ὁρατῷ. Πᾶσα ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες. C

ΚΖ'. Οὐκοῦν καὶ τόδε πάλαι ἐλέγομεν, ὅτι ἡ ψυχὴ, ὅταν μὲν τῷ σώματι προσχρῆται εἰς τὸ σκοπεῖν τι ἢ διὰ τοῦ ὁρᾶν ἢ διὰ τοῦ ἀκούειν ἢ δι' ἄλλης τινὸς αἰσθήσεως—τοῦτο γάρ ἐστιν τὸ διὰ τοῦ σώματος, τὸ δι' αἰσθήσεων σκοπεῖν τι—, τότε μὲν ἔλκεται ὑπὸ τοῦ σώματος εἰς τὰ οὐδέποτε κατὰ ταῦτ' ἔχοντα, καὶ αὐτὴ πλανᾶται καὶ ταράττεται καὶ ἰλιγγιᾷ ὥσπερ μεθύουσα, ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη; Πάνυ γε. Ὅταν δέ γε αὐτὴ D καθ' αὐτὴν σκοπῇ, ἐκεῖσε οἴχεται εἰς τὸ καθαρόν τε καὶ αἰεὶ ὄν καὶ ἀθάνατον καὶ ὡσαύτως ἔχον, καὶ ὡς συγγενὴς οὕσα αὐτοῦ αἰεὶ μετ' ἐκείνου τε γίγνεται, ὅταν-

περ αὐτὴ καθ' αὐτὴν γένηται καὶ ἐξῆ αὐτῇ, καὶ πάντα ταῦτα τοῦ πλάνου καὶ περὶ θεκίνα αἰὲ κατὰ ταῦτα ὡσαύτως ἔχει, ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη· καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ πάθημα φρόνησις κέκληται; 'Παντάπασι,' ἔφη, 'καλῶς καὶ ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες.' 'Ποτέρω οὖν αὖ σοι δοκεῖ τῷ εἶδει καὶ ἐκ τῶν ἐμπροσθεν καὶ Ε ἐκ τῶν νῦν λεγομένων ψυχῇ ὁμοιότερον εἶναι καὶ ξυγενέστερον;' 'Πᾶς ἂν μοι δοκεῖ, ἢ δ' ὅς, 'συγχωρῆσαι, ὦ Σώκρατες, ἐκ ταύτης τῆς μεθόδου, καὶ ὁ δυσμαθέστατος, ὅτι ὅλῳ καὶ παντὶ ὁμοιότερόν ἐστι ψυχῇ τῷ αἰεὶ ὡσαύτως ἔχοντι μᾶλλον ἢ τῷ μῆ.' 'Τί δὲ τὸ σῶμα;' 'Τῷ ἐτέρω.'

ΚΗ'.—'Ὅρα δὴ καὶ τῇδε, ὅτι, ἐπειδὴν ἐν τῷ αὐτῷ 80 ὧσι ψυχὴ καὶ σῶμα, τῷ μὲν δουλεύειν καὶ ἄρχεσθαι ἢ φύσις προστάττει, τῇ δὲ ἄρχειν καὶ δεσπάζειν· καὶ κατὰ ταῦτα αὖ πότερόν σοι δοκεῖ ὅμοιον τῷ θείῳ εἶναι καὶ πότερον τῷ θνητῷ; ἢ οὐ δοκεῖ σοι τὸ μὲν θεῖον οἶον ἄρχειν τε καὶ ἡγεμονεύειν πεφυκέναι, τὸ δὲ θνητὸν ἄρχεσθαι τε καὶ δουλεύειν;' 'Ἐμοιγε.' 'Ποτέρω οὖν ἢ ψυχῇ ἔοικεν;' 'Ἀλλὰ δὴ, ὦ Σώκρατες, ὅτι ἢ μὲν ψυχῇ τῷ θείῳ, τὸ δὲ σῶμα τῷ θνητῷ.' 'Σκόπει δὴ,' ἔφη, 'ὦ Κέβης, εἰ ἐκ πάντων τῶν εἰρημένων τάδε ἡμῖν συμβαίνει, τῷ μὲν θείῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ νοητῷ καὶ μονο- Β ειδεῖ καὶ ἀδιαλύτῳ καὶ αἰεὶ ὡσαύτως κατὰ ταῦτα ἔχοντι ἑαυτῷ ὁμοιότατον εἶναι ψυχῇ, τῷ δὲ ἀνθρωπίνῳ καὶ θνητῷ καὶ ἀνοήτῳ καὶ πολυειδεῖ καὶ διαλυτῷ καὶ μηδέποτε κατὰ ταῦτα ἔχοντι ἑαυτῷ ὁμοιότατον αὖ εἶναι σῶμα. ἔχομέν τι παρὰ ταῦτα ἄλλο λέγεις, ὦ φίλε Κέβης, ἢ οὐχ οὕτως ἔχει;' 'Οὐκ ἔχομεν.'

ΚΘ'. 'Τί οὖν; τούτων οὕτως ἐχόντων ἄρ' οὐχὶ σῶ-

ματι μὲν ταχὺ διαλύεσθαι προσήκει, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ
 παράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι ἢ ἐγγύς τι τούτου; 'Πῶς γὰρ C
 οὐ; ' 'Εννοεῖς οὖν,' ἔφη, 'ἐπειδὴν ἀποθάνῃ ὁ ἄνθρω-
 πος, τὸ μὲν ὁρατὸν αὐτοῦ, τὸ σῶμα, καὶ ἐν ὁρατῷ κεί-
 μενον, ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαλύεσθαι
 καὶ διαπίπτειν [καὶ διαπνεῖσθαι], οὐκ εὐθὺς τούτων
 οὐδὲν πέπονθεν, ἀλλ' ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον,
 ἐὰν μὲν τις καὶ χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα τελευτήσῃ καὶ
 ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ, καὶ πάνυ μάλα συμπεσὼν γὰρ τὸ
 σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέν- D
 τες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον· ἐνια δὲ
 μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἂν σαπῇ, ὅστ' αὖτε καὶ νεῦρα
 καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, ὅμως ὥς ἔπος εἰπεῖν ἀθάνατά
 ἔστιν ἢ οὐ; 'Ναί.' 'Ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα, τὸ ἀειδὲς, τὸ εἰς
 τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἰχόμενον, γενναῖον καὶ κα-
 θαρὸν καὶ ἀειδῆ, εἰς Ἄιδου ὥς ἀληθῶς, παρὰ τὸν
 ἀγαθὸν καὶ φρόνιμον θεόν, οἷ', ἂν θεὸς ἐθέλῃ, αὐτίκα
 καὶ τῇ ἐμῇ ψυχῇ ἰτέον, αὕτη δὲ δὴ ἡμῖν ἢ τοιαύτη καὶ
 οὕτω πεφυκυῖα ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος εὐθὺς δια-
 πεφύσῃται καὶ ἀπόλωλεν, ὥς φασιν οἱ πολλοὶ ἄνθρω-
 ποι; πολλοῦ γε δεῖ, ᾧ φίλε Κέβης τε καὶ Σιμίᾳ, ἀλλὰ E
 πολλῷ μᾶλλον ᾧδ' ἔχει· ἐὰν μὲν καθαρὰ ἀπαλλάττηται,
 μηδὲν τοῦ σώματος ξυνεφέλκουσα, ἅτε οὐδὲν κοινω-
 νοῦσα αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ ἐκοῦσα εἶναι, ἀλλὰ φεύγουσα
 αὐτὸ καὶ συνηθροισμένη αὐτῇ εἰς αὐτήν, ἅτε μελετῶσα
 αἰ τοῦτο—τὸ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ὁρθῶς φιλοσο-
 φοῦσα καὶ τῷ ὄντι τεθνάναι μελετῶσα [ῥαδίως]· ἢ οὐ 81
 τοῦτ' ἂν εἴη μελέτη θανάτου; 'Παντάπασι γε.' 'Οὐκοῦν
 οὕτω μὲν ἔχουσα εἰς τὸ ὅμοιον αὐτῇ τὸ ἀειδὲς ἀπέρχε-
 ται, τὸ θεῖόν τε καὶ ἀθάνατον καὶ φρόνιμον, οἷ' ἀφι-

κομένη ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι, πλάνης καὶ ἀνοίας καὶ φόβων καὶ ἀγρίων ἐρώτων καὶ τῶν ἄλλων κακῶν τῶν ἀνθρωπείων ἀπηλλαγμένη, ὥσπερ δὲ λέγεται κατὰ τῶν μεμνημένων, ὡς ἀληθῶς τὸν λοιπὸν χρόνον μετὰ τῶν θεῶν διάγουσα; οὕτω φῶμεν, ὦ Κέβης, ἢ ἄλλως;

- B Ἀ'. 'Οὕτω νῆ Δία,' ἔφη ὁ Κέβης. 'Ἐὰν δέ γε, οἶμαι, μεμιασμένη καὶ ἀκάθαρτος τοῦ σώματος ἀπαλλάττηται, ἅτε τῷ σώματι ἀεὶ ξυνοῦσα καὶ τοῦτο θεραπεύουσα καὶ ἐρώσα καὶ γεγοητευμένη ὑπ' αὐτοῦ ὑπὸ τε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν, ὥστε μηδὲν ἄλλο δοκεῖν εἶναι ἀληθές ἄλλ' ἢ τὸ σωματοειδές, οὗ τις ἂν ἄψαιτο καὶ ἴδοι καὶ πίοι καὶ φάγοι καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια χρήσαιο, τὸ δὲ τοῖς ὄμμασι σκοτῶδες καὶ ἀειδές, νοητὸν δὲ καὶ φιλοσοφία αἰρετόν, τοῦτο δὲ εἰθισμένη μισεῖν τε καὶ
- C τρέμειν καὶ φεύγειν, οὕτω δὴ ἔχουσαν οἶει ψυχὴν αὐτὴν καθ' αὐτὴν εἰλικρινῇ ἀπαλλάξεσθαι;' 'Οὐδ' ὁπωστίουν,' ἔφη. 'Ἀλλὰ καὶ διελημμένην γε, οἶμαι, ὑπὸ τοῦ σωματοειδοῦς, ὃ αὐτῇ ἢ ὁμιλία τε καὶ συνουσία τοῦ σώματος διὰ τὸ ἀεὶ ξυνεῖναι καὶ διὰ τὴν πολλὴν μελέτην ἐνεποίησε ξύμφυτον;' 'Πάνυ γε.' 'Ἐμβριθές δέ γε, ὦ φίλε, τοῦτο οἶσθαι χρὴ εἶναι καὶ βαρὺ καὶ γεῶδες καὶ ὁρατόν· ὃ δὴ καὶ ἔχουσα ἡ τοιαύτη ψυχὴ βαρύνεται τε καὶ ἔλκεται πάλιν εἰς τὸν ὁρατὸν τόπον, φόβῳ τοῦ ἀειδοῦς τε καὶ Ἄιδου, ὥσπερ λέγεται, περὶ
- D τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδουμένη, περὶ ἃ δὴ καὶ ὦφθη ἅττα ψυχῶν σκιοειδῆ φαντάσματα, οἷα παρέχονται αἱ τοιαῦται ψυχαὶ εἴδωλα, αἱ μὴ καθαρῶς ἀπολυθεῖσαι, ἀλλὰ τοῦ ὁρατοῦ μετέχουσαι, διὸ καὶ ὁρῶνται.' 'Εἰκός γε, ὦ Σώκρατες.' 'Εἰκὸς μέντοι, ὦ Κέ-

βης· καὶ οὐ τί γε τὰς τῶν ἀγαθῶν ταύτας εἶναι, ἀλλὰ τὰς τῶν φαύλων, αἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τροφῆς κακῆς οὐσης· καὶ μέχρι γε τούτου πλανῶνται, ἕως ἂν τῇ τοῦ ξυ- Ε
επακολουθοῦντος, τοῦ σωματοειδοῦς, ἐπιθυμία ἐνδεθῶ-
σιν εἰς σῶμα.

ΛΑ'. Ἐνδοῦνται δέ, ὥσπερ εἰκός, εἰς τοιαῦτα ἡθῆ
ὅποι' ἄτ' ἂν καὶ μεμελετηκῇαι τύχωσιν ἐν τῷ βίῳ.
Τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις, ὦ Σώκρατες; Ὅϊον τοὺς μὲν
γαστριμαργίας τε καὶ ὕβρεις καὶ φιλοποσίας μεμελετη-
κότας καὶ μὴ διευλαβημένους εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη καὶ
τῶν τοιούτων θηρίων εἰκὸς ἐνδύεσθαι ἢ οὐκ οἶει;
Πάνυ μὲν οὖν εἰκὸς λέγεις. Τοὺς δέ γε ἀδικίας τε καὶ 82
τυραννίδας καὶ ἀρπαγὰς προτετιμηκότας εἰς τὰ τῶν λύ-
κων τε καὶ ἱερῶν καὶ ἰκτίνων γένη· ἢ ποῖ ἂν ἄλλοσέ
φαιμεν τὰς τοιαύτας ἵεναι; Ἄμέλει, ἔφη ὁ Κέβης, εἰς
τὰ τοιαῦτα. Οὐκοῦν, ἢ δ' ὅς, δῆλα δὴ καὶ ἄλλα, οἷ
ἂν ἕκαστα ἴοι, κατὰ τὰς αὐτῶν ὁμοιότητος τῆς μελέτης;
Ἀῖλον δὴ, ἔφη· πῶς δ' οὐ; Οὐκοῦν εὐδαιμονέστατοι,
ἔφη, καὶ τούτων εἰσὶ καὶ εἰς βέλτιστον τόπον ἰόντες οἱ
τὴν δημοτικὴν καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν ἐπιτετηδευκότες, ἦν B
δὴ καλοῦσι σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην, ἐξ ἔθους
τε καὶ μελέτης γεγονυῖαν ἄνευ φιλοσοφίας τε καὶ νοῦ;
Πῇ δὴ οὗτοι εὐδαιμονέστατοι; Ὅτι τούτους εἰκὸς ἐστὶν
εἰς τοιοῦτον πάλιν ἀφικνεῖσθαι πολιτικόν τε καὶ ἡμε-
ρον γένος, ἢ που μελιτῶν ἢ σφηκῶν ἢ μυρμήκων, ἢ
καὶ εἰς ταυτόν γε πάλιν τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ γίγνε-
σθαι ἐξ αὐτῶν ἄνδρας μετρίους. Εἰκός.

ΛΒ'. Εἰς δέ γε θεῶν γένος μὴ φιλοσοφήσαντι καὶ
παντελῶς καθαρθῶ ἀπιόντι οὐ θέμις ἀφικνεῖσθαι ἀλλ' ἢ

C τῷ φιλομαθεῖ. ἀλλὰ τούτων ἕνεκα, ὃ ἑταῖρος Σιμίας τε καὶ Κέβης, οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀπέχονται τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐπιθυμιῶν ἀπασῶν καὶ καρτεροῦσι καὶ οὐ παραδιδόασιν αὐταῖς ἑαυτούς, οὐ τι οἰκοφροῖαν τε καὶ πενίαν φοβούμενοι, ὥσπερ οἱ πολλοὶ καὶ φιλοχρήματοι, οὐδὲ αὖ ἀτιμίαν τε καὶ ἀδοξίαν μοχθηρίας δεδιότες, ὥσπερ οἱ φίλαρχοί τε καὶ φιλότιμοι, ἔπειτα ἀπέχονται αὐτῶν.’ ‘Οὐ γὰρ ἂν πρόποι,’ ἔφη, ‘ὦ Σώκρατες,’ ὁ Κέβης. ‘Οὐ μέντοι μὰ Δία,’ ἡ δ’ ὅς. ‘τοιγάρτοι τούτοις μὲν ἅπασιν, ὃ Κέβης, ἐκείνοι, οἷς τι μέλει τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς, ἀλλὰ μὴ σῶμά τι πλάττοντες ζῶσι, χαίρειν εἰπόντες οὐ κατὰ ταῦτα πορεύονται αὐτοῖς, ὥς οὐκ εἰδόσιν, ὅπη ἔρχονται, αὐτοὶ δὲ ἡγούμενοι οὐ δεῖν ἐναντία τῇ φιλοσοφίᾳ πράττειν καὶ τῇ ἐκείνης λύσει τε καὶ καθαρῶ ταύτῃ τρέπονται ἐκείνῃ ἐπόμενοι, ἢ ἐκείνῃ ὑφηρεῖται.’

ΑΓ’. ‘Πῶς, ὦ Σώκρατες;’ ‘Ἐγὼ ἔρω,’ ἔφη. ‘γινώσκουσι γάρ,’ ἡ δ’ ὅς, ‘οἱ φιλομαθεῖς ὅτι παραλαβοῦσα E αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἡ φιλοσοφία ἀτεχνῶς διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι καὶ προσκεκολλημένην, ἀναγκαζομένην δὲ ὥσπερ διὰ εἰργμοῦ διὰ τούτου σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα ἀλλὰ μὴ αὐτὴν δι’ αὐτῆς, καὶ ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ κυλινδουμένην, καὶ τοῦ εἰργμοῦ τὴν δεινότητα κατιδοῦσα ὅτι δι’ ἐπιθυμίας ἐστίν, ὥς ἂν μάλιστα αὐτὸς ὁ δεδεδεμένος 83 ξυλλήπτωρ εἴη τῷ δεδέσθαι, — ὅπερ οὖν λέγω, γινώσκουσιν οἱ φιλομαθεῖς, ὅτι οὕτω παραλαβοῦσα ἡ φιλοσοφία ἔχουσιν αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἡρέμα παραμυθεῖται καὶ λύειν ἐπιχειρεῖ, ἐνδεικνυμένη, ὅτι ἀπάτης μὲν μεστή ἢ διὰ τῶν ὁμμάτων σκέψις, ἀπάτης δὲ ἢ διὰ τῶν ὧτων καὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, πείθουσα δὲ ἐκ τούτων

μὲν ἀναχωρεῖν, ὅσον μὴ ἀνάγκη αὐτοῖς χρῆσθαι, αὐτὴν
 δὲ εἰς αὐτὴν συλλέγεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι παρακελευο-
 μένη, πιστεύειν δὲ μηδενὶ ἄλλῳ ἄλλ' ἢ αὐτὴν αὐτῇ, ὅτι
 ἂν νοήσῃ αὐτὴ καθ' αὐτὴν αὐτὸ καθ' αὐτὸ τῶν ὄντων. B
 ὅτι δ' ἂν δι' ἄλλων σκοπῇ ἐν ἄλλοις ὄν' ἄλλο, μηδὲν
 ἡγεῖσθαι ἀληθές· εἶναι δὲ τὸ μὲν τοιοῦτον αἰσθητόν τε καὶ
 ὁρατόν, ὃ δὲ αὐτὴ ὁρᾷ νοητόν τε καὶ ἀειδές. ταύτῃ οὖν
 τῇ λύσει οὐκ οἰομένη δεῖν ἐναντιοῦσθαι ἢ τοῦ ὥς ἀλη-
 θῶς φιλοσόφου ψυχῇ οὕτως ἀπέχεται τῶν ἡδονῶν τε
 καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ λυπῶν καὶ φρόβων, καθ' ὅσον δύνα-
 ται, λογιζομένη, ὅτι, ἐπειδάν τις σφόδρα ἡσθῇ ἢ λυπη-
 θῇ ἢ φοβηθῇ ἢ ἐπιθυμήσῃ, οὐδὲν τοσοῦτον κακὸν ἔπα-
 θεν ἀπ' αὐτῶν ὥν ἂν τις οἰηθείη, οἷον ἢ νοσήσας ἢ τι C
 ἀναλώσας διὰ τὰς ἐπιθυμίας, ἀλλ' ὃ πάντων μέγιστόν τε
 κακὸν καὶ ἔσχατόν ἐστι, τοῦτο πάσχει καὶ οὐ λογίζεται
 αὐτό. 'Τί τοῦτο, ὦ Σώκρατες;' ἔφη ὁ Κέβης. 'Ὅτι ψυχὴ
 παντὸς ἀνθρώπου ἀναγκάζεται ἅμα τε ἡσθῆναι ἢ λυπη-
 θῆναι σφόδρα ἐπὶ τῷ καὶ ἡγεῖσθαι, περὶ ὃ ἂν μάλιστα
 τοῦτο πάσχη, τοῦτο ἐναργέστατόν τε εἶναι καὶ ἀληθέ-
 στατον, οὐχ οὕτως ἔχον· ταῦτα δὲ μάλιστα <τὰ> ὁρα-
 τά· ἢ οὐ;' 'Πάνυ γε.' 'Οὐκοῦν ἐν τούτῳ τῷ πάθει μά- D
 λιστα καταδεῖται ψυχὴ ὑπὸ σώματος;' 'Πῶς δή;' 'Ὅτι
 ἐκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη ὥσπερ ἦλον ἔχουσα προσηλοῖ αὐ-
 τὴν πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσπερονᾷ καὶ ποιεῖ σωματοειδῇ,
 δοξάζουσιν αὐτὰ ἀληθῆ εἶναι, ἅπερ ἂν καὶ τὸ σῶμα
 φῇ. ἐκ γὰρ τοῦ ὁμοδοξεῖν τῷ σώματι καὶ τοῖς αὐτοῖς
 χαίρειν ἀναγκάζεται, οἶμαι, ὁμότροπός τε καὶ ὁμότρο-
 φος γίνεσθαι καὶ οἷα μηδέποτε εἰς Ἄιδου καθαρώς
 ἀφικέσθαι, ἀλλ' ἀεὶ τοῦ σώματος ἀναπλέα ἐξιέναι, ὥστε
 ταχὺ πάλιν πίπτειν εἰς ἄλλο σῶμα καὶ ὥσπερ σπειρομέ-

Ε νη ἐμφύεσθαι, καὶ ἐκ τούτων ἄμοιρος εἶναι τῆς τοῦ θεῖου τε καὶ καθαρῷ καὶ μονοειδοῦς συνουσίας. ὁ Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις, ὃ Κέβης, ὦ Σώκρατες;

ΑΔ'. Τούτων τοίνυν ἕνεκα, ὦ Κέβης, οἱ δικαίως φιλομαθεῖς κόσμιοί εἰσι καὶ ἄνδρεῖοι, οὐχ ὧν οἱ πολλοὶ ἕνεκά φασιν ἢ σὺ οἶεις; Οὐ δῆτα ἔγωγε. Οὐ γάρ ἄλλ' οὕτω λογίσαιτ' ἂν ψυχὴ ἄνδρὸς φιλοσόφου, καὶ οὐκ ἂν οἰηθείη τὴν μὲν φιλοσοφίαν χρῆναι ἑαυτὴν λύειν, λύουσης δὲ ἐκείνης αὐτὴν παραδιδόναι ταῖς ἡδοναῖς καὶ λύπαις ἑαυτὴν πάλιν αὖ ἐγκαταδεῖν, καὶ ἀνήνυτον ἔργον πράττειν, Πηνελόπης τινὰ ἐναντίως ἰσὺν μεταχειριζομένην· ἀλλὰ γαλήνην τούτων παρασκευάζουσα, ἐπομένη τῷ λογισμῷ καὶ ἀεὶ ἐν τούτῳ οὔσα, τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀδόξαστον θεωμένη καὶ ὑπὲρ ἐκείνου τρεφομένη, ζῆν τε οἶεται οὕτω δεῖν, ἕως ἂν ζῇ, καὶ ἐπειδὰν τελευτήσῃ, εἰς τὸ ξυγγενὲς καὶ εἰς τὸ τοιοῦτον ἀφικομένη ἀπηλλάχθαι τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν. ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης τροφῆς οὐδὲν δεινόν, μὴ φοβηθῇ, ταῦτά γ' ἐπιτηδεύσασα, ὦ Σιμία τε καὶ Κέβης ὅπως μὴ διασπασθεῖσα ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος ὑπὸ τῶν ἀνέμων διαφυσηθεῖσα καὶ διαπτομένη οἴχηται καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ᾗ.

ΑΕ'. Σιγὴ οὖν ἐγένετο ταῦτα εἰπόντος τοῦ Σωκράτους ἐπὶ πολὺν χρόνον, καὶ αὐτὸς τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν ὁ Σωκράτης, ὥς ἰδεῖν ἐφαίνετο, καὶ ἡμῶν οἱ πλεῖστοι Κέβης δὲ καὶ Σιμίας σμικρὸν πρὸς ἀλλήλω διελεγέσθην. καὶ ὁ Σωκράτης ἰδὼν αὐτῷ ἤρετο· Τί; ἔφη, ὑμῖν τὰ λεχθέντα μὴ δοκεῖ ἐνδεῶς λέγεσθαι; πολλὰς γὰρ δὴ ἔτι ἔχει ὑποψίας καὶ ἀντιλαβάς, εἴ γε δή τις αὐτὰ μέλλει ἱκανῶς διεξιέναι. εἰ μὲν οὖν τι ἄλλο σκο-

πείσθον, οὐδέν λέγω· εἰ δέ τι περὶ τούτων ἀπορεῖτον,
 μηδὲν ἀποκνήσῃτε καὶ αὐτοὶ εἰπεῖν καὶ διελθεῖν, εἴ πῃ D
 ὑμῖν φαίνεται βέλτιον <ἂν> λεχθῆναι, καὶ αὖ καὶ ἐμὲ
 ὑμπαραλαβεῖν, εἴ τι μᾶλλον οἴεσθε μετ' ἐμοῦ εὐπορή-
 σειν.' καὶ ὁ Σιμίας ἔφη· 'Καὶ μὴν, ὦ Σώκρατες, τάληθ' ἡ
 σοὶ ἐρῶ. πάσαι γὰρ ἡμῶν ἐκότερος ἀπορῶν τὸν ἕτερον
 προωθεῖ καὶ κελεύει ἐρέσθαι διὰ τὸ ἐπιθυμεῖν μὲν ἀκοῦ-
 σαι, ὀκνεῖν δὲ ὄχλον παρῆχειν, μὴ σοὶ ἀηδὲς ἢ διὰ τὴν
 παροῦσαν ξυμφορὰν.' καὶ ὡς ἀκούσας ἐγέλασέν τε ἡρέμα
 καὶ φησιν· 'Βαβαί, ὦ Σιμίας ἢ που χαλεπῶς ἂν τοὺς ἄλ-
 λους ἀνθρώπους πείσαιμι, ὥς οὐ συμφορὰν ἡγοῦμαι E
 τὴν παροῦσαν τύχην, ὅτε γε μηδ' ὑμᾶς δύνάμην πείθειν,
 ἀλλὰ φοβεῖσθε, μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι ἢ ἐν
 τῷ πρόσθεν βίῳ· καί, ὥς ἔοικε, τῶν κύκνων δοκῶ φαν-
 λότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν, οἷ', ἐπειδὰν αἰσθωνται,
 ὅτι δεῖ αὐτοὺς ἀποθανεῖν, ἄδοντες καὶ ἐν τῷ πρόσθεν
 χρόνῳ, τότε δὴ πλεῖστα καὶ μάλιστα ἄδουσι, γεγενηότες, 85
 ὅτι μέλλουσι παρὰ τὸν θεὸν ἀπιέναι, οὐπὲρ εἰσι θερά-
 ποντες. οἱ δ' ἀνθρώποι διὰ τὸ αὐτῶν δέος τοῦ θανάτου
 καὶ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καὶ φασιν αὐτοὺς θρη-
 νοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξάδειν, καὶ οὐ λογίζον-
 ται, ὅτι οὐδὲν ὄρνεον ἄδει, ὅταν πεινῇ ἢ ὀίγῃ ἢ τινα
 ἄλλην λύπην λυπῇται, οὐδὲ αὐτὴ ἢ τε ἀηδὼν καὶ χελι-
 δὼν καὶ ὁ ἔποψ, ἃ δὴ φασὶ διὰ λύπην θρηνοῦντα ἄδειν·
 ἀλλ' οὔτε ταῦτά μοι φαίνεται λυπούμενα ἄδειν οὔτε οἱ
 κύκνοι, ἀλλ' αἶτε, οἶμαι, τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντες μαντικοί B
 τέ εἰσι καὶ προειδότες τὰ ἐν Ἄϊδου ἀγαθὰ ἄδουσι καὶ
 τέρονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ
 ἔμπροσθεν χρόνῳ. ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἡγοῦμαι ὁμόδουλος
 τε εἶναι τῶν κύκνων καὶ ἱερὸς τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, καὶ οὐ

- χειρόν ἐκείνων τὴν μαντικὴν ἔχειν παρὰ τοῦ δεσπότου,
 οὐδὲ δυσθυμότερον αὐτῶν τοῦ βίου ἀπαλλάττεσθαι. ἀλλὰ
 τούτου γε ἔνεκα λέγειν τε χορὴ καὶ ἐρωτᾷν ὅ τι ἂν βούλη-
 σθε, ἕως ἂν Ἀθηναίων ἐῷσιν ἄνδρες ἔνδεκα.” Ἐκαλῶς,⁹
 ἔφη, ἴσως, ὁ Σιμίας· καὶ ἐγὼ τέ σοι ἐρῶ, ὁ ἀπορῶ,
 C καὶ αὖ ὅδε, ἣ οὐκ ἀποδέχεται τὰ εἰρημένα. ἔμοι γὰρ δο-
 κεῖ, ὦ Σώκρατες, περὶ τῶν τοιούτων, ἴσως ὥσπερ καὶ σοί,
 τὸ μὲν σαφὲς εἰδέναι ἐν τῷ νῦν βίῳ ἢ ἀδύνατον εἶναι
 ἢ παγγάλεπόν τι, τὸ μέντοι αὖ τὰ λεγόμενα περὶ αὐτῶν
 μὴ οὐχὶ παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν καὶ μὴ προαφίστασθαι,
 πρὶν ἂν πανταχῇ σκοπῶν ἀπείπῃ τις, πάνυ μαλθακοῦ
 εἶναι ἀνδρός· δεῖν γὰρ περὶ αὐτὰ ἔν γέ τι τούτων δια-
 πράξασθαι, ἢ μαθεῖν, ὅπῃ ἔχει, ἢ εὖρεῖν ἢ, εἰ ταῦτα
 ἀδύνατον, τὸν γοῦν βέλτιστον τῶν ἀνθρωπίνων λόγων
 D λαβόντα καὶ δυσσελεγκτότατον, ἐπὶ τούτου ὀχοῦμενον
 ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον,
 88 εἰ μὴ τις δύναιτο ἀσφαλέστερον καὶ ἀκινδυνότερον ἐπὶ
 βεβαιοτέρου ὀχήματος, [ἢ] λόγου θείου τινός, διαπορευ-
 θῆναι. καὶ δὴ καὶ νῦν ἔγωγε οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι ἐρέ-
 σθαι, ἐπειδὴ καὶ σὺ ταῦτα λέγεις, οὐδ’ ἐμαυτὸν αἰτιάσο-
 μαι ἐν ὑστέρω χρόνῳ, ὅτι νῦν οὐκ εἶπον, ἃ ἔμοι δοκεῖ.
 ἔμοι γάρ, ὦ Σώκρατες, ἐπειδὴ καὶ πρὸς ἐμαυτὸν καὶ πρὸς
 τόνδε σκοπῶ τὰ εἰρημένα, οὐ πάνυ φαίνεται ἱκανῶς εἰ-
 ρῇσθαι.¹⁰
- E ΛΣΤ’. Καὶ ὁ Σωκράτης· “Ἴσως γάρ,” ἔφη, ὦ ἐταῖρε
 8 ἀληθῆ σοι φαίνεται· ἀλλὰ λέγε, ὅπῃ δὴ οὐχ ἱκανῶς.
 “Ταῦτῃ ἔμοιγε,” ἣ δ’ ὅς, ἣ δὴ καὶ περὶ ἁρμονίας ἂν τις
 καὶ λύρας τε καὶ χορδῶν τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον εἴ-
 ποι, ὥς ἣ μὲν ἁρμονία ἀόρατόν τι καὶ ἀσώματον καὶ
 86 πάγκαλόν τι καὶ θεῖόν ἐστιν ἐν τῇ ἡρμωσμένῃ λύρᾳ, αὐτὴ

δ' ἡ λύρα καὶ αἱ χορδαὶ σώματά τε καὶ σωματοειδῇ καὶ
 ξύνθετα καὶ γεώδη ἐστὶ καὶ τοῦ θνητοῦ ξυγγενῇ. ἐπει-
 δὲν οὖν ἢ κατάξῃ τις τὴν λύραν ἢ διατέμῃ καὶ διαρ-
 ρήξῃ τὰς χορδὰς, εἴ τις δισχυρίζοιτο τῷ αὐτῷ λόγῳ
 ὥσπερ σύ, ὡς ἀνάγκη ἔτι εἶναι τὴν ἁρμονίαν ἐκείνην
 καὶ μὴ ἀπολωλέναι· οὐδεμία γὰρ μηχανὴ ἂν εἴη τὴν μὲν
 λύραν ἔτι εἶναι διεσπασμένων τῶν χορδῶν καὶ τὰς χορ-
 δὰς θνητοειδεῖς οὕσας, τὴν δὲ ἁρμονίαν ἀπολωλέναι τὴν
 τοῦ θείου τε καὶ ἀθανάτου ὁμοφυῇ τε καὶ ξυγγενῇ, προ- B
 τέραν τοῦ θνητοῦ ἀπολομένην· ἀλλὰ φαίη ἀνάγκη ἔτι
 ποιεῖν αὐτὴν τὴν ἁρμονίαν, καὶ πρότερον τὰ ξύλα
 καὶ τὰς χορδὰς κατασπαρήσεσθαι, πρὶν τι ἐκείνην παθεῖν·
 —καὶ γὰρ οὖν, ὦ Σώκρατες, οἶμαι ἔγωγε καὶ αὐτόν σε
 τοῦτο ἐντεθυμῆσθαι, ὅτι τοιοῦτόν τι μάλιστα ὑπολαμ-
 βάνομεν τὴν ψυχὴν εἶναι, ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ σώ-
 ματος ἡμῶν καὶ συνεχομένου ὑπὸ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ
 καὶ ξηροῦ καὶ ὕγροῦ καὶ τοιούτων τινῶν, κραῖσιν εἶναι
 καὶ ἁρμονίαν αὐτῶν τούτων τὴν ψυχὴν ἡμῶν, ἐπειδὴν C
 ταῦτα καλῶς καὶ μετρίως κρατῇ πρὸς ἄλληλα. εἰ οὖν
 τυγχάνει ἡ ψυχὴ οὕσα ἁρμονία τις, δῆλον ὅτι, ὅταν χα-
 λασθῇ τὸ σῶμα ἡμῶν ἀμέτρως ἢ ἐπιταθῇ ὑπὸ νόσων
 καὶ ἄλλων κακῶν, τὴν μὲν ψυχὴν ἀνάγκη εὐθύς ὑπάρ-
 χει ἀπολωλέναι, καίπερ οὕσαν θειοτάτην, ὥσπερ καὶ αἱ
 ἄλλαι ἁρμονίαι αἱ τ' ἐν τοῖς φθόγγοις καὶ αἱ ἐν τοῖς
 τῶν δημιουργῶν ἔργοις πᾶσι, τὰ δὲ λείψαντα τοῦ σώμα-
 τος ἐκάστου πολὺν χρόνον παραμένειν, ἕως ἂν ἢ κατα-
 καυθῇ ἢ κατασπαρῇ.—ὄρα οὖν πρὸς τοῦτον τὸν λόγον τί D
 φήσομεν, εἴαν τις ἀξιοῖ κραῖσιν οὕσαν τὴν ψυχὴν τῶν ἐν
 τῷ σώματι ἐν τῷ καλουμένῳ θανάτῳ πρῶτην ἀπόλ-
 λυσθαι.

ΑΖ'.—Διαβλέψας οὖν ὁ Σωκράτης, ὥσπερ τὰ πολλὰ εἰώθει, καὶ μειδιάσας· Ἰδέσθαι μέντοι, ἔφη, λέγει ὁ Σιμίας· εἰ οὖν τις ὑμῶν εὐπορώτερος ἐμοῦ, τί οὐκ ἀπεκρίνατο; καὶ γὰρ οὐ φαύλως ἔοικεν ἀπομένῳ τοῦ λόγου.
 Ε. δοκεῖ μέντοι μοι χρῆναι πρὸ τῆς ἀποκρίσεως ἔτι πρότερον Κέβητος ἀκοῦσαι, τί αὖ ὅδε ἐγκαλεῖ τῷ λόγῳ, ἵνα χρόνου ἐγγενομένου βουλευσώμεθα, τί ἐροῦμεν, ἔπειτα δὲ ἀκούσαντας ἢ συγχωρεῖν αὐτοῖς, ἂν τι δοκῶσι προσάδειν, ἂν δὲ μή, οὕτως ἤδη ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου. ἀλλ' ἄγε, ἢ δ' ὅς, ὦ Κέβης, λέγε, τί ἦν τὸ σὲ αὖ θροᾶντον; Ἀέγω δὴ, ἢ δ' ὅς ὁ Κέβης. ἔμοι γὰρ φαίνεται ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ ὁ λόγος εἶναι, καί, ὅπερ ἐν τοῖς
 87 πρόσθεν ἐλέγομεν, ταῦτόν ἐγκλημα ἔχειν. ὅτι μὲν γὰρ ἦν ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ πρὶν εἰς τόδε τὸ εἶδος ἐλθεῖν, οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐχὶ πάνυ χαριέντως καί, εἰ μὴ ἐπαχθὲς ἔστιν εἰπεῖν, πάνυ ἱκανῶς ἀποδοδεῖχθαι ὥς δὲ καὶ ἀποθανόντων ἡμῶν ἔτι που ἔστιν, οὐ μοι δοκεῖ τῇδε. ὥς μὲν οὐκ ἰσχυρότερον καὶ πολυχρονιώτερον ψυχὴ σώματος, οὐ συγχωρῶ τῇ Σιμίου ἀντιλήψει δοκεῖ γὰρ μοι πᾶσι τούτοις πάνυ πολὺ διαφέρειν. τί οὖν, ἂν φαίῃ ὁ λόγος, ἔτι ἀπιστεῖς, ἐπειδὴ ὁρᾷς ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου τό γε ἀσθενέστερον ἔτι ὄν; τὸ δὲ πολυ-
 Β χρονιώτερον οὐ δοκεῖ σοι ἀναγκαῖον εἶναι ἔτι σφῆζεσθαι ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ; πρὸς δὴ τοῦτο τόδε ἐπίσκεψαι, εἴ τι λέγω· εἰκόνας γὰρ τινος, ὥς ἔοικεν, καὶ γὰρ ὥσπερ Σιμίας δέομαι. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ ὁμοίως λέγεσθαι ταῦτα, ὥσπερ ἂν τις περὶ ἀνθρώπου ὑφάντου πρεσβύτου ἀποθανόντος λέγοι τοῦτον τὸν λόγον, ὅτι οὐκ ἀπόλωλεν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἔστι που σῶς, τεκμήριον δὲ παρέχοιτο θοῖμάτιον, ὃ ἡμπείχeto αὐτὸς ὑψηνάμενος, ὅτι ἐστὶ

σῶν καὶ οὐκ ἀπόλωλεν· καὶ εἴ τις ἀπιστοίῃ αὐτῷ, ἀνε-
 ρωτήρῃ, πότερον πολυχρονιώτερόν ἐστι τὸ γένος ἀνθρώ- C
 που ἢ ἱματίου ἐν χρεία τε ὄντος καὶ φορομένου· ἀπο-
 κριναμένου δέ τινος, ὅτι πολὺ τὸ τοῦ ἀνθρώπου, οἷοιτο
 ἀποδεδεῖχθαι, ὅτι παντὸς ἄρα μᾶλλον ὃ γε ἄνθρωπος
 σῶς ἐστιν, ἐπειδὴ τό γε ὀλιγοχρονιώτερον οὐκ ἀπό-
 λωλεν. τὸ δ', οἶμαι, ὃ Σιμία, οὐχ οὕτως ἔχει· σκόπει
 γὰρ καὶ σύ, ἃ λέγω. πᾶς γὰρ ἂν ὑπολάβοι, ὅτι εὐηθες
 λέγει ὁ τοῦτο λέγων· ὁ γὰρ ὑφάντης οὗτος πολλὰ κατα-
 τρίψας τοιαῦτα ἱμάτια καὶ ὑφηνάμενος ἐκείνων μὲν ὕστε-
 ρος ἀπόλωλεν πολλῶν ὄντων, τοῦ δὲ τελευταίου, οἶμαι, D
 πρότερος, καὶ οὐδέν τι μᾶλλον τούτου ἔνεκα ἀνθρωπὸς
 ἐστιν ἱματίου φαυλότερον οὐδ' ἀσθενέστερον. τὴν αὐτὴν
 δέ, οἶμαι, εἰκόνα δέξαιτ' ἂν ψυχὴ πρὸς σῶμα, καὶ τις
 λέγων αὐτὰ ταῦτα περὶ αὐτῶν μέτρι' ἂν μοι φαίνοιτο
 λέγειν, ὥς ἡ μὲν ψυχὴ πολυχρόνιον ἐστι, τὸ δὲ σῶμα
 ἀσθενέστερον καὶ ὀλιγοχρονιώτερον· ἀλλὰ γὰρ ἂν φαίη
 ἐκάστην τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρίβειν, ἄλλως
 τε καὶ πολλὰ ἔτη βιώ· (εἰ γὰρ ῥέοι τὸ σῶμα καὶ ἀπολ-
 λύοιτο ἔτι ζῶντος τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἡ ψυχὴ αἰεὶ τὸ
 κατατριβόμενον ἀνυφαίνει)· ἀναγκαῖον μεντὰν εἶη, E
 ὁπότε ἀπολλύοιτο ἡ ψυχὴ, τὸ τελευταῖον ὕφασμα τυ-
 χεῖν αὐτὴν ἔχουσαν καὶ τούτου μόνου προτέραν ἀπόλ-
 λυσθαι· ἀπολομένης δὲ τῆς ψυχῆς τότε ἤδη τὴν φύσιν
 τῆς ἀσθενείας ἐπιδεικνύοι τὸ σῶμα καὶ ταχὺ σαπὲν
 διοίχοιτο. ὥστε τούτῳ τῷ λόγῳ οὐπω ἄξιον πιστεύ-
 σαντα θαρρεῖν, ὥς, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, ἔτι που ἡμῶν
 ἡ ψυχὴ ἐστιν. εἰ γὰρ τις καὶ πλέον ἔτι τῷ λέγοντι, ἃ σὺ 88
 λέγεις, συγχωρήσειεν, δοὺς αὐτῷ μὴ μόνον ἐν τῷ πρῶν
 καὶ γενέσθαι ἡμᾶς χρόνῳ εἶναι ἡμῶν τὰς ψυχὰς,

ἀλλὰ μηδὲν κωλύειν, καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, ἐνίων
 ἔτι εἶναι καὶ ἔσσεσθαι καὶ πολλάκις γενήσεσθαι καὶ ἀπο-
 θανεῖσθαι αὐθις· (οὕτω γὰρ αὐτὸ φύσει ἰσχυρὸν εἶναι,
 ὥστε πολλάκις γιγνομένην ψυχὴν ἀντέχειν)· δοὺς δὲ
 ταῦτα ἐκεῖνο μηκέτι συγχωροῖ, μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν ἐν
 ταῖς πολλαῖς γενέσεσιν καὶ τελευτῶσάν γε ἔν τινι τῶν
 θανάτων παντάπασιν ἀπόλλυσθαι· τοῦτον δὲ τὸν θάνα-
 B τον καὶ ταύτην τὴν διάλυσιν τοῦ σώματος, ἣ τῇ ψυχῇ
 φέρει ὄλεθρον, μηδένα φαίη εἰδέναι (ἀδύνατον γὰρ
 εἶναι ὁπποῦν αἰσθῆσθαι ἡμῶν)· εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει,
 οὐδενὶ προσήκει θάνατον θαρροῦντι μὴ οὐκ ἀνοήτως
 θαρρεῖν, ὅς ἂν μὴ ἔχῃ ἀποδείξαι, ὅτι ἔστι ψυχὴ παν-
 τάπασιν ἀθάνατόν τε καὶ ἀνώλεθρον· εἰ δὲ μή, ἀνάγ-
 κην εἶναι αἰεὶ τὸν μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι δεδιέναι ὑπὲρ
 τῆς αὐτοῦ ψυχῆς, μὴ ἐν τῇ νῦν τοῦ σώματος διαζεύξει
 παντάπασιν ἀπόληται.

C ΔΗ΄. Πάντες οὖν ἀκούσαντες εἰπόντων αὐτῶν ἀη-
 δῶς διετέθημεν, ὥς ὕστερον ἐλέγομεν πρὸς ἀλλήλους,
 ὅτι ὑπὸ τοῦ ἔμπροσθεν λόγου σφόδρα πεπεισμένους
 ἡμᾶς πάλιν ἐδόκουν ἀναταράξαι καὶ εἰς ἀπιστίαν κατα-
 βαλεῖν οὐ μόνον τοῖς προσηρημένοις λόγοις, ἀλλὰ καὶ
 εἰς τὰ ὕστερον μέλλοντα ῥηθῆσεσθαι, μὴ οὐδενὸς ἄξιοι
 εἶμεν κριταὶ ἢ καὶ τὰ πράγματα ἄπιστα ἦ.

ΕΧ. Νῆ τοὺς θεοὺς, ᾧ Φαίδων, συγγνώμην γε
 ἔχω ὑμῖν. καὶ γὰρ αὐτόν με νῦν ἀκούσαντά σου τοιοῦ-
 D τόν τι λέγειν πρὸς ἑμαυτὸν ἐπέρχεται· τί νῦν ἔτι πι-
 στεύσομεν λόγῳ; ὥς γὰρ σφόδρα πιθανὸς ὢν, ὃν ὁ
 Σωκράτης ἔλεγε λόγον, νῦν εἰς ἀπιστίαν καταπέπτωκεν.
 θαυμαστῶς γάρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται καὶ
 νῦν καὶ αἰεὶ, τὸ ἁρμονίαν τινὰ ἡμῶν εἶναι τὴν ψυχὴν.

καὶ ὥσπερ ὑπέμνησέν με ῥηθείς, ὅτι καὶ αὐτῷ μοι ταῦτα προυδέδοκτο, καὶ πάννυ δέομαι πάλιν ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς ἄλλου τινὸς λόγου, ὅς με πείσει, ὥς τοῦ ἀποθανόντος οὐ συναποθνήσκει ἡ ψυχὴ. λέγε οὖν πρὸς Διός· πῇ ὁ Σωκράτης μετῆλθε τὸν λόγον; καὶ πότερον ἀκείνους, Ε ὥσπερ ὑμᾶς φῆς, ἔνδηλός τι ἐγένετο ἀχθόμενος ἢ οὐ, ἀλλὰ πρῶτος ἐβοήθει τῷ λόγῳ; καὶ ἱκανῶς ἐβοήθησεν ἢ ἐνδεῶς; πάντα ἡμῖν δίελθε ὥς δύνασαι ἀκριβέστατα.

ΦΑΙΔ. Καὶ μὲν, ὦ Ἐχέκρατες, πολλάκις θαυμάσας Σωκράτη οὐ πόποτε μᾶλλον ἡγάσθην ἢ τότε παραγενόμενος. τὸ μὲν οὖν ἔχειν, ὅ τι λέγοι ἐκεῖνος, ἴσως 89 οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλὰ ἔγωγε μάλιστα ἐθαύμασα αὐτοῦ πρῶτον μὲν τοῦτο, ὥς ἡδέως καὶ εὐμενῶς καὶ ἀγαμένως τῶν νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο, ἔπειτα ἡμῶν ὥς ὀξέως ἥσθητο, ὁ πεπόνθειμεν ὑπὸ τῶν λόγων, ἔπειτα ὥς εὖ ἡμᾶς ἰάσατο, καὶ ὥσπερ πεφρυγότας καὶ ἡττημένους ἀνεκαλέσατο καὶ προύτρειπεν πρὸς τὸ παρέπεσθαί τε καὶ συσκοπεῖν τὸν λόγον.

ΕΧ. Πῶς δὴ;

ΦΑΙΔ. Ἐγὼ ἐρῶ. ἔτυχον γὰρ ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ καθήμενος παρὰ τὴν κλίνην ἐπὶ χαμαιζήλου τινός, ὁ δὲ ἐπὶ Β πολὺ ὑψηλοτέρου ἢ ἐγώ. καταψήσας οὖν μου τὴν κεφαλὴν καὶ συμπίεσας τὰς ἐπὶ τῷ αὐχένι τριχάς—εἰώθει γάρ, ὁπότε τύχοι, παίζειν μου εἰς τὰς τριχάς—‘Αὔριον δὴ,’ ἔφη, ‘ἴσως, ὦ Φαίδων, τὰς καλὰς ταύτας κόμας ἀποκερεῖ.’ ‘Ἐοικεν,’ ἦν δ’ ἐγώ, ‘ὦ Σώκρατες.’ ‘Οὐκ, ἂν γε ἐμοὶ πείθῃ.’ ‘Ἀλλὰ τί;’ ἦν δ’ ἐγώ. ‘Τήμερον,’ ἔφη, ‘κἀγὼ τὰς ἐμὰς καὶ σὺ ταύτας, εἴανπερ γε ἡμῖν ὁ λόγος τελευτήσῃ καὶ μὴ δυνώμεθα αὐτὸν ἀναβιώσασθαι. καὶ ἔγωγ’ ἂν, εἰ σὺ εἶην καὶ με διαφεύγοι ὁ λόγος, ἔνορ· C

κον ἂν ποιησαίμην ὥσπερ Ἀργεῖοι, μὴ πρότερον κο-
μῆσιν, πρὶν ἂν νικήσω ἀναμαχόμενος τὸν Σιμίου τε
καὶ Κέβητος λόγον.’ ‘Ἄλλ’, ἦν δ’ ἐγώ, ‘πρὸς δύο λέ-
γεται οὐδ’ ὁ Ἡρακλῆς οἷός τε εἶναι.’ ‘Ἀλλὰ καὶ ἐμέ,’
ἔφη, ‘τὸν Ἰόλεων παρακάλει, ἕως ἔτι φῶς ἐστίν’.
‘Παρακαλῶ τοίνυν,’ ἔφην, ‘οὐχ ὥς Ἡρακλῆς, ἀλλ’ ὥς
Ἰόλεως τὸν Ἡρακλῆ.’ ‘Οὐδὲν διοίσει,’ ἔφη.

ΛΘ’. ‘Ἀλλὰ πρῶτον εὐλαβηθῶμέν τι πάθος μὴ πά-
D θωμεν.’ ‘Τὸ ποῖον;’ ἦν δ’ ἐγώ. ‘Μὴ γενώμεθα,’ ἦ δ’ ὅς,
‘μισόλογοι, ὥσπερ οἱ μισάνθρωποι γιγνόμενοι ὥς οὐκ
ἔστιν,’ ἔφη, ‘ὅ τι ἂν τις μείζον τούτου κακὸν πάθοι ἢ
λόγους μισήσας. γίγνεται δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τρόπου μισο-
λογία τε καὶ μισανθρωπία. ἢ τε γὰρ μισανθρωπία ἐν-
δύεται ἐκ τοῦ σφόδρα τινὶ πιστεῦσαι ἄνευ τέχνης, καὶ
ἠγήσασθαι παντάπασί τε ἀληθῆ εἶναι καὶ ὑγιῆ καὶ πι-
στον τὸν ἄνθρωπον, ἔπειτα ὀλίγον ὕστερον εὐρεῖν τοῦ-
τον πονηρόν τε καὶ ἄπιστον, καὶ αὐτῷ ἕτερον· καὶ ὅταν
E τοῦτο πολλάκις πάθῃ τις καὶ ὑπὸ τούτων μάλιστα, οὕς
ἂν ἠγήσαιτο οἰκειοτάτους τε καὶ ἐταιροτάτους, τελευτῶν
δὴ θαμὰ προσκρούων μισεῖ τε πάντας καὶ ἠγεῖται οὐδε-
νός οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι τὸ παράπαν. ἢ οὐκ ἥσθησαι σὺ
τοῦτο γιγνόμενον;’ ‘Πάνυ γε,’ ἦν δ’ ἐγώ. ‘Οὐκοῦν,’ ἦ δ’
ὅς, ‘αἰσχρόν, καὶ δῆλον ὅτι ἄνευ τέχνης τῆς περὶ τάν-
θρωπεία ὁ τοιοῦτος χρῆσθαι ἐπιχειρεῖ τοῖς ἀνθρώποις;
εἰ γὰρ που μετὰ τέχνης ἐχρῆτο, ὥσπερ ἔχει, οὕτως ἂν
90 ἠγήσατο, τοὺς μὲν χρηστοὺς καὶ πονηροὺς σφόδρα ὀλί-
γους εἶναι ἑκατέρους, τοὺς δὲ μετὰ πλείστους.’ ‘Πῶς
λέγεις;’ ἔφην ἐγώ. ‘Ὡσπερ,’ ἦ δ’ ὅς, ‘περὶ τῶν σφόδρα
σμικρῶν καὶ μεγάλων· οἷε τι σπανιώτερον εἶναι ἢ σφό-
δρα μέγαν ἢ σφόδρα σμικρὸν ἔξευρεῖν ἄνθρωπον ἢ κύνά

ἢ ἄλλο ὅτιοῦν; ἢ αὖ ταχὺν ἢ βραδὺν ἢ αἰσχροὺν ἢ κα-
 λὸν ἢ λευκὸν ἢ μέλανα; ἢ οὐκ ἥσθησαι, ὅτι πάντων
 τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἄκρα τῶν ἐσχάτων σπάνια καὶ
 ὀλίγα, τὰ δὲ μεταξὺ ἄφθονα καὶ πολλά; Ἐάνυ γε, ἦν
 δ' ἐγώ. Οὐκοῦν οἶει, ἔφη, εἰ πονηρίας ἀγῶν προτε-
 θεῖη, πάνυ ἂν ὀλίγους καὶ ἐνταῦθα τοὺς πρώτους φα- B
 νῆναι; Εἰκὸς γε, ἦν δ' ἐγώ. Εἰκὸς γάρ, ἔφη. ἀλλὰ
 ταύτῃ μὲν οὐχ ὁμοιοὶ οἱ λόγοι τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ
 σοῦ νυνδὴ προάγοντος ἐγὼ ἐφεσπόμεν, ἀλλ' ἐκείνῃ,
 ἢ, ἐπειδάν τις πιστεύσῃ λόγῳ τινὶ ἀληθεῖ εἶναι ἄνευ
 τῆς περὶ τοὺς λόγους τέχνης, κᾶπειτα ὀλίγον ὕστερον
 αὐτῷ δόξῃ ψευδὴς εἶναι, ἐνίοτε μὲν ὦν, ἐνίοτε δ' οὐκ
 ὦν, καὶ αὐθις ἕτερος καὶ ἕτερος· καὶ μάλιστα δὴ οἱ
 περὶ τοὺς ἀντιλογικοὺς λόγους διατρίψαντες οἴσθ' ὅτι C
 τελευτῶντες οἴονται σοφώτατοι γεγονέναι τε καὶ κατα-
 νενοηκέναι μόνοι, ὅτι οὔτε τῶν πραγμάτων οὐδενὸς
 οὐδὲν ὑγιὲς οὐδὲ βέβαιον οὔτε τῶν λόγων, ἀλλὰ πάντα
 τὰ ὄντα ἀτεχνῶς ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ ἄνω καὶ κάτω στρέ-
 φεται καὶ χρόνον οὐδένα ἐν οὐδενὶ μένει. Ἐάνυ μὲν
 οὖν, ἔφην ἐγώ, ἀληθὴ λέγεις. Οὐκοῦν, ὦ Φαίδων,
 ἔφη, οἰκτροὺν ἂν εἴη τὸ πάθος, εἰ ὄντος δὴ τινος ἀλη-
 θοῦς καὶ βεβαίου λόγου καὶ δυνατοῦ κατανοῆσαι,
 ἔπειτα διὰ τὸ παραγίγνεσθαι τοιούτοις τισὶ λόγοις, τοῖς D
 αὐτοῖς, τοτὲ μὲν δοκοῦσιν ἀληθέσιν εἶναι, τοτὲ δὲ μὴ,
 μὴ ἑαυτὸν τις αἰτιῶτο μηδὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀτεχνίαν, ἀλλὰ
 τελευτῶν διὰ τὸ ἀλγεῖν ἄσμενος ἐπὶ τοὺς λόγους ἅφ'
 ἑαυτοῦ τὴν αἰτίαν ἀπόσσειτο, καὶ ἤδη τὸν λοιπὸν βίον
 μισῶν τε καὶ λαιδορῶν [τοὺς λόγους] διατελοῖ, τῶν δὲ
 ὄντων τῆς ἀληθείας τε καὶ ἐπιστήμης στερηθεῖ. Νῆ
 τὸν Δία, ἦν δ' ἐγώ, οἰκτροὺν δῆτα.

Μ'. 'Πρῶτον μὲν τοίνυν,' ἔφη, 'τοῦτο εὐλαβηθῶ-
 E μεν καὶ μὴ παρίωμεν εἰς τὴν ψυχὴν, ὥς τῶν λόγων
 κινδυνεύει οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον, ὅτι
 ἡμεῖς οὐπω ὑγιῶς ἔχομεν, ἀλλὰ ἀνδριστέον καὶ
 προθυμητέον ὑγιῶς ἔχειν, σοὶ μὲν οὖν καὶ τοῖς ἄλλοις
 καὶ τοῦ ἔπειτα βίου παντὸς ἕνεκα, ἔμοι δὲ αὐτοῦ ἕνεκα
 91 τοῦ θανάτου· ὥς κινδυνεύω ἔγωγε ἐν τῷ παρόντι περὶ
 αὐτοῦ τούτου οὐ φιλοσόφως ἔχειν, ἀλλ' ὥσπερ οἱ πάν-
 ἀπαίδευτοι φιλονίκως. καὶ γὰρ ἐκείνοι ὅταν περὶ τοῦ
 ἀμφοισβητῶσιν, ὅπη μὲν ἔχει περὶ ὧν ἂν ὁ λόγος ἦ, οὐ
 φροντίζουσιν, ὅπως δέ, ἃ αὐτοὶ ἔθεντο, ταῦτα δόξει
 τοῖς παροῦσιν, τοῦτο προθυμοῦνται. καὶ ἐγὼ μοι δοκῶ
 ἐν τῷ παρόντι τοσοῦτον μόνον ἐκείνων διοίσειν· οὐ γὰρ
 ὅπως τοῖς παροῦσιν, ἃ ἐγὼ λέγω, δόξῃ ἀληθῆ εἶναι
 προθυμήσομαι, εἰ μὴ εἴη πάρεργον, ἀλλ' ὅπως αὐτῷ
 B ἔμοι ὅτι μάλιστα δόξῃ οὕτως ἔχειν. λογίζομαι γάρ, ὦ
 φίλε ἑταῖρε—θέασαι ὥς πλεονεκτικῶς—εἰ μὲν τυγχάνει
 ἀληθῆ ὅντα ἃ λέγω, καλῶς δὴ ἔχει τὸ πεισθῆναι· εἰ δὲ
 μηδὲν ἔστι τελευτήσαντι, ἀλλ' οὖν τοῦτόν γε τὸν χρόνον
 αὐτὸν τὸν πρὸ τοῦ θανάτου ἦπτον τοῖς παροῦσιν ἀηδὴς
 ἔσομαι ὀδυρόμενος. ἡ δὲ ἄγνοιά μοι αὕτη οὐ ξυνδιατε-
 λεῖ, κακὸν γὰρ ἂν ἦν, ἀλλ' ὀλίγον ὕστερον ἀπολείται.
 C παρσκευασμένος δὴ, ἔφη, ὦ Σιμία τε καὶ Κέβης, οὐ-
 τωσὶ ἔρχομαι ἐπὶ τὸν λόγον· ὑμεῖς μέντοι, ἂν ἔμοι πεί-
 θῃσθε, μικρὸν φροντίσαντες Σωκράτους, τῆς δὲ ἀλη-
 θείας πολὺ μᾶλλον, ἔὰν μὲν τι ὑμῖν δοκῶ ἀληθὲς λέγειν,
 συνομολογήσατε, εἰ δὲ μή, παντὶ λόγῳ ἀντιτείνετε, [εὐ-
 λαβούμενοι] ὅπως μὴ ἐγὼ ὑπὸ προθυμίας ἅμα ἑμαν-
 τόν τε καὶ ὑμᾶς ἔξαπατήσας ὥσπερ μέλιττα τὸ κέντρον
 ἐγκαταλιπὼν οἰχίσομαι.

ΜΑ'. 'Αλλ' ἰτέον,' ἔφη. 'προῦτόν με ὑπομνήσατε,
 ἃ ἐλέγετε, ἐὰν μὴ φαίνωμαι μεμνημένος. Σιμίας μὲν
 γάρ, ὥς ἐγῶμαι, ἀπιστεῖ τε καὶ φοβεῖται, μὴ ἡ ψυχὴ
 ὅμως καὶ θειότερον καὶ κάλλιον ὢν τοῦ σώματος προα- D
 πολλύηται ἐν ἁρμονίας εἶδει οὔσα· Κέβης δέ μοι ἔδοξε
 τοῦτο μὲν ἐμοὶ ξυγχωρεῖν, πολυχρονιώτερόν γε εἶναι
 ψυχὴν σώματος, ἀλλὰ τόδε ἄδηλον παντί, μὴ πολλὰ δὴ
 σώματα καὶ πολλάκις κατατρίψασα ἡ ψυχὴ τὸ τελευ-
 ταῖον σῶμα καταλιποῦσα νῦν αὐτὴ ἀπολλύηται, καὶ ἥ
 αὐτὸ τοῦτο θάνατος, ψυχῆς ὄλεθρος, ἐπεὶ σῶμά γε αἰεὶ
 ἀπολλύμενον οὐδὲν παύεται. ἄρα ἄλλ' ἢ ταῦτ' ἐστίν,
 ὃ Σιμίας τε καὶ Κέβης, ἃ δεῖ ἡμᾶς ἐπισκοπεῖσθαι,'
 συνωμολογεῖτην δὴ ταῦτ' εἶναι ἄμφω. 'Πότερον οὖν,' E
 ἔφη, 'πάντας τοὺς ἐμπροσθε λόγους οὐκ ἀποδέχεσθε, ἢ
 τοὺς μὲν, τοὺς δ' οὐ;' 'Τοὺς μὲν,' ἐφάτην, 'τοὺς δ' οὐ.'
 'Τί οὖν,' ἢ δ' ὅς, 'περὶ ἐκείνου τοῦ λόγου λέγετε, ἐν ᾧ
 ἔφαμεν τὴν μάθησιν ἀνάμνησιν εἶναι, καὶ τούτου οὕτως
 ἔχοντος ἀναγκαίως ἔχειν ἄλλοθι πρότερον ἡμῶν εἶναι
 τὴν ψυχὴν, πρὶν ἐν τῷ σώματι ἐνδεθῆναι;' 'Εγὼ μὲν,' 92
 ἔφη ὁ Κέβης, 'καὶ τότε θαυμαστῶς ὥς ἐπέσθην ὑπ'
 αὐτοῦ καὶ νῦν ἐμμένω ὥς οὐδενὶ λόγῳ.' 'Καὶ μήν,'
 ἔφη ὁ Σιμίας, 'καὶ αὐτὸς οὕτως ἔχω, καὶ πάννυ ἂν θαυ-
 μάξοιμι, εἴ μοι περὶ γε τούτου ἄλλα ποτὲ δόξειεν.' καὶ
 ὁ Σωκράτης· 'Ἀλλὰ ἀνάγκη σοι,' ἔφη, 'ὅς ξένη Θηβαῖε,
 ἄλλα δοξάσαι, ἐάνπερ μείνῃ ἥδε ἡ οἴησις, τὸ ἁρμονίαν
 μὲν εἶναι σύνθετον πρᾶγμα, ψυχὴν δὲ ἁρμονίαν τινὰ
 ἐκ τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐντεταμένων συγκατεῖσθαι. οὐ γάρ
 που ἀποδέξει γε σαυτοῦ λέγοντος, ὥς πρότερον ἦν ἁρ- B
 μονία συγκατεῖνη, πρὶν ἐκεῖνα εἶναι, ἐξ ὧν ἔδει αὐτὴν
 συντεθῆναι. ἢ ἀποδέξει;' 'Οὐδαμῶς,' ἔφη, 'ὃ Σώκρα-

τες. 'Αἰσθάνει οὖν,' ἡ δ' ὅς, 'ὅτι ταῦτά σοι συμβαίνει
 λέγειν, ὅταν φῆς μὲν εἶναι τὴν ψυχὴν πρὶν καὶ εἰς ἀν-
 θρώπου εἶδος γε καὶ σῶμα ἀφικέσθαι, εἶναι δὲ αὐτὴν
 συγκαμμένην ἐκ τῶν οὐδέπω ὄντων; οὐ γὰρ δὴ ἁρμο-
 νία γέ σοι τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἀπεικάζεις, ἀλλὰ πρότερον
 καὶ ἡ λύρα καὶ αἱ χορδαὶ καὶ οἱ φθόγγοι ἔτι ἀνάρμο-
 C στοι ὄντες γίγνονται, τελευταῖον δὲ πάντων ξυνίσταται
 ἡ ἁρμονία καὶ πρῶτον ἀπόλλυται. οὗτος οὖν σοι ὁ λό-
 γος ἐκείνῳ πῶς ξυνάσεται;' 'Οὐδαμῶς,' ἔφη ὁ Σιμίας.
 'Καὶ μὴν,' ἡ δ' ὅς, 'πρέπει γε εἴπερ τῷ ἄλλῳ λόγῳ ξυν-
 φθῶ εἶναι καὶ τῷ περὶ ἁρμονίας.' 'Πρέπει γάρ,' ἔφη ὁ
 Σιμίας. 'Οὗτος τοίνυν,' ἔφη, 'σοὶ οὐ ξυνφθός· ἀλλ' ὅρα,
 D πότερον αἰρεῖ τῶν λόγων, τὴν μάθησιν ἀνάμνησιν εἶναι
 ἢ ψυχὴν ἁρμονίαν;' 'Πολὺ μᾶλλον,' ἔφη, 'ἐκεῖνον, ὃ
 Σώκρατες. ὅδε μὲν γάρ μοι γέγονεν ἄνευ ἀποδείξεως
 D μετὰ εἰκότος τινὸς καὶ εὐπρεπείας, ὅθεν καὶ τοῖς πολλοῖς
 δοκεῖ ἀνθρώποις· ἐγὼ δὲ τοῖς διὰ τῶν εἰκότων τὰς
 ἀποδείξεις ποιουμένοις λόγοις ξύνοῖδα οὖσιν ἀλαζόσιν,
 E καὶ ἂν τις αὐτοὺς μὴ φυλάττηται, εὖ μάλα ἔξαπατῶσι,
 καὶ ἐν γεωμετρῖᾳ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασιν. ὁ δὲ περὶ
 τῆς ἀναμνήσεως καὶ μαθήσεως λόγος δι' ὑποθέσεως
 ἀξίας ἀποδέξασθαι εἴρηται. ἐρρήθη γάρ που οὕτως
 ἡμῶν εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ πρὶν εἰς σῶμα ἀφικέσθαι, ὥσ-
 περ αὐτὴ ἔστιν ἡ οὐσία ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν
 E τοῦ ὃ ἔστιν. ἐγὼ δὲ ταύτην, ὥς ἐμαυτὸν πείθω, ἱκα-
 νῶς τε καὶ ὀρθῶς ἀποδέδεγμαι. ἀνάγκη οὖν μοι, ὥς
 ἔοικε, διὰ ταῦτα μήτε ἐμαντοῦ μήτε ἄλλου ἀποδέχε-
 σθαι λέγοντος, ὥς ψυχὴ ἔστιν ἁρμονία'.
 MB'. 'Τί δέ,' ἡ δ' ὅς, 'ὦ Σιμίας; τῇδε δοκεῖ σοι
 ἁρμονία ἢ ἄλλη τινὶ συνθέσει προσήκειν ἄλλως πῶς

ἔχειν ἢ ὥς ἂν ἐκεῖνα ἔχη, ἐξ ὧν ἂν συγκέηται; Ὁὐδα- 93
 μῶς. Ὁὐδὲ μὴν ποιεῖν τι, ὥς ἐγῶμαι, οὐδέ τι πάσχειν
 ἄλλο παρ' ἃ ἂν ἐκεῖνα ἢ ποιῇ ἢ πάσχη; συνέφη. Οὐκ
 ἄρα ἡγεῖσθαι γε προσήκει ἁρμονίαν τούτων, ἐξ ὧν ἂν
 συντεθῇ, ἀλλ' ἔπεσθαι. συνεδόκει. Πολλοῦ ἄρα δεῖ
 ἐναντία γε ἁρμονία κινηθῆναι ἢ φθιέξασθαι ἢ τι ἄλλο
 ἐναντιωθῆναι τοῖς αὐτῆς μέρεσιν. Πολλοῦ μέντοι,
 ἔφη. Τί δέ; οὐκ οὕτως ἁρμονία πέφυκεν εἶναι ἐκάστη
 ἁρμονία, ὥς ἂν ἁρμοσθῇ; Οὐ μανθάνω, ἔφη. Ἡ
 οὐχί, ἢ δ' ὅς, ἂν μὲν μᾶλλον ἁρμοσθῇ καὶ ἐπὶ πλεον, B
 εἴπερ ἐνδέχεται τοῦτο γίγνεσθαι, μᾶλλον τε ἂν ἁρμονία
 εἴη καὶ πλείων, εἰ δ' ἥττον τε καὶ ἐπ' ἔλαττον, ἥττον
 τε καὶ ἐλάττων; Πάνυ γε. Ἡ οὖν ἔστι τοῦτο περὶ
 ψυχῆν, ὥστε καὶ κατὰ τὸ σμικρότατον [μᾶλλον] ἐτέραν
 ἐτέρας ψυχῆς ἐπὶ πλεον καὶ μᾶλλον ἢ ἐπ' ἔλαττον καὶ
 ἥττον αὐτὸ τοῦτο εἶναι, ψυχῆν; Οὐδ' ὅπωςιοῦν, ἔφη.
 Φέρε δῆ, ἔφη, πρὸς Διός· λέγεται ψυχὴ ἢ μὲν νοῦν
 τε ἔχειν καὶ ἀρετὴν καὶ εἶναι ἀγαθή, ἢ δὲ ἀνοιάν τε
 καὶ μοχθηρίαν καὶ εἶναι κακή; καὶ ταῦτα ἀληθῶς λέ- C
 γεται; Ἀληθῶς μέντοι. Τῶν οὖν θεμένων ψυχῆν ἁρ-
 μονίαν εἶναι τί τις φήσει ταῦτα ὄντα εἶναι ἐν ταῖς ψυ-
 χαῖς, τὴν τε ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν; πότερον ἁρμονίαν
 αὐτὴν τινα ἄλλην καὶ ἀναρμοστίαν; καὶ τὴν μὲν ἡρμό-
 σθαι, τὴν ἀγαθὴν, καὶ ἔχειν ἐν αὐτῇ ἁρμονία οὔση
 ἄλλην ἁρμονίαν, τὴν δὲ ἀναρμοστον αὐτὴν τε εἶναι καὶ
 οὐκ ἔχειν ἐν αὐτῇ ἄλλην; Οὐκ ἔχω ἐγώ, ἔφη ὁ Σι-
 μίας, εἰπεῖν δ' ἡλὼν ὅτι τοιαῦτ' ἅττ' ἂν λέγοι ὁ
 ἐκεῖνο ὑποθέμενος. Ἀλλὰ προσωμολόγηται, ἔφη, μη- D
 δὲν μᾶλλον μηδ' ἥττον ἐτέραν ἐτέρας ψυχῆν ψυχῆς
 εἶναι· τοῦτο δ' ἔστι τὸ ὁμολόγημα, μηδὲν μᾶλλον μηδ'

ἐπὶ πλεόν μῃδ' ἥττον μῃδ' ἐπ' ἔλαττον ἑτέραν ἑτέρας
 ἁρμονίαν [ἁρμονίας] εἶναι. ἢ γάρ; ' Πάνυ γε.' Τὴν
 δέ γε μῃδὲν μᾶλλον μῃδὲ ἥττον ἁρμονίαν οὔσαν μῆτε
 μᾶλλον μῆτε ἥττον ἡρμόσθαι ἔστιν οὕτως; ' Ἔστιν.'
 ' Ἡ δὲ μῆτε μᾶλλον μῆτε ἥττον ἡρμωσμένη ἔστιν ὅ τι
 πλεόν ἢ ἔλαττον ἁρμονίας μετέχει, ἢ τὸ ἴσον; ' Τὸ
 ἴσον.' ' Οὐκοῦν ψυχὴ ἐπειδὴ οὐδὲν μᾶλλον οὐδ' ἥττον
 E ἄλλη ἄλλης αὐτὸ τοῦτο, ψυχὴ, ἐστίν, οὐδὲ δὴ μᾶλλον
 οὐδὲ ἥττον ἡρμωσται; ' Οὕτω.' ' Τοῦτο δέ γε πεπονθυῖα
 οὐδὲν πλεόν ἀναρμωστίας οὐδὲ ἁρμονίας μετέχει ἄν; ' ' Οὐ
 γάρ οὔν.' ' Τοῦτο δ' αὖ πεπονθυῖα ἄρ' ἄν τι πλεόν κα-
 κίας ἢ ἀρετῆς μετέχει ἑτέρα ἑτέρας, εἴπερ ἢ μὲν κακία
 ἀναρμωστία, ἢ δὲ ἀρετὴ ἁρμονία εἴη; ' ' Οὐδὲν πλεόν.'
 94 ' Μᾶλλον δέ γέ που, ὦ Σιμμία, κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον
 κακίας οὐδεμίᾳ ψυχὴ μεθέξει, εἴπερ ἁρμονία ἐστίν. ἁρ-
 μονία γὰρ δήπου παντελῶς αὐτὸ τοῦτο οὔσα, ἁρμονία,
 ἀναρμωστίας οὔποτ' ἄν μετάσχοι.' ' Οὐ μέντοι.' ' Οὐδέ
 γε δήπου ψυχὴ, οὔσα παντελῶς ψυχὴ, κακίας.' ' Πῶς
 γὰρ ἔκ γε τῶν προειρημένων; ' ' Ἐκ τούτου ἄρα τοῦ λό-
 γου ἡμῖν πᾶσαι ψυχαὶ πάντων ζώων ὁμοίως ἀγαθαὶ
 ἔσονται, εἴπερ ὁμοίως ψυχαὶ πεφύκασιν αὐτὸ τοῦτο, ψυ-
 χαί, εἶναι.' ' Ἐμοιγε δοκεῖ,' ἔφη, ' ὦ Σώκρατες.' ' Ἡ καὶ
 B καλῶς δοκεῖ, ἢ δ' ὅς, ' οὔτω λέγεσθαι, καὶ πάσχειν ἂν
 ταῦτα ὁ λόγος, εἰ ὀρθὴ ἢ ὑπόθεσις ἦν, τὸ ψυχὴν ἁρμο-
 νίαν εἶναι; ' ' Οὐδ' ὁπωστιοῦν,' ἔφη.

ΜΓ'. ' Τί δέ; ἢ δ' ὅς, ' τῶν ἐν ἀνθρώπῳ πάν-
 των ἔσθ' ὅ τι ἄλλο λέγεις ἄρχειν ἢ ψυχὴν ἄλλως τε καὶ
 φρόνιμον; ' ' Οὐκ ἔγωγε.' ' Πότερον συγχωροῦσαν τοῖς
 κατὰ τὸ σῶμα πάθεσιν ἢ καὶ ἐναντιουμένην; λέγω δὲ
 τὸ τοιόνδε, οἷον καύματος ἐνόντος καὶ δίφους ἐπὶ τοῦ-

ναντίον ἔλκειν, τὸ μὴ πίνειν, καὶ πείνης ἐνούσης ἐπὶ τὸ μὴ ἐσθίειν, καὶ ἄλλα μυρία που ὀρθῶμεν ἐναντιουμένην τὴν ψυχὴν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα· ἢ οὐ;’ ‘Πάνυ μὲν οὖν.’ C
 ‘Οὐκοῦν αὖ ὁμολογήσαμεν ἐν τοῖς πρόσθεν μήποτ’ ἂν αὐτὴν, ἁρμονίαν γε οὖσαν, ἐναντία ἕδιν οἷς ἐπιτείνουτο καὶ χαλῶτο καὶ πάλλοιοτο καὶ ἄλλο ὅτιοῦν πάθος πάσχοι ἐκεῖνα, ἐξ ὧν τυγχάνει οὖσα, ἀλλ’ ἔπεσθαι ἐκεῖνοις καὶ οὐποτ’ ἂν ἡγεμονεύειν;’ ‘Ὁμολογήσαμεν,’ ἔφη· ‘πῶς γὰρ οὐ;’ ‘Τί οὖν; νῦν οὐ πᾶν τοῦναντίον ἡμῖν φαίνεται ἐργαζομένη, ἡγεμονεύουσά τε ἐκείνων πάντων, ἐξ ὧν φησί τις αὐτὴν εἶναι, καὶ ἐναντιουμένη ὀλίγου πάντα διὰ παντὸς τοῦ βίου καὶ δεσπόζουσα πάντας D
 τρόπους, τὰ μὲν χαλεπώτερον κολάζουσα καὶ μετ’ ἀλγηδόνων, τὰ τε κατὰ τὴν γυμναστικὴν καὶ τὴν ἰατρικὴν, τὰ δὲ προότερον, καὶ τὰ μὲν ἀπειλοῦσα, τὰ δὲ νοθετοῦσα, ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ ὀργαῖς καὶ φόβοις ὥς ἄλλη οὖσα ἄλλῃ πράγματι διαλεγόμενη; οἷόν που καὶ Ὀμηρος ἐν Ὀδυσσεΐᾳ πεποίηκεν, οὗ λέγει τὸν Ὀδυσσεά·

στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·

τέτλαθι δῆ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ’ ἔτλης. E
 ἄρ’ οἶει αὐτὸν ταῦτα ποιῆσαι διανοούμενον ὥς ἁρμονίας αὐτῆς οὔσης καὶ οἷας ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος παθῶν, ἀλλ’ οὐχ οἷας ἄγειν τε ταῦτα καὶ δεσπόζειν, καὶ οὔσης αὐτῆς πολὺν θειότερον τινὸς πράγματος ἢ καθ’ ἁρμονίαν;’ ‘Νὴ Δία, ὦ Σώκρατες, ἔμοιγε δοκεῖ.’
 ‘Οὐκ ἄρα, ὦ ἄριστε, ἡμῖν οὐδαμῇ καλῶς ἔχει ψυχὴν ἁρμονίαν τινὰ φάναι εἶναι· οὔτε γὰρ ἂν, ὥς ἔοικεν, Ὀμήρῳ, θεῖῳ ποιητῇ, ὁμολογοῖμεν οὔτε αὐτοὶ ἡμῖν 95 αὐτοῖς.’ ‘Ἐχει οὕτως,’ ἔφη.

ΜΔ’. Εἶεν δῆ, ἢ δ’ ὅς ὁ Σωκράτης, τὰ μὲν Ἀρ-

- μονίας ἡμῶν τῆς Θηβαϊκῆς ἵλεά πως, ὥς ἔοικε, με-
 τρώως γέγονεν· τί δὲ δὴ τὰ Κάδμου,' ἔφη, 'ὦ Κέβης,
 πῶς ἱλασόμεθα καὶ τίνι λόγῳ;' 'Σὺ μοι δοκεῖς,' ἔφη
 ὁ Κέβης, 'ἔξευρήσειν· τουτονὶ γοῦν τὸν λόγον τὸν πρὸς
 τὴν ἁρμονίαν θαυμαστῶς μοι εἶπες ὥς παρὰ δόξαν·
 Σιμίου γὰρ λέγοντος, ὅτι ἡπόρει, πάνυ ἐθαύμαζον, εἴ
 B τι ἔξει τις χορήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ· πάνυ οὖν μοι
 ἀτόπως ἔδοξεν εὐθύς τὴν πρώτην ἔφοδον οὐ δέξασθαι
 τοῦ σοῦ λόγου. ταῦτά δὴ οὐκ ἂν θαυμάσαιμι καὶ τὸν
 τοῦ Κάδμου λόγον εἰ πάθοι.' 'Ὁγαθέ,' ἔφη ὁ Σωκρά-
 τής, 'μὴ μέγα λέγε, μὴ τις ἡμῶν βασκανία περιτρέψῃ
 τὸν λόγον τὸν μέλλοντα ἔσεσθαι. ἀλλὰ δὴ ταῦτα μὲν
 τῷ θεῷ μελήσει, ἡμεῖς δὲ Ὀμηρικῶς ἐγγὺς ἴοντες πει-
 ρώμεθα, εἰ ἄρα τι λέγεις. ἔστι δὲ δὴ τὸ κεφάλαιον ὧν
 ζητεῖς· ἀξιοῖς ἐπιδειχθῆναι ἡμῶν τὴν ψυχὴν ἀνώλε-
 C θρόν τε καὶ ἀθάνατον οὔσαν, εἰ φιλόσοφος ἀνὴρ μέλ-
 λων ἀποθανεῖσθαι, θαρρῶν τε καὶ ἡγούμενος ἀποθα-
 νῶν ἐκεῖ εὖ πράξειν διαφερόντως ἢ εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ
 βίους ἐτελεύτα, μὴ ἀνόητόν τε καὶ ἡλίθιον θάρρος θαρ-
 ρήσει. τὸ δὲ ἀποφαίνειν, ὅτι ἰσχυρόν τί ἐστὶν ἡ ψυχὴ
 καὶ θεοειδές, καὶ ἦν ἔτι πρότερον, πρὶν ἡμᾶς ἀνθρώ-
 πους γενέσθαι, οὐδὲν κωλύειν φῆς πάντα ταῦτα μηνύ-
 ειν ἀθανασίαν μὲν μὴ, ὅτι δὲ πολυχρόνιον τέ ἐστιν
 ψυχὴ καὶ ἦν που πρότερον ἀμύχανον ὅσον χρόνον καὶ
 ἦδει τε καὶ ἔπραττεν πολλὰ ἅττα· ἀλλὰ γὰρ οὐδέν τι
 D μᾶλλον ἦν ἀθάνατον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ εἰς ἀνθρώπου
 σῶμα ἐλθεῖν ἀρχὴ ἦν αὐτῇ ὀλέθρου, ὥσπερ νόσου· καὶ
 ταλαιπωρουμένη τε δὴ τοῦτον τὸν βίον ζῶν καὶ τελευ-
 τῶσά γε ἐν τῷ καλουμένῳ θανάτῳ ἀπολλύοιτο. διαφέ-
 ρειν δὲ δὴ φῆς οὐδέν, εἴτε ἅπαξ εἰς σῶμα ἔρχεται εἴτε

πολλάκις, πρὸς γε τὸ ἕκαστον ἡμῶν φοβεῖσθαι· προσ-
 ἵκειν γὰρ φοβεῖσθαι, εἰ μὴ ἀνόητος εἴη, τῷ μὴ εἶ-
 δότι μὴδὲ ἔχοντι λόγον διδόναι ὡς ἀθάνατόν ἐστι. τοι-
 αὐτ' ἅττα ἐστίν, οἶμαι, ὃ Κέβης, ἃ λέγεις· καὶ ἐξεπίτη- E
 δες πολλάκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μὴ τι διαφύγῃ ἡμᾶς,
 εἴ τέ τι βούλει, προσοθῆς ἢ ἀφέλῃς· καὶ ὁ Κέβης·
 "Ἄλλ' οὐδὲν ἔγωγε ἐν τῷ παρόντι," ἔφη, "οὔτε ἀφελεῖν
 οὔτε προσθεῖναι δέομαι· ἔστι δὲ ταῦτα, ἃ λέγω."

ME'. Ὁ οὖν Σωκράτης συγχὸν χρόνον ἐπισχὼν
 καὶ πρὸς ἑαυτόν τι σκεψάμενος· "Οὐ φαῦλον πράγμα,"
 ἔφη, "ὃ Κέβης, ζητεῖς· ὅλως γὰρ δεῖ περὶ γενέσεως
 καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν διαπραγματεῦσασθαι. ἐγὼ οὖν 96
 σοι δίδειμι περὶ αὐτῶν, ἐὰν βούλῃ, τά γε ἐμὰ πάθη·
 ἔπειτα ἐὰν τί σοι χρήσιμον φαίνεται ὧν ἂν λέγω, πρὸς
 τὴν πειθῶ περὶ ὧν λέγεις χρήσει." "Ἀλλὰ μὴν," ἔφη ὁ
 Κέβης, "βούλομαι γε." "Ἄκουε τοίνυν ὡς ἐροῦντος.
 ἐγὼ γάρ," ἔφη, "ὃ Κέβης, νέος ὢν θαυμαστῶς ὥς ἐπε-
 θύμῃσα ταύτης τῆς σοφίας, ἣν δὴ καλοῦσι περὶ φύ-
 σεως ἱστορίαν· ὑπερήφανος γὰρ μοι ἐδόκει εἶναι, εἰδέ-
 ναι τὰς αἰτίας ἕκαστον, διὰ τί γίγνεται ἕκαστον καὶ διὰ
 τί ἀπόλλυται καὶ διὰ τί ἔστι. καὶ πολλάκις ἐμμαντὸν
 ἄνω κάτω μετέβαλλον σκοπῶν πρῶτον τὰ τοιάδε· ἄρ' B
 ἐπειδὴν τὸ θεομὸν καὶ τὸ ψυχρὸν σηπεδόνα τινὰ λάβῃ,
 ὥς τινες ἔλεγον, τότε δὴ τὰ ζῶα συντρέφεται; καὶ πό-
 τερον τὸ αἷμά ἐστιν ὃ φρονοῦμεν, ἢ ὁ ἄηρ ἢ τὸ πῦρ;
 ἢ τούτων μὲν οὐδέν, ὁ δ' ἐγκέφαλός ἐστιν ὁ τὰς αἰσθή-
 σεις παρέχων τοῦ ἀκούειν καὶ ὁρᾶν καὶ ὁσφραίνεσθαι,
 ἐκ τούτων δὲ γίγνοιτο μνήμη καὶ δόξα, ἐκ δὲ μνήμης
 καὶ δόξης, λαβούσης τὸ ἡρεμεῖν, κατὰ ταῦτα γίνεσθαι
 ἐπιστήμην; καὶ αὖ τούτων τὰς φθορὰς σκοπῶν, καὶ

- C τὰ περὶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν πάθη, τελευτῶν οὕτως ἑμαυτῷ ἔδοξα πρὸς ταύτην τὴν σκέψιν ἀφυῆς εἶναι, ὥς οὐδὲν χοῆμα. τεκμήριον δέ σοι ἔρω ἱκανόν· ἐγὼ γὰρ ἃ καὶ πρότερον σαφῶς ἠπιστάμην, ὥς γε ἑμαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐδόκουν, τότε ὑπὸ ταύτης τῆς σκέψεως οὕτω σφόδρα ἐτυφλώθην, ὥστε ἀπέμαθον καὶ ἃ πρὸ τοῦ ὦμην εἰδέναι, περὶ ἄλλων τε πολλῶν καὶ διὰ τί ἀνθρώπος αἰσχύνεται. τοῦτο γὰρ ὦμην πρὸ τοῦ παντὶ
- D δῆλον εἶναι, ὅτι διὰ τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν· ἐπειδὴν γὰρ ἐκ τῶν σιτίων ταῖς μὲν σαρκὶ σάρκες προσγένωνται, τοῖς δὲ ὀστέοις ὀστᾶ, καὶ οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ τοῖς ἄλλοις τὰ αὐτῶν οἰκεῖα ἐκάστοις προσγένηται, τότε δὴ τὸν ὀλίγον ὄγκον ὄντα ὕστερον πολλὴν γεγενῆσθαι, καὶ οὕτω γίνεσθαι τὸν σμικρὸν ἀνθρώπον μέγαν. οὕτως τότε ὦμην· οὐ δοκῶ σοι μετρίως;· Ἔμοιγε, ἔφη ὁ Κέβης. Σκέψαι δὴ καὶ τάδε ἔτι. ὦμην γὰρ ἱκανῶς μοι δοκεῖν, ὁπότε τις φαίνοιτο ἀνθρώπος παρὰ στὰς μέγας σμικρῷ, μείζων εἶναι αὐτῇ τῇ κεφαλῇ, καὶ
- E ἵππος ἵππου· καὶ ἔτι γε τούτων ἐναργέστερα, τὰ δέκα μοι ἐδόκει τῶν ὀκτὼ πλέονα εἶναι διὰ τὸ δύο αὐτοῖς προσεῖναι, καὶ τὸ δίπληχυν τοῦ πηχυαίου μειζων εἶναι διὰ τὸ ἡμίσει αὐτοῦ ὑπερέχειν.· Ἔτι δὲ δῆ, ἔφη ὁ Κέβης, τί σοι δοκεῖ περὶ αὐτῶν;· Πόρρω που, ἔφη, νῆ Δία ἐμὲ εἶναι τοῦ οἴεσθαι περὶ τούτων τοῦ τὴν αἰτίαν εἰδέναι, ὅς γε οὐκ ἀποδέχομαι ἑμαυτοῦ οὐδὲ ὥς, ἐπειδὴν ἐνὶ τις προσεθῇ ἓν, ἢ τὸ ἓν, ᾧ προσετέθη, δύο
- 97 γέγονεν, ἢ τὸ προστεθὲν καὶ ᾧ προσετέθη διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ δύο ἐγένετο· θαυμάζω γάρ, εἰ, ὅτε μὲν ἐκάτερον αὐτῶν χωρὶς ἀλλήλων ἦν, ἓν ἄρα ἐκάτερον ἦν καὶ οὐκ ἦσθην τότε δύο, ἐπεὶ δ' ἐπλη-

σίασαν ἀλλήλοις, αὕτη ἄρα αἰτία αὐτοῖς ἐγένετο τοῦ
 δύο γενέσθαι, ἡ ξύνοδος τοῦ πλησίον ἀλλήλων τεθῆ-
 ναι. οὐδέ γε ὥς, εἴαν τις ἐν διασχίσει, δύναμαι ἔτι πεί-
 θεσθαι, ὥς αὕτη αὖ αἰτία γέγονεν, ἡ σχίσις, τοῦ δύο
 γεγονέναι ἐναντία γὰρ γίγνεται ἢ τότε αἰτία τοῦ δύο
 γίνεσθαι τότε μὲν γὰρ ὅτι συνήγετο πλησίον ἀλλή- B
 λων καὶ προσετίθετο ἕτερον ἐτέρῳ, νῦν δ' ὅτι ἀπάγεται
 καὶ χωρίζεται ἕτερον ἀφ' ἐτέρου. οὐδέ γε, δι' ὅτι ἐν
 γίγνεται, ὥς ἐπίσταμαι, ἔτι πείθω ἐμαυτόν, οὐδ' ἄλλο
 οὐδὲν ἐνὶ λόγῳ, δι' ὅτι γίγνεται ἢ ἀπόλλυται ἢ ἔστι,
 κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον τῆς μεθόδου, ἀλλὰ τιν' ἄλλον
 τρόπον αὐτὸς εἰκῇ φύρῳ, τοῦτον δὲ οὐδαμῇ προσείμαι.

ΜΣΤ'. Ἄλλ' ἀκούσας μὲν ποτε ἐκ βιβλίου τινός,^ρ
 ὥς ἔφη, Ἄναξαγόρου ἀναγιγνώσκοντος, καὶ λέγοντος,
 ὥς ἄρα νοῦς ἐστὶν ὁ διακοσμῶν τε καὶ πάντων αἴτιος, C
 ταύτη δὴ τῇ αἰτίᾳ ἦσθην τε καὶ ἔδοξέ μοι τρόπον τινὰ
 εὖ ἔχειν τὸ τὸν νοῦν εἶναι πάντων αἴτιον, καὶ ἡγησά-
 μην, εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, τὸν γε νοῦν κοσμοῦντα πάντα
 κοσμεῖν καὶ ἕκαστον τιθέναι ταύτη, ὅπη ἂν βέλτιστα
 ἔχη· εἰ οὖν τις βούλοιτο τὴν αἰτίαν εὐρεῖν περὶ ἐκά-
 στου, ὅπη γίγνεται ἢ ἀπόλλυται ἢ ἔστι, τοῦτο δεῖν
 περὶ αὐτοῦ εὐρεῖν, ὅπη βέλτιστον αὐτῷ ἐστὶν ἢ εἶναι ἢ
 ἄλλο ὅτιοῦν πάσχειν ἢ ποιεῖν· ἐκ δὲ δὴ τοῦ λόγου τού-
 του οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖν προσήκειν ἀνθρώπῳ καὶ περὶ D
 αὐτοῦ ἐκείνου καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἢ τὸ ἄριστον
 καὶ τὸ βέλτιστον· ἀναγκαῖον δὲ εἶναι τὸν αὐτὸν τοῦτον
 καὶ τὸ χεῖρον εἰδέναι τὴν αὐτὴν γὰρ εἶναι ἐπιστήμην
 περὶ αὐτῶν. ταῦτα δὴ λογιζόμενος ἄσμενος εὐρηκέναι
 ὥμην διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων κατὰ νοῦν
 ἐμαυτῷ, τὸν Ἄναξαγόραν, καὶ μοι φράσειν πρῶτον μὲν,

Ε πότερον ἡ γῆ πλατεῖα ἐστὶν ἢ στρογγύλη, ἐπειδὴ δὲ φράσειεν, ἐπεκδιηγέσθαι τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἀνάγκην, λέγοντα τὸ ἄμεινον καὶ ὅτι αὐτὴν ἄμεινον ἦν τοιαύτην εἶναι· καὶ εἰ ἐν μέσῳ φαίη εἶναι αὐτήν, ἐπεκδιηγέσθαι, ὡς ἄμεινον ἦν αὐτὴν ἐν μέσῳ εἶναι· καὶ εἴ μοι ταῦτα ἀποφαίνοι, παρεσκευάσμην ὡς οὐκέτι ποθεσόμενος αἰτίας ἄλλο εἶδος· καὶ δὴ καὶ περὶ ἡλίου οὕτω
 98 παρεσκευάσμην, ὥσαύτως πευσόμενος, καὶ σελήνης καὶ τῶν ἄλλων ἄστρον, τάχους τε πέρι πρὸς ἄλληλα καὶ τροπῶν καὶ τῶν ἄλλων παθημάτων, πῇ ποτε ταῦτ' ἄμεινόν ἐστιν ἕκαστον καὶ ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἃ πάσχει· οὐ γὰρ ἂν ποτε αὐτὸν ὥμην, φάσκοντά γε ὑπὸ νοῦ αὐτὰ κεκοσμηθῆναι, ἄλλην τινὰ αὐτοῖς αἰτίαν ἐπενεγκεῖν ἢ ὅτι βέλτιστον αὐτὰ οὕτως ἔχειν ἐστίν, ὥσπερ ἔχει·
 Β ἕκαστῳ οὖν αὐτὸν ἀποδιδόντα τὴν αἰτίαν καὶ κοινῇ πᾶσι, τὸ ἕκαστῳ βέλτιστον ὥμην καὶ τὸ κοινὸν πᾶσιν ἐπεκδιηγέσθαι ἀγαθόν· καὶ οὐκ ἂν ἀπεδόμην πολλοῦ τὰς ἐλπίδας, ἀλλὰ πάνυ σπουδῇ λαβὼν τὰς βίβλους ὡς τάχιστα οἷός τ' ἢ ἀνεγίγνωσκον, ἵν' ὡς τάχιστα εἰδείην τὸ βέλτιστον καὶ τὸ χεῖρον.

ΜΖ'. Ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς ἐλπίδος, ᾧ ἑταῖρε, ὥχόμενον φερόμενος, ἐπειδὴ προῦν καὶ ἀναγινώσκων ὁρῶ ἄνδρα τῷ μὲν νῷ οὐδὲν χρώμενον οὐδέ τινας αἰτίας
 C ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα, ἀέρας δὲ καὶ αἰθέρας καὶ ὕδατα αἰτιώμενον καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ ἄτοπα· καί μοι ἔδοξεν ὁμοιότατον πεπονθέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγων, ὅτι Σωκράτης πάντα, ὅσα πράττει, νῷ πράττει, κἀπειτα ἐπιχειρήσας λέγειν τὰς αἰτίας ἕκαστων ὧν πράττω, λέγοι πρῶτον μὲν, ὅτι διὰ ταῦτα νῦν ἐνθάδε κάθημαι, ὅτι σύγκειται μου τὸ σῶμα ἐξ ὁστών

καὶ νεύρων, καὶ τὰ μὲν ὅσῃ ἔστιν στερεὰ καὶ δια-
 φυὰς ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων, τὰ δὲ νεῦρα οἷα ἐπιτεί-
 νεσθαι καὶ ἀνίσθαι, περιαμπέχοντα τὰ ὅσῃ μετὰ τῶν D
 σαρκῶν καὶ δέρματος, ὃ συνέχει αὐτά· αἰωρουμένων
 οὖν τῶν ὁσῶν ἐν ταῖς αὐτῶν ξυμβολαῖς χαλῶντα καὶ
 συντείνοντα τὰ νεῦρα κάμπτεσθαί που ποιεῖ οἷόν τ' εἶναι
 ἐμὲ νῦν τὰ μέλη, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν συγκαμ-
 φθεῖς ἐνθάδε κάθημαι. καὶ αὖ περὶ τοῦ διαλέγεσθαι
 ὑμῖν ἑτέρας τοιαύτας αἰτίας λέγοι, φωνάς τε καὶ ἄερας
 καὶ ἀκοάς καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα αἰτιώμενος, ἀμελή-
 σας τὰς ὥς ἀληθῶς αἰτίας λέγειν, ὅτι, ἐπειδὴ Ἀθηναί- E
 οῖς ἔδοξε βέλτιον εἶναι ἐμοῦ κατατηγίσασθαι, διὰ
 ταῦτα δὴ καὶ ἐμοὶ βέλτιον αὖ δέδοκται ἐνθάδε καθῆ-
 σθαι, καὶ δικαιότερον παραμένοντα ὑπέχειν τὴν δίκην,
 ἣν ἂν κελεύσωσιν· ἐπεὶ, νῆ τὸν κύνα, ὥς ἐγῶμαι, πά-
 λαι ἂν ταῦτα τὰ νεῦρά τε καὶ τὰ ὅσῃ ἢ περὶ Μέγαρα 99
 ἢ Βοιωτοὺς ἦν, ὑπὸ δόξης φερόμενα τοῦ βελτίστου, εἰ
 μὴ δικαιότερον ὥμην καὶ κάλλιον εἶναι πρὸ τοῦ φεύ-
 γειν τε καὶ ἀποδιδράσκειν ὑπέχειν τῇ πόλει δίκην,
 ἣντιν' ἂν τάττη. ἀλλ' αἵτια μὲν τὰ τοιαῦτα καλεῖν λίαν
 ἄτοπον· εἰ δέ τις λέγοι, ὅτι ἄνευ τοῦ τὰ τοιαῦτα ἔχειν,
 καὶ ὅσῃ καὶ νεῦρα καὶ ὅσα ἄλλα ἔχω, οὐκ ἂν οἷός τ'
 ἦν ποιεῖν τὰ δόξαντά μοι, ἀληθῆ ἂν λέγοι· ὥς μέντοι
 διὰ ταῦτα ποιῶ ἃ ποιῶ, καὶ ταῦτα νῶ πρῶττω, ἀλλ' οὐ
 τῇ τοῦ βελτίστου αἰρέσει, πολλὴ ἂν καὶ μακρὰ ῥαθυ- B
 μία εἴη τοῦ λόγου. τὸ γὰρ μὴ διελέσθαι οἷόν τ' εἶναι,
 ὅτι ἄλλο μὲν τί ἐστι τὸ αἷτιον τῷ ὄντι, ἄλλο δὲ ἐκεῖνο,
 ἄνευ οὗ τὸ αἷτιον οὐκ ἂν ποτ' εἴη αἷτιον· ὃ δὴ μοι
 φαίνονται ψηλαφῶντες οἱ πολλοὶ ὥσπερ ἐν σκότει,
 ἄλλοτρίῳ ὀνόματι προσχωρόμενοι, ὥς αἷτιον αὐτὸ προσ-

αγορεύειν. διὸ δὴ καὶ ὁ μὲν τις δίνην περιτιθεὶς τῇ γῇ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ μένειν δὴ ποιεῖ τὴν γῆν, ὁ δὲ ὥσπερ καρδόπῳ πλατεία βάθρον τὸν ἀέρα ὑπερείδει· C τὴν δὲ τοῦ ὥς οἷόν τε βέλτιστα αὐτὰ τεθῆναι δύναμιν οὕτω νῦν κείσθαι, ταύτην οὔτε ζητοῦσιν οὔτε τινὰ οἶονται δαιμονίαν ἰσχὺν ἔχειν, ἀλλὰ ἡγοῦνται τούτου Ἄτλαντα ἂν ποτε ἰσχυρότερον καὶ ἀθανατώτερον καὶ μᾶλλον ἅπαντα συνέχοντα ἔξευρεῖν, καὶ ὥς ἀληθῶς τὸ ἀγαθὸν καὶ δέον ξυνδεῖν καὶ συνέχειν οὐδὲν οἶονται. ἐγὼ μὲν οὖν τῆς τοιαύτης αἰτίας, ὅπῃ ποτὲ ἔχει, μαθη- τῆς ὅτουοῦν ἥδιστ' ἂν γενοίμην· ἐπειδὴ δὲ ταύτης ἔστερήθην καὶ οὐτ' αὐτὸς εὔρεῖν οὔτε παρ' ἄλλου μα- D θεῖν οἷός τε ἐγενόμην, τὸν δεύτερον πλοῦν ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν ἢ πεπραγματεύμαι, βούλει σοι,' ἔφη, 'ἐπίδειξιν ποιήσωμαι, ὦ Κέβης;' 'Ὑπερφυῶς μὲν οὖν,' ἔφη, 'ὥς βούλομαι.'

ΜΗ'.—'Ἐδοξε τοίνυν μοι,' ἢ δ' ὅς, 'μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ ἀπειρήκη τὰ ὄντα σκοπῶν, δεῖν εὐλαβηθῆναι, μὴ πάθοιμι, ὅπερ οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα θεωροῦντες καὶ σκοπούμενοι διαφθείρονται γὰρ πον ἔνιοι τὰ ὄμ- ματα, ἐὰν μὴ ἐν ὕδατι ἢ τινι τοιούτῳ σκοπῶνται τὴν E εἰκόνα αὐτοῦ. τοιοῦτόν τι καὶ ἐγὼ διανοήθην, καὶ ἔδαισα, μὴ παντάπασι τὴν ψυχὴν τυφλωθείην βλέπων πρὸς τὰ πράγματα τοῖς ὀμμασι καὶ ἐκάστη τῶν αἰσθή- σεων ἐπιχειρῶν ἄπτεσθαι αὐτῶν. ἔδοξε δὴ μοι χοῆναι εἰς τοὺς λόγους καταφυγόντα ἐν ἐκείνοις σκοπεῖν τῶν ὄντων τὴν ἀλήθειαν. ἴσως μὲν οὖν ὦ εἰκάζω τρόπον 100 τινὰ οὐκ ἔοικεν. οὐ γὰρ πάνυ συγχωρῶ τὸν ἐν λόγοις σκοπούμενον τὰ ὄντα ἐν εἰκόσι μᾶλλον σκοπεῖν ἢ τὸν ἐν ἔργοις· ἀλλ' οὖν δὴ ταύτη γε ὥρμησα, καὶ ὑποθέμενος

ἐκάστοτε λόγον, ὃν ἂν κρίνω ἐρρωμενέστατον εἶναι, ἃ μὲν ἂν μοι δοκῇ τούτῳ συμφωνεῖν, τίθημι ὡς ἀληθῆ ὄντα, καὶ περὶ αἰτίας καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων [τῶν ὄντων], ἃ δ' ἂν μὴ, ὡς οὐκ ἀληθῆ. βούλομαι δέ σοι σαφέστερον εἰπεῖν ἢ λέγω· οἶμαι γὰρ σε νῦν οὐ μανθάνειν. Ὅυ μὰ τὸν Δία, ἔφη ὁ Κέβης, ὅυ σφόδρα.

ΜΘ'. Ἄλλ', ἢ δ' ὅς, ὥδε λέγω, οὐδὲν καινόν, B
ἀλλ' ὅπερ ἀεὶ καὶ ἄλλοτε καὶ ἐν τῷ παρεληλυθότι λόγῳ οὐδὲν πέπαιμαι λέγων. ἔρχομαι γὰρ δὴ ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εἶδος ὃ πεπραγμάτευμαι, καὶ 101
εἶμι πάλιν ἐπ' ἐκείνα τὰ πολυθρόλῃτα καὶ ἄρχομαι ἀπ' ἐκείνων, ὑποθέμενος εἶναί τι καλὸν αὐτὸ καθ' αὐτὸ καὶ ἀγαθὸν καὶ μέγα καὶ τᾶλλα πάντα· ἃ εἴ μοι δίδως τε καὶ συγχωρεῖς εἶναι ταῦτα, ἐλπίζω σοι ἐκ τούτων τὴν αἰτίαν ἐπιδείξειν καὶ ἀνευρήσειν, ὡς ἀθάνατον ἢ ψυχὴ. Ἄλλὰ μὴν, ἔφη ὁ Κέβης, ὥς διδόντος σοι οὐκ ἂν φθάνοις πε- C
ραίνων. Σκόπει δὴ, ἔφη, τὰ ἐξῆς ἐκείνοις, ἐάν σοι ξυνδοκῇ ὥσπερ ἐμοί. φαίνεται γὰρ μοι, εἴ τί ἐστιν ἄλλο καλὸν [πλὴν αὐτὸ τὸ καλόν], οὐδὲ δι' ἐν ἄλλο καλὸν 8
εἶναι ἢ διότι μετέχει ἐκείνου τοῦ καλοῦ· καὶ πάντα δὴ οὕτως λέγω. τῇ τοιαύτῃ αἰτίᾳ συγχωρεῖς; Συγχωρῶ, ἔφη. Ὅυ τοίνυν, ἢ δ' ὅς, ἔτι μανθάνω οὐδὲ δύναμαι τὰς ἄλλας αἰτίας τὰς σοφὰς ταύτας γινγνώσκειν· ἀλλ' ἐάν τις μοι λέγῃ, δι' ὅ τι καλόν ἐστιν ὀτιοῦν, ἢ χροῶμα εὐανθὲς ἔχον ἢ σχῆμα ἢ ἄλλο ὀτιοῦν τῶν τοιούτων, D
τὰ μὲν ἄλλα χαίρειν ἐῷ, (ταράττομαι γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι), τοῦτο δὲ ἀπλῶς καὶ ἀτέχνως καὶ ἴσως εὐήθως ἔχω παρ' ἐμαυτῷ, ὅτι οὐκ ἄλλο τι ποιεῖ αὐτὸ καλὸν ἢ ἢ ἐκείνου τοῦ καλοῦ εἴτε παρουσία εἴτε κοινωνία, [εἴτε]

- ὅπῃ δὴ καὶ ὅπως προσγενομένου· οὐ γὰρ ἔτι τοῦτο δι-
 ισχυρίζομαι, ἀλλ' ὅτι τῷ καλῷ πάντα τὰ καλὰ γίνονται
 καλὰ. τοῦτο γὰρ μοι δοκεῖ ἀσφαλέςτατον εἶναι καὶ
 ἑμαυτῷ ἀποκρίνασθαι καὶ ἄλλῳ. καὶ τούτου ἐχόμενος
- Ε ἡγοῦμαι οὐκ ἂν ποτε πεσεῖν, ἀλλ' ἀσφαλές εἶναι καὶ ἐμοὶ
 καὶ ὁπόσῳ ἄλλῳ ἀποκρίνασθαι, ὅτι τῷ καλῷ τὰ καλὰ
 καλὰ· ἢ οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ;· Ὁδοκεῖ.· Καὶ μεγέθει ἄρα
 τὰ μεγάλα μεγάλα καὶ τὰ μείζω μείζω, καὶ σμικρότητι
 τὰ ἐλάττω ἐλάττω;· Ναί.· Οὐδὲ σὺ ἄρ' ἂν ἀποδέχοιο,
 εἴ τίς τινα φραίη ἕτερον ἑτέρου τῇ κεφαλῇ μείζω εἶναι,
- 101 καὶ τὸν ἐλάττω τῷ αὐτῷ τούτῳ ἐλάττω, ἀλλὰ διαμαρ-
 τύροιο ἂν, ὅτι σὺ μὲν οὐδὲν ἄλλο λέγεις ἢ ὅτι τὸ μείζων
 πᾶν ἕτερον ἑτέρου οὐδενὶ ἄλλῳ μείζον ἔστιν ἢ μεγέθει,
 καὶ διὰ τοῦτο μείζον, διὰ τὸ μέγεθος, τὸ δὲ ἕλαττον
 οὐδενὶ ἄλλῳ ἕλαττον ἢ σμικρότητι, καὶ διὰ τοῦτο ἕλατ-
 τον, διὰ τὴν σμικρότητα, φοβούμενος, οἶμαι, μὴ τίς
 σοι ἐναντίος λόγος ἀπαντήσῃ, ἐὰν τῇ κεφαλῇ μείζονά
 τινα φῆς εἶναι καὶ ἐλάττω, πρῶτον μὲν τῷ αὐτῷ τὸ
 μείζον μείζον εἶναι καὶ τὸ ἕλαττον ἕλαττον, ἔπειτα τῇ
- Β κεφαλῇ σμικροῦ ὡς τὸν μείζω μείζω εἶναι, καὶ τοῦτο
 δὴ τέρας εἶναι, τὸ σμικροῦ τι μὲγαν τινὰ εἶναι ἢ οὐκ
 ἂν φοβοῖτο ταῦτα; καὶ ὁ Κέβης γελάσας· Ἔγωγε, ἔφη.
 Ὁυκοῦν, ἢ δ' ὅς, τὰ δέκα τῶν ὀκτὼ δυοῖν πλείω εἶναι
 καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ὑπερβάλλειν, φοβοῖτο ἂν λέ-
 γειν, ἀλλὰ μὴ πλήθει καὶ διὰ τὸ πλῆθος; καὶ τὸ δί-
 πηχυν τοῦ πηχυαίου ἡμίσει μείζον εἶναι, ἀλλ' οὐ μεγέ-
 θει; ὁ αὐτὸς γὰρ που φόβος.· Πάνυ γ', ἔφη. Τί δέ;
 ἐνὶ ἐνὸς προστεθέντος τὴν πρόσθεσιν αἰτίαν εἶναι τοῦ
- Γ δύο γενέσθαι ἢ διασχιθέντος τὴν σχίσιν οὐκ εὐλαβοῖτο
 ἂν λέγειν; καὶ μέγα ἂν βοῶνς, ὅτι οὐκ οἶσθα ἄλλως

πως ἕκαστον γιγνόμενον ἢ μετασχὼν τῆς ἰδίας οὐσίας
 ἑκάστου, οὗ ἂν μετάσχη, καὶ ἐν τούτοις οὐκ ἔχεις ἄλλην
 τινὰ αἰτίαν τοῦ δύο γενέσθαι ἀλλ' ἢ τὴν τῆς δυάδος
 μετάσχεσιν, καὶ δεῖν τούτου μετασχεῖν τὰ μέλλοντα δύο
 ἔσεσθαι, καὶ μονάδος ὃ ἂν μέλλῃ ἐν ἔσεσθαι· τὰς δὲ
 σχίσεις ταύτας καὶ προσθέσεις καὶ τὰς ἄλλας τὰς τοι-
 αύτας κοιμφείας ἐφ' ἧς ἂν χαίρειν, παρεῖς ἀποκρίνασθαι
 τοῖς σεαυτοῦ σοφωτέροις· σὺ δὲ δεδιώς ἂν, τὸ λεγόμε- D
 νον, τὴν σεαυτοῦ σκιὰν καὶ τὴν ἀπειρίαν, ἐχόμενος
 ἐκείνου τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς ὑποθέσεως, οὕτως ἀποκρί-
 ναιο ἂν. εἰ δέ τις αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο, χαί-
 ρειν ἐφ' ἧς ἂν καὶ οὐκ ἀποκρίναιο, ἕως ἂν τὰ ἀπ' ἐκεί-
 νης ὀρμηθέντα σκέψαιο, εἴ σοι ἀλλήλοις συμφωνεῖ ἢ
 διαφωνεῖ· ἐπειδὴ δὲ ἐκείνης αὐτῆς δέοι σε διδόναι
 λόγον, ὥσαύτως ἂν διδοίης, ἄλλην αὖ ὑπόθεσιν ὑποθέ- E
 μενός, ἥτις τῶν ἄνωθεν βελτίστη φαίνοιτο, ἕως ἐπὶ τι
 ἱκανὸν ἔλθοις. ἅμα δὲ οὐκ ἂν φύροιο ὥσπερ οἱ ἀντι- E
 λογικοὶ περὶ τε τῆς ἀρχῆς διαλεγόμενος καὶ τῶν ἐξ ἐκεί-
 νης ὀρμημένων, εἶπερ βούλοιό τι τῶν ὄντων εὐρεῖν·
 ἐκείνοις μὲν γὰρ ἴσως οὐδὲ εἷς περὶ τούτου λόγος οὐδὲ
 φροντίς· ἱκανοὶ γὰρ ὑπὸ σοφίας ὁμοῦ πάντα κυκλῶντες
 ὁμῶς δύνασθαι αὐτοὶ αὐτοῖς ἀρέσκειν· σὺ δ', εἶπερ
 εἰ τῶν φιλοσόφων, οἶμαι, ἂν ὥς ἐγὼ λέγω ποιοῖς.' 102
 'Ἀληθέστατα,' ἔφη, 'λέγεις,' ὃ τε Σιμίας ἅμα καὶ ὁ Κέ-
 βης.

EX. Νῆ Δία, ὦ Φαίδων, εἰκότως γε· θαυμαστὸς
 γὰρ μοι δοκεῖ ὥς ἐναργῶς τῷ καὶ σμικρὸν νοῦν ἔχοντι
 εἰπεῖν ἐκεῖνος ταῦτα.

ΦΑΙΔ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Ἐχέκρατες, καὶ πᾶσι
 τοῖς παροῦσιν ἔδοξεν.

ΕΧ. Καὶ γὰρ ἡμῖν τοῖς ἀποῦσι, νῦν δὲ ἀκούουσιν, ἀλλὰ τίνα δὴ ἦν τὰ μετὰ ταῦτα λεχθέντα;

Ν'. ΦΑΙΔ. Ὡς μὲν ἐγὼ οἶμαι, ἐπεὶ αὐτῶ ταῦτα συνε-
 Β χωρήθη, καὶ ὁμολογεῖτο εἶναι τι ἕκαστον τῶν εἰδῶν
 καὶ τούτων τάλλα μεταλαμβάνοντα αὐτῶν τούτων τὴν
 ἐπωνυμίαν ἴσχειν, τὸ δὴ μετὰ ταῦτα ἠρώτα· 'Εἰ δὴ, ἢ
 δ' ὅς, 'ταῦτα οὕτως λέγεις, ἄρ' οὐχ, ὅταν Σιμίαν Σω-
 Κράτους φῆς μείζω εἶναι, Φαίδωνος δὲ ἐλάττω, λέγεις
 τότ' εἶναι ἐν τῇ Σιμίᾳ ἀμφοτέρω, καὶ μέγεθος καὶ σμι-
 κρότητα;'· 'Εγώ γε.'· 'Ἀλλὰ γάρ, ἢ δ' ὅς, 'ὁμολογεῖς
 τὸ τὸν Σιμίαν ὑπερέχειν Σωκράτους οὐχ, ὥς τοῖς ῥή-
 μασι λέγεται, οὕτω καὶ τὸ ἀληθὲς ἔχειν; οὐ γάρ που
 C πεφυκέναι Σιμίαν ὑπερέχειν τούτῳ, τῷ Σιμίαν εἶναι,
 ἀλλὰ τῷ μεγέθει, ὃ τυγχάνει ἔχων· οὐδ' αὖ Σωκρά-
 τος ὑπερέχειν, ὅτι Σωκράτης ὁ Σωκράτης ἐστίν, ἀλλ'
 ὅτι σμικρότητα ἔχει ὁ Σωκράτης πρὸς τὸ ἐκείνου μέ-
 101 γεθος;'· 'Ἀληθῆ.'· 'Οὐδέ γε αὖ ὑπὸ Φαίδωνος ὑπερέχε-
 σθαι τῷ ὅτι Φαίδων ὁ Φαίδων ἐστίν, ἀλλ' ὅτι μέγεθος
 ἔχει ὁ Φαίδων πρὸς τὴν Σιμίου σμικρότητα;'· 'Ἔστι
 B ταῦτα.'· 'Οὕτως ἄρα ὁ Σιμίας ἐπωνυμίαν ἔχει σμικρός
 τε καὶ μέγας εἶναι, ἐν μέσῳ ὧν ἀμφοτέρων, τοῦ μὲν
 D τῷ μεγέθει ὑπερέχειν τὴν σμικρότητα ὑπέχων, τῷ δὲ τὸ
 201 μέγεθος τῆς σμικρότητος παρέχων ὑπερέχων.' καὶ ἅμα
 μειδιᾷσας· 'Ἐοικα,' ἔφη, 'καὶ ξυγγραφικῶς εἶρεῖν, ἀλλ'
 οὖν ἔχει γέ που, ὥς λέγω.' συνέφη. 'Λέγω δὲ τοῦδ'
 ἔνεκα, βουλόμενος δόξαι σοὶ ὅπερ ἐμοί. ἐμοὶ γὰρ φαί-
 νεται οὐ μόνον αὐτὸ τὸ μέγεθος οὐδέποτε ἐθέλειν ἅμα
 μέγα καὶ σμικρὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἡμῖν μέγεθος
 οὐδέποτε προσδέχεσθαι τὸ σμικρὸν οὐδ' ἐθέλειν ὑπερέ-
 χεσθαι, ἀλλὰ δυοῖν τὸ ἕτερον, ἢ φεύγειν καὶ ὑπεκω-

ρεῖν, ὅταν αὐτῷ προσίῃ τὸ ἐναντίον, τὸ σμικρόν, ἢ Ε
 προσελθόντος ἐκείνου ἀπολωλέναι ὑπομένον δὲ καὶ
 δεξάμενον τὴν σμικρότητα οὐκ ἐθέλειν εἶναι ἕτερον ἢ
 ὅπερ ἦν. ὥσπερ ἐγὼ δεξάμενος καὶ ὑπομείνας τὴν σμι-
 κρότητα, καὶ ἔτι ὢν, ὅσπερ εἰμί, οὗτος ὁ αὐτὸς σμικρὸς
 εἰμι· ἐκεῖνο δὲ οὐ τετόλμηκεν μέγα ὢν σμικρὸν εἶναι·
 ὥς δ' αὐτως καὶ τὸ σμικρὸν τὸ ἐν ἡμῖν οὐκ ἐθέλει ποτὲ
 μέγα γίνεσθαι· οὐδὲ εἶναι, οὐδ' ἄλλο οὐδὲν τῶν ἐναν-
 τίων ἔτι ὢν, ὅπερ ἦν, ἅμα τοῦναντίον γίνεσθαι τε καὶ
 εἶναι, ἀλλ' ἥτοι ἀπέρχεται ἢ ἀπόλλυται ἐν τούτῳ τῷ 103
 παθήματι.' Παντάπασι,' ἔφη ὁ Κέβης, 'οὕτω φαίνε-
 ταί μοι.'

ΝΑ'. Καί τις εἶπε τῶν παρόντων ἀκούσας—ὅστις
 δ' ἦν, οὐ σαφῶς μέμνημαι—' Πρὸς θεῶν, οὐκ ἐν τοῖς
 πρόσθεν ἡμῖν λόγοις αὐτὸ τὸ ἐναντίον τῶν νυνὶ λεγο-
 μένων ὁμολογεῖτο, ἐκ τοῦ ἐλάττονος τὸ μείζον γίνε-
 σθαι καὶ ἐκ τοῦ μείζονος τὸ ἔλαττον, καὶ ἀτεχνῶς αὕτη
 εἶναι ἢ γένεσις τοῖς ἐναντίοις, ἐκ τῶν ἐναντίων; νῦν δέ
 μοι δοκεῖ λέγεσθαι, ὅτι τοῦτο οὐκ ἂν ποτε γένοιτο.'
 καὶ ὁ Σωκράτης παραβαλὼν τὴν κεφαλὴν καὶ ἀκούσας·
 'Ἀνδρικῶς,' ἔφη, 'ἀπεμνημόνευκας, οὐ μέντοι ἐννοεῖς Β
 τὸ διαφέρον τοῦ τε νῦν λεγομένου καὶ τοῦ τότε. τότε
 μὲν γὰρ ἐλέγετο ἐκ τοῦ ἐναντίου πράγματος τὸ ἐναν-
 τίον πράγμα γίνεσθαι, νῦν δέ, ὅτι αὐτὸ τὸ ἐναντίον
 ἑαυτῷ ἐναντίον οὐκ ἂν ποτε γένοιτο, οὔτε τὸ ἐν ἡμῖν
 οὔτε τὸ ἐν τῇ φύσει. τότε μὲν γάρ, ὦ φίλε, περὶ τῶν
 ἐχόντων τὰ ἐναντία ἐλέγομεν, ἐπονομάζοντες αὐτὰ τῇ
 ἐκείνων ἐπωνυμίᾳ, νῦν δὲ περὶ ἐκείνων αὐτῶν, ὧν ἐνόν-
 των ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν τὰ ὀνομαζόμενα· αὐτὰ δ'
 ἐκεῖνα οὐκ ἂν ποτέ φαιεν ἐθελῆσαι γένεσιν ἀλλήλων C

δέξασθαι· καὶ ἅμα βλέψας πρὸς τὸν Κέβητα εἶπεν·
 “Ἄρα μὴ πού, ὦ Κέβης,” ἔφη, “καὶ σέ τι τούτων ἐτά-
 ραξεν ὧν ὁδε εἶπεν;” ὁ δ’ “<Οὐκ> αὖ,” ἔφη ὁ Κέβης,
 “οὕτως ἔχω· καίτοι οὐ τι λέγω ὥς οὐ πολλά με ταράτ-
 τει.” Συνομολογήκαμεν ἄρα,” ἦ δ’ ὅς, “ἀπλῶς τοῦτο,
 μηδέποτε ἐναντίον ἑαυτῷ τὸ ἐναντίον ἔσεσθαι.” Παν-
 τάπασιν,” ἔφη.

NB’. “Ἐτι δὴ μοι καὶ τόδε σκέψαι,” ἔφη, “εἰ ἄρα
 συνομολογήσεις· θερμὸν τι καλεῖς καὶ ψυχρόν;” “Ἐγω-
 γε.” “Ἄρ’ ὅπερ χιόνα καὶ πῦρ;” “Μὰ Δι’, οὐκ ἔγωγε.”
 “Ἄλλ’ ἕτερόν τι πυρὸς τὸ θερμὸν καὶ ἕτερόν τι χιόνος
 τὸ ψυχρόν;” “Ναί.” “Ἀλλὰ τόδε γ’, οἶμαι, δοκεῖ σοι,
 οὐδέποτε χιόνα οὕσαν δεξαμένην τὸ θερμὸν, ὥσπερ ἐν
 τοῖς ἔμπροσθεν ἐλέγομεν, ἔτι ἔσεσθαι ὅπερ ἦν, χιόνα
 καὶ θερμὸν, ἀλλὰ προσιόντος τοῦ θερμοῦ ἢ ὑπεκχω-
 ρήσιν αὐτῷ ἢ ἀπολεισθαι.” “Πάνυ γε.” “Καὶ τὸ πῦρ
 γε αὖ προσιόντος τοῦ ψυχροῦ αὐτῷ ἢ ὑπεξίεναι ἢ ἀπο-
 λείσθαι, οὐ μέντοι ποτὲ τολμήσειν δεξάμενον τὴν ψυ-
 E χρότητα ἔτι εἶναι ὅπερ ἦν, πῦρ καὶ ψυχρόν.” “Ἀληθῆ,”
 ἔφη, “λέγεις.” “Ἔστιν ἄρα,” ἦ δ’ ὅς, “περὶ ἔνια τῶν τοι-
 ούτων, ὥστε μὴ μόνον αὐτὸ τὸ εἶδος ἀξιοῦσθαι τοῦ
 αὐτοῦ ὀνόματος εἰς τὸν αἰὶ χρόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι,
 ὃ ἔστι μὲν οὐκ ἐκεῖνο, ἔχει δὲ τὴν ἐκείνου μορφήν
 αἰί, ὅτανπερ ἦ. ἔτι δὲ ἐν τοῖσδε ἴσως ἔσται σαφέστε-
 ρον, ὃ λέγω· τὸ γὰρ περιττὸν αἰί που δεῖ τούτου τοῦ
 ὀνόματος τυγχάνειν, ὅπερ νῦν λέγομεν ἢ οὐ;” “Πάνυ
 γε.” “Ἄρα μόνον τῶν ὄντων, (τοῦτο γὰρ ἔρωτῶ), ἢ καὶ
 104 ἄλλο τι, ὃ ἔστι μὲν οὐχ ὅπερ τὸ περιττόν, ὅμως δὲ δεῖ
 αὐτὸ μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματος καὶ τοῦτο καλεῖν αἰί
 διὰ τὸ οὕτω πεφυκέναι, ὥστε τοῦ περιττοῦ μηδέποτε

ἀπολείπεσθαι; λέγω δὲ αὐτὸ εἶναι οἷον καὶ ἡ τριὰς πέ-
 πονθε καὶ ἄλλα πολλά. σκόπει δὲ περὶ τῆς τριάδος.
 ἄρα οὐ δοκεῖ σοι τῷ τε αὐτῆς ὀνόματι αἰεὶ προσαγο-
 ρευτέα εἶναι καὶ τῷ τοῦ περιπτοῦ, ὄντος οὐχ οὐπερ
 τῆς τριάδος; ἀλλ' ὅμως οὕτω πως πέφυκε καὶ ἡ τριὰς
 καὶ ἡ περιπτὰς καὶ ὁ ἡμῖς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας, ὥστε
 οὐκ ὦν ὅπερ τὸ περιπτόν αἰεὶ ἕκαστος αὐτῶν ἐστι περι- B
 τός· καὶ αὖ τὰ δύο καὶ τὰ τέτταρα καὶ ἅπας ὁ ἕτερος
 αὖ σίγῃς τοῦ ἀριθμοῦ οὐκ ὦν ὅπερ τὸ ἄρτιον ὅμως
 ἕκαστος αὐτῶν ἄρτιός ἐστιν αἰεὶ συγχωρεῖς ἢ οὐ;
 'Πῶς γὰρ οὐκ;' ἔφη. 'Ὁ τοίνυν,' ἔφη, 'βούλομαι δη-
 λῶσαι, ἄθρ' ἐστὶν δὲ τόδε, ὅτι φαίνεται οὐ μόνον
 ἐκεῖνα τὰ ἐναντία ἀλλήλα οὐ δεχόμενα, ἀλλὰ καὶ ὅσα
 οὐκ ὄντ' ἀλλήλοις ἐναντία ἔχει αἰεὶ τὰναντία, οὐδὲ
 ταῦτα ἔοικε δεχομένοις ἐκείνην τὴν ιδέαν, ἢ ἂν
 τῇ ἐν αὐτοῖς οὐσῇ ἐναντία ἢ, ἀλλ' ἐπιούσης αὐτῆς ἥτοι
 ἀπολλύμενα ἢ ὑπεκχωροῦντα. ἢ οὐ φήσομεν τὰ τρία C
 καὶ ἀπολείσθαι πρότερον καὶ ἄλλο ὅτιον πείσεσθαι,
 πρὶν ὑπομεῖναι ἔτι τρία ὄντα ἄρτια γενέσθαι;' 'Πάνυ
 μὲν οὖν,' ἔφη ὁ Κέβης. 'Οὐδὲ μὴν,' ἢ δ' ὅς, 'ἐναντίον
 γέ ἐστι δυὰς τριάδι.' 'Οὐ γὰρ οὖν.' 'Οὐκ ἄρα μόνον
 τὰ εἶδη τὰ ἐναντία οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα ἀλλήλα, ἀλλὰ
 καὶ ἄλλ' ἅττα τὰ ἐναντία οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα.' 'Ἀλη-
 θέστατα,' ἔφη, 'λέγεις.'

ΝΓ'. 'Βούλει οὖν,' ἢ δ' ὅς, 'ἐὰν οἰοί τ' ὦμεν,
 ὁρισώμεθα, ὅποια ταῦτα ἐστίν;' 'Πάνυ γε.' 'Ἄρ' οὖν,'
 ἔφη, 'ὦ Κέβης, τάδε εἴη ἂν, ἃ ὅ τι ἂν κατάσχη, μὴ D
 μόνον ἀναγκάζει τὴν αὐτοῦ ιδέαν αὐτὸ ἴσχειν, ἀλλὰ
 καὶ ἐναντίου αἰεὶ τινος;' 'Πῶς λέγεις;' 'Ὡσπερ ἄρτι
 ἐλέγομεν. οἶσθα γὰρ δήπου, ὅτι ἃ ἂν ἡ τῶν τριῶν

ιδέα κατάσχη, ἀνάγκη αὐτοῖς οὐ μόνον τρισὶν εἶναι
 ἀλλὰ καὶ περιπτοῖς. Ἰάνν γε. Ἐπὶ τὸ τοιοῦτον δὴ,
 φαμέν, ἡ ἐναντία ιδέα ἐκείνη τῇ μορφῇ, ἡ ἂν τοῦτο
 ἀπεργάζηται, οὐδέποτε ἂν ἔλθοι. Οὐ γάρ. Εἰσγά-
 ζετο δέ γε ἡ περιπτότης. Ναί. Ἐναντία δὲ ταύτῃ ἡ
 Ε τοῦ ἀρτίου. Ναί. Ἐπὶ τὰ τρία ἄρα ἡ τοῦ ἀρτίου
 ιδέα οὐδέποτε ἦξει. Οὐ δῆτα. Ἄμοιρα δὴ τοῦ ἀρ-
 τίου τὰ τρία. Ἄμοιρα. Ἀνάρτιος ἄρα ἡ τριὰς.
 Ναί. Ὁ τοίνυν ἔλεγον ὀρίσασθαι, ποῖα οὐκ ἐναντία
 τινὶ ὄντα ὅμως οὐ δέχεται αὐτό, τὸ ἐναντίον, οἷον νῦν
 ἡ τριὰς τῷ ἀρτίῳ οὐκ οὔσα ἐναντία οὐδέν τι μᾶλλον
 αὐτὸ δέχεται, τὸ γὰρ ἐναντίον αἰὲν αὐτῷ ἐπιφέρει, καὶ
 105 ἡ δυὰς τῷ περιττῷ καὶ τὸ πῦρ τῷ ψυχρῷ καὶ ἄλλα
 πάμπολλα—ἀλλ' ὅρα δὴ, εἰ οὕτως ὀρίζεις, μὴ μόνον τὸ
 ἐναντίον τὸ ἐναντίον μὴ δέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο
 ὃ ἂν ἐπιφέρει τι ἐναντίον ἐκεῖνο, ἐφ' ὅτι ἂν αὐτὸ ἦ,
 αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον τὴν τοῦ ἐπιφερομένου ἐναντιότητα
 μηδέποτε δέξεσθαι. πάλιν δὲ ἀναμνησκού. (οὐ γὰρ
 χεῖρον πολλάκις ἀκούειν) τὰ πέντε τὴν τοῦ ἀρτίου οὐ
 δέξεται, οὐδὲ τὰ δέκα τὴν τοῦ περιπτοῦ, τὸ διπλάσιον
 τοῦτο μὲν οὖν καὶ αὐτὸ ἄλλω οὐκ ἐναντίον, ὅμως δὲ
 Β τὴν τοῦ περιπτοῦ οὐ δέξεται. οὐδὲ δὴ τὸ ἡμιόλιον οὐδὲ
 τᾶλλα τὰ τοιαῦτα, τὸ ἡμισυ, τὴν τοῦ ὅλου. καὶ τριτη-
 μόριον αὖ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, εἴπερ ἔπει τε καὶ
 συνδοκεῖ σοι οὕτως. Πάνυ σφόδρα καὶ συνδοκεῖ,
 ἔφη, καὶ ἔπομαι.

ΝΔ'. Πάλιν δὴ μοι, ἔφη, ἔξ ἀρχῆς λέγε. καὶ
 μὴ μοι ὃ ἂν ἐρωτῶ ἀποκρίνον, ἀλλὰ μιμούμενος ἐμέ.
 λέγω δὲ παρ' ἣν τὸ πρῶτον ἔλεγον ἀπόκρισιν, τὴν
 ἀσφαλῆ ἐκείνην, ἐκ τῶν νῦν λεγομένων ἄλλην ὁρῶν

ἀσφαλῆειαν. εἰ γὰρ ἔροίό με, ὃ ἂν τί [ἐν τῷ] σώματι ἐγγένηται, θερμὸν ἔσται, οὐ τὴν ἀσφαλῆ σοι ἐρῶ ἀπό- C
κρισιν ἐκείνην τὴν ἀμαθῆ, ὅτι ὃ ἂν θερμότης, ἀλλὰ κομποτέραν ἐκ τῶν νῦν, ὅτι ὃ ἂν πῦρ· οὐδὲ ἂν ἔρη, ὃ ἂν σώματι τί ἐγγένηται, νοσήσει, οὐκ ἐρῶ, ὅτι ὃ ἂν νόσος, ἀλλ' ὃ ἂν πυρετός· οὐδ' ὃ ἂν ἀριθμῶ τί ἐγγένηται, περιττός ἔσται, οὐκ ἐρῶ, ὃ ἂν D
περιττότης, ἀλλ' ὃ ἂν μονάς, καὶ τᾶλλα οὕτως. ἀλλ' ὅρα, εἰ ἤδη ἱκανῶς οἶσθ' ὅτι βούλομαι.' ὁ ἄλλὰ πάνυ ἱκανῶς, ἔφη. ὁ Ἀποκρίνου δὴ, ἡ δ' ὅς, ὃ ἂν τί ἐγγένηται σώματι, ζῶν ἔσται; ὁ ὦ ἂν ψυχῇ, ἔφη. Ὁκοῦν αἰεὶ τοῦτο οὕτως ἔχει; ὁ Πῶς γὰρ οὐχί; ἡ δ' ὅς, ὁ ἦ D
ψυχῇ ἄρα ὅτι ἂν αὐτὴ κατὰσχῃ, αἰεὶ ἥκει ἐπ' ἐκείνο φέρουσα ζωήν; ὁ Ἦκει μέντοι, ἔφη. Πότερον δ' ἔστι τι ζωῇ ἐναντίον ἢ οὐδέν; ὁ Ἔστιν, ἔφη. Τί; ὁ Θάνατος. Ὁκοῦν ψυχῇ τὸ ἐναντίον ὃ αὐτὴ ἐπιφέρει αἰεὶ οὐ μὴ ποτε δέξηται, ὥς ἐκ τῶν πρόσθεν ὁμολόγηται; ὁ Καὶ μάλα σφόδρα, ἔφη ὁ Κέβης.

NE'. Τί οὖν; τὸ μὴ δεχόμενον τὴν τοῦ ἀοτίου ἰδέαν τί νυνδὴ ὠνομάζομεν; ὁ Ἀναρτίον, ἔφη. Τὸ δὲ δίκαιον μὴ δεχόμενον καὶ ὁ ἂν μουσικὸν μὴ δέχεται; ὁ Ἀμουσον, ἔφη, τὸ δὲ ἄδικον. Εἶεν, ὁ δ' ἂν θάνατον μὴ δέχεται, τί καλοῦμεν; ὁ Ἀθάνατον, ἔφη. Οὐκοῦν ἡ ψυχῇ οὐ δέχεται θάνατον; ὁ Οὐ. ὁ Ἀθάνατον ἄρα ἡ ψυχῇ. ὁ Ἀθάνατον. Εἶεν, ἔφη· τοῦτο μὲν δὴ ἀποδεδεῖχθαι φῶμεν· ἢ πῶς δοκεῖ; ὁ Καὶ μάλα γε ἱκανῶς, ὁ Σόκρατες. Τί οὖν, ἡ δ' ὅς, ὁ Κέβης; εἰ τῷ ἀναρτίῳ ἀναγκαῖον ἦν ἀνώλεθρον εἶναι, ἄλλο τι τὰ τρία 106
ἢ ἀνώλεθρα ἂν ἦν; ὁ Πῶς γὰρ οὐ; ὁ Οὐκοῦν εἰ καὶ τὸ ἄθερμον ἀναγκαῖον ἦν ἀνώλεθρον εἶναι, ὅποτε τις ἐπὶ

χιόνα θερμὸν ἐπαγάγοι, ὑπεξήκει ἂν ἡ χιὼν οὕσα σῶς
 καὶ ἄτηκτος; οὐ γὰρ ἂν ἀπώλετό γε, οὐδ' αὖ ὑπομέ-
 νουσα ἐδέξατο ἂν τὴν θερμότητα." Ἄληθῆ, ἔφη, λέ-
 γεις." Ὡς δ' αὐτως, οἶμαι, καὶ εἰ τὸ ἀψυχρον ἀνώλε-
 θρον ἦν, ὁπότε ἐπὶ τὸ πῦρ ψυχρόν τι ἐπίοι, οὔ ποτ'
 ἂν ἀπεσβέννυτο οὐδ' ἀπόλλυτο, ἀλλὰ σὼν ἂν ἀπελθὼν
 B ὄρχετο." Ἀνάγκη, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ὧδε, ἔφη, ἀνάγκη
 περὶ τοῦ ἀθανάτου εἰπεῖν; εἰ μὲν τὸ ἀθάνατον
 καὶ ἀνώλεθρόν ἐστιν, ἀδύνατον ψυχῇ, ὅταν θάνατος
 ἐπ' αὐτὴν ἴη, ἀπόλλυσθαι· θάνατον μὲν γὰρ δὴ ἐκ
 τῶν προειρημένων οὐ δέξεται οὐδ' ἔσται τεθνηκυῖα·
 C ὥσπερ τὰ τρία οὐκ ἔσται, ἔφαμεν, ἄρτιον, οὐδέ γ' αὖ
 τὸ περιττόν, οὐδὲ δὴ πῦρ ψυχρόν, οὐδέ γε ἡ ἐν τῇ
 πυρὶ θερμότης. ἀλλὰ τί κωλύει, φαίη ἂν τις, ἄρτιον μὲν
 τὸ περιττόν μὴ γίνεσθαι ἐπιόντος τοῦ ἄρτιου, ὥσπερ
 C ὁμολόγηται, ἀπολομένου δὲ αὐτοῦ ἀντ' ἐκείνου ἄρτιον
 γεγονέναι; τῷ ταῦτα λέγοντι οὐκ ἂν ἔχοιμεν διαμάχε-
 σθαι, ὅτι οὐκ ἀπόλλυται· τὸ γὰρ ἀνάρτιον οὐκ ἀνώ-
 λεθρόν ἐστιν· ἐπεὶ εἰ τοῦτο ὁμολόγητο ἡμῖν, ῥαδίως
 ἂν διεμαχόμεθα, ὅτι ἐπελθόντος τοῦ ἄρτιου τὸ περι-
 ττόν καὶ τὰ τρία οἴχεται ἀπιόντα· καὶ περὶ πυρὸς καὶ
 D θερμοῦ καὶ τῶν ἄλλων οὕτως ἂν διεμαχόμεθα. ἢ οὐ;"
 Ἰάννυ μὲν οὖν." Οὐκοῦν καὶ νῦν περὶ τοῦ ἀθανάτου,
 εἰ μὲν ἡμῖν ὁμολογεῖται καὶ ἀνώλεθρον εἶναι, ψυχὴ
 D ἂν εἴη πρὸς τῷ ἀθάνατος εἶναι καὶ ἀνώλεθρος· εἰ δὲ
 μὴ, ἄλλου ἂν δέοι λόγου." Ἄλλ' οὐδὲν δεῖ, ἔφη, τού-
 του γε ἔνεκα· σχολῇ γὰρ ἂν τι ἄλλο φθορὰν μὴ δέ-
 001 χοιτο, εἴ γε τὸ ἀθάνατον αἰδίων ὂν φθορὰν δέξεται.
 ΝΣΤ'. Ὁ δέ γε θεός, οἶμαι, ἔφη ὁ Σωκράτης,
 καὶ αὐτὸ τὸ τῆς ζωῆς εἶδος καὶ εἴ τι ἄλλο ἀθάνατόν

ἔστιν, παρὰ πάντων ἂν ὁμολογηθεῖη μηδέποτε ἀπόλ-
 λυσθαι. Παρὰ πάντων μέντοι νῆ Δί', ἔφη, ἀνθρώ-
 πων τέ γε καὶ ἔτι μᾶλλον, ὥς ἐγῶμαι, παρὰ θεῶν.
 Ὅποτε δὴ τὸ ἀθάνατον καὶ ἀδιάφθορόν ἐστιν, ἄλλο τι E
 ψυχὴ ἢ, εἰ ἀθάνατος τυγχάνει οὕσα, καὶ ἀνώλεθρος ἂν
 εἴη; Πολλὴ ἀνάγκη. Ἐπιόντος ἄρα θανάτου ἐπὶ τὸν
 ἄνθρωπον τὸ μὲν θνητόν, ὥς ἔοικεν, αὐτοῦ ἀποθνή-
 σκει, τὸ δ' ἀθάνατον σῶν καὶ ἀδιάφθορον οἴχεται
 ἀπὸν, ὑπεκχωρήσαν τῷ θανάτῳ. Φαίνεται. Παντὸς
 μᾶλλον ἄρα, ἔφη, ὃ Κέβης, ψυχὴ ἀθάνατον καὶ ἀνώ-
 λεθρον, καὶ τῷ ὄντι ἔσονται ἡμῶν αἱ ψυχαὶ ἐν Ἄι- 107
 δου. Οὐκ οὖν ἐγώ γε, ὃ Σώκρατες, ἔφη, ἔχω παρὰ
 ταῦτα ἄλλο τι λέγειν οὐδέ πη ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις.
 ἀλλ' εἰ δὴ τι Σιμίας ἢ τις ἄλλος ἔχει λέγειν, εὖ ἔχει μὴ
 κατασιγῆσαι ὥς οὐκ οἶδα εἰς ὄντινά τις ἄλλον καιρὸν
 ἀναβάλλοιτο ἢ τὸν νῦν παρόντα, περὶ τῶν τοιούτων
 βουλόμενος ἢ τι εἰπεῖν ἢ ἀκοῦσαι. Ἀλλὰ μὴν, ἢ δ' ὅς
 ὁ Σιμίας, οὐδ' αὐτὸς ἔχω ἔτι, ὅπη ἀπιστῶ ἔκ γε τῶν
 λεγομένων ὑπὸ μέντοι τοῦ μεγέθους περὶ ὧν οἱ λόγοι
 εἰσὶν, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἀτιμάζων, ἀναγ- B
 κάζομαι ἀπιστίαν ἔτι ἔχειν παρ' ἑμαυτῷ περὶ τῶν εἰρη-
 μένων. Οὐ μόνον γ', ἔφη, ὃ Σιμίας, ὁ Σωκράτης,
 ἀλλὰ ταῦτά τε εὖ λέγεις, καὶ τὰς ὑποθέσεις τὰς πρώτας,
 καὶ εἰ πισταὶ ὑμῖν εἰσιν, ὅμως ἐπισκεπτέαι σαφέστερον
 καὶ ἐὰν αὐτὰς ἱκανῶς διέλητε, ὥς ἐγῶμαι, ἀκολουθήσετε
 τῷ λόγῳ, καθ' ὅσον δυνατόν μάλιστα ἀνθρώπῳ ἐπακο-
 λουθῆσαι. κἂν τοῦτο αὐτὸ σαφὲς γένηται, οὐδὲν ζητή-
 σετε περαιτέρω. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις.
 ΝΖ'. Ἀλλὰ τόδε γ', ἔφη, ὃ ἄνδρες, δίκαιον δια- C
 νοηθῆναι, ὅτι, εἴπερ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος, ἐπιμελείας δὴ

δεῖται οὐχ ὑπὲρ τοῦ χρόνου τούτου μόνον, ἐν ᾧ καλοῦμεν τὸ ζῆν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ παντός, καὶ ὁ κίνδυνος νῦν δὴ καὶ δόξειεν ἂν δεινὸς εἶναι, εἴ τις αὐτῆς ἀμελήσει. εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντός ἀπαλλαγὴ, ἔρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι τοῦ τε σώματος ἅμ' ἀπηλλάχθαι καὶ τῆς αὐτῶν κακίας μετὰ τῆς ψυχῆς· νῦν δ' ἐπειδὴ ἀθάνατος φαίνεται οὕσα, οὐδε-

D μία ἂν εἴη αὐτῇ ἄλλη ἀποφυγὴ κακῶν οὐδὲ σωτηρία πλὴν τοῦ ὥς βελτίστην τε καὶ φρονιμωτάτην γενέσθαι. οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἔχουσα εἰς Ἄιδου ἢ ψυχὴ ἔρχεται πλὴν τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς, ἃ δὴ καὶ μέγιστα λέγεται ὠφελεῖν ἢ βλάπτειν τὸν τελευτήσαντα εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκείσε πορείας. λέγεται δὲ οὕτως, ὥς ἄρα τελευτήσαντα ἕκαστον ὁ ἐκάστου δαίμων, ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει, οὗτος ἄγειν ἐπιχειρεῖ εἰς δὴ τίνα τόπον, οἱ δὲ τοὺς συλλεγέντας διαδικασαμένους εἰς Ἄιδου πορεύε-

E σθαι μετὰ ἡγεμόνος ἐκείνου, ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκείσε πορεύσαι. τυχόντας δὲ ἐκεῖ ὧν δεῖ τυχεῖν καὶ μείναντας ὃν χρόν ἄλλος δεῦρο πάλιν ἡγεμὼν κομίζει ἐν πολλαῖς χρόνου καὶ μακροῖς περιόδοις. ἔστι δὲ ἄρα ἡ πορεία οὐχ ὥς ὁ Αἰσχύλου Τήλε-

108 φος λέγει ἐκείνος· μὲν γὰρ ἀπλὴν οἶμόν φησιν εἰς Ἄιδου φέρειν, ἢ δ' οὔτε ἀπλὴ οὔτε μία φαίνεται μοι εἶναι. οὐδὲ γὰρ ἂν ἡγεμόνων ἔδει· οὐ γὰρ πού τις ἂν διαμάχοιτο οὐδαμῶσε μιᾶς ὁδοῦ οὔσης. νῦν δὲ ἔοικε σχίσσεις τε καὶ περιόδους πολλὰς ἔχειν ἀπὸ τῶν ὁσίων τε καὶ νομίμων τῶν ἐνθάδε τεκμαιρόμενος λέγω. ἢ μὲν οὖν κοσμία τε καὶ φρόνιμος ψυχὴ ἔπεται τε καὶ οὐκ ἄγνοεῖ τὰ παρόντα· ἢ δ' ἐπιθυμητικῶς τοῦ σώματος ἔχουσα, ὅπερ ἐν τῷ ἔμπροσθεν εἶπον, περὶ ἐκείνο πο-

λὸν χρόνον ἐπτοημένη καὶ περὶ τὸν ὁρατὸν τόπον, Β
 πολλὰ ἀντιτείνασα καὶ πολλὰ παθοῦσα, βία καὶ μόγισ
 ὑπὸ τοῦ προστεταγμένου δαίμονος ὄχεται ἀγομένη.
 ἀφικομένην δὲ ὀδιπερ αἱ ἄλλαι, τὴν μὲν ἀκάθαρτον
 καὶ τι πεποιηκυῖαν τοιοῦτον, ἣ φόνων ἀδίκων ἡμιέ-
 νην ἢ ἄλλ' ἅττα τοιαῦτα εἰργασμένην, ἃ τούτων ἀδελ-
 φά τε καὶ ἀδελφῶν ψυχῶν ἔργα τυγχάνει ὄντα, ταύτην
 μὲν ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται καὶ οὔτε ξυνέμπο-
 ρος οὔτε ἡγεμὼν ἐθέλει γίνεσθαι· αὐτὴ δὲ πλανᾶται
 ἐν πάσῃ ἐχομένη ἀπορία, ἕως ἂν δὴ τινες χρόνοι γένων- C
 ται, ὧν ἐλθόντων ὑπ' ἀνάγκης φέρεται εἰς τὴν αὐτῇ
 πρόπουσαν οἴκησιν· ἣ δὲ καθαρῶς τε καὶ μετρίως τὸν
 βίον διεξελθοῦσα, καὶ ξυνεμπόρων καὶ ἡγεμόνων θεῶν
 τυχοῦσα, ὥκησεν τὸν αὐτῇ ἐκάστη τόπον προσήκοντα.
 εἰσὶν δὲ πολλοὶ καὶ θαυμαστοὶ τῆς γῆς τόποι, καὶ αὐτὴ
 οὔτε οἷα οὔτε ὅση δοξάζεται ὑπὸ τῶν περὶ γῆς εἰωθό-
 των λέγειν, ὥς ἐγὼ ὑπὸ τινος πέπεισμαι.

ΝΗ'. Καὶ ὁ Σιμίας· 'Πῶς ταῦτα,' ἔφη, 'λέγεις, ὦ D
 Σώκρατες; περὶ γάρ τοι γῆς καὶ αὐτὸς πολλὰ δὴ ἀκή-
 κοα, οὐ μέντοι ταῦτα ἃ σὲ πείθει· ἡδέως οὖν ἂν ἀκού-
 σαιμι.' 'Ἀλλὰ μέντοι, ὦ Σιμίας, οὐχὶ Γλαύκου τέχνη
 γέ μοι δοκεῖ εἶναι διηγῆσθαι ἃ γ' ἔστιν· ὥς μέντοι
 ἀληθῆ, χαλεπώτερόν μοι φαίνεται ἢ κατὰ τὴν Γλαύκου
 τέχνην· καὶ ἅμα μὲν ἐγὼ ἴσως οὐδ' ἂν οἷός τε εἶην,
 ἅμα δέ, εἰ καὶ ἠπιστάμην, ὁ βίος μοι δοκεῖ ὁ ἐμός, ὦ
 Σιμίας, τῷ μήκει τοῦ λόγου οὐκ ἔξαρχεῖ. τὴν μέντοι
 ἰδέαν τῆς γῆς, οἷαν πέπεισμαι εἶναι, καὶ τοὺς τόπους E
 αὐτῆς οὐδέν με κωλύει λέγειν.' 'Ἀλλ', ἔφη ὁ Σιμίας,
 'καὶ ταῦτα ἀρκεῖ.' 'Πέπεισμαι τοίνυν,' ἦ δ' ὅς, 'ἐγώ, ὥς
 πρῶτον μὲν, εἰ ἔστιν ἐν μέσῳ τῷ οὐρανῷ περιφεροῖς

- 109 οὔσα, μηδὲν αὐτῇ δεῖν μήτε ἀέρος πρὸς τὸ μὴ πεσεῖν
 μήτε ἄλλης ἀνάγκης μηδεμιᾶς τοιαύτης, ἀλλὰ ἱκανὴν
 εἶναι αὐτὴν ἴσχειν τὴν ὁμοιότητα τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ
 ἑαυτῷ πάντα καὶ τῆς γῆς αὐτῆς τὴν ἰσορροπίαν· ἰσορ-
 ροπον γὰρ πρᾶγμα, ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τεθέν, οὐχ
 ἔξει μᾶλλον οὐδ' ἦττον οὐδαμῶσε κλιθῆναι, ὁμοίως δ'
 ἔχον ἀκλινὲς μενεῖ. πρῶτον μὲν, ἢ δ' ὅς, 'τοῦτο πέ-
 πεισμαι.' 'Καὶ ὀρθῶς γε,' ἔφη ὁ Σμίας. 'Ἐτι τοίνυν,'
 ἔφη, 'πάμμεγά τι εἶναι αὐτό, καὶ ἡμᾶς οἰκεῖν τοὺς μέ-
 B χροι Ἡρακλείων στηλῶν ἀπὸ Φάσιδος ἐν σμικρῷ τινι
 μορίῳ, ὥσπερ περὶ τέλμα μύριμκας ἢ βατροάρχους, περὶ
 τὴν θάλατταν οἰκοῦντας, καὶ ἄλλους ἄλλοθι πολλοὺς
 ἐν πολλοῖς τοιοῦτοις τόποις οἰκεῖν. εἶναι γὰρ πανταχῇ
 περὶ τὴν γῆν πολλὰ κοῖλα καὶ παντοδαπὰ καὶ τὰς ἰδέας
 καὶ τὰ μεγέθη, εἰς ἃ ξυνερρουηκέναι τό τε ὕδωρ καὶ τὴν
 ὁμίχλην καὶ τὸν ἀέρα· αὐτὴν δὲ τὴν γῆν καθαρὰν ἐν
 καθαρῷ κείσθαι τῷ οὐρανῷ, ἐν ᾧ πέρ ἐστι τὰ ἄστρα,
 C ὃν δὴ αἰθέρα ὀνομάζειν τοὺς πολλοὺς τῶν περὶ τὰ
 τοιαῦτα εἰωθότων λέγειν· οὗ δὴ ὑποστάθμην ταῦτα
 εἶναι καὶ ξυρρεῖν ἀεὶ εἰς τὰ κοῖλα τῆς γῆς. ἡμᾶς οὖν
 οἰκοῦντας ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῆς λεληθέναι καὶ οἶεσθαι
 ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐν μέσῳ τῷ
 πυθμένι τοῦ πελάγους οἰκῶν οἴοιτό τε ἐπὶ τῆς θαλάτ-
 της οἰκεῖν καὶ διὰ τοῦ ὕδατος ὁρῶν τὸν ἥλιον καὶ τὰ
 ἄλλα ἄστρα τὴν θάλατταν ἡγοῖτο οὐρανὸν εἶναι, διὰ
 δὲ βραδυτῆτά τε καὶ ἀσθένειαν μηδεπώποτε ἐπὶ τὰ
 D ἄκρα τῆς θαλάττης ἀφικνόμενος μηδὲ ἑωρακὼς εἶη, ἐκ-
 δὺς καὶ ἀνακύψας ἐκ τῆς θαλάττης εἰς τὸν ἐνθάδε τό-
 πον, ὅσῳ καθαρώτερος καὶ καλλίων τυγχάνει ὢν τοῦ
 παρὰ σφίσι, μηδὲ ἄλλου ἀκηκοὼς εἶη τοῦ ἑωρακότος.

ταὐτὸν δὴ τοῦτο καὶ ἡμᾶς πεπονθέναι· οἰκοῦντας γὰρ
 ἔν τινι κοίλῳ τῆς γῆς οἶεσθαι ἐπάνω αὐτῆς οἰκεῖν, καὶ
 τὸν αἆρα οὐρανὸν καλεῖν, ὥς διὰ τούτου οὐρανοῦ ὄν-
 τος τὰ ἄστροα χωροῦντα· τὸ δὲ εἶναι ταυτόν, ὑπ' ἀσθε-
 νείας καὶ βραδυτήτος οὐχ οἴους τε εἶναι ἡμᾶς διεξελ- B
 θεῖν ἐπ' ἔσχατον τὸν αἆρα· ἐπεὶ, εἴ τις αὐτοῦ ἐπ'
 ἄκρα ἔλθοι ἢ πτηνὸς γενόμενος ἀνάπτοιτο, κατιδεῖν
 <ἄν> ἀνακύψαντα, ὥσπερ ἐνθάδε οἱ ἐκ τῆς θαλάττης
 ἰχθύες ἀνακύπτοντες ὁρῶσι τὰ ἐνθάδε, οὕτως ἄν τινα
 καὶ τὰ ἐκεῖ κατιδεῖν, καὶ εἰ ἡ φύσις ἱκανὴ εἴη ἀνέχε-
 σθαι θεωροῦσα, γινῶναι ἄν, ὅτι ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀληθῶς
 οὐρανὸς καὶ τὸ ἀληθῶς φῶς καὶ ἡ ὥς ἀληθῶς γῆ. ἦδε 110
 μὲν γὰρ ἡ γῆ καὶ οἱ λίθοι καὶ ἅπας ὁ τόπος ὁ ἐνθάδε
 διεφθαρμένα ἐστὶν καὶ καταβεβρωμένα, ὥσπερ τὰ ἐν
 τῇ θαλάττῃ ὑπὸ τῆς ἄλμης, καὶ οὔτε φέρεται ἄξιον λόγου
 οὐδὲν ἐν τῇ θαλάττῃ, οὔτε τέλειον, ὥς ἔπος εἰπεῖν, οὐ-
 δέν ἐστι, σήραγγες δὲ καὶ ἄμμος καὶ πηλὸς ἀμήχανος
 καὶ βόρβοροι εἰσιν, ὅπου ἄν καὶ γῆ ἦ, καὶ πρὸς τὰ
 παρ' ἡμῖν κάλλη κρίνεσθαι οὐδ' ὁπωστιοῦν ἄξια· ἐκεῖνα
 δὲ αὖ τῶν παρ' ἡμῖν πολὺ ἄν ἔτι πλεον φανείη διαφέ- B
 ρειν. εἰ γὰρ δὴ καὶ μῦθον λέγειν καλόν, ἄξιον ἀκού-
 σαι, ὃ Σιμία, οἷα τυγχάνει τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῷ οὐ-
 ρανῷ ὄντα.· ὅτι ἄλλὰ μὲν,· ἔφη ὁ Σιμίας, ὃ Σώκρατες,
 ἡμεῖς γε τούτου τοῦ μύθου ἠδέως ἄν ἀκούσαμεν.·

NΘ'. Ἀέγεται τοίνυν,· ἔφη, ὃ ἐταῖρε, πρῶτον
 μὲν εἶναι τοιαύτη ἡ γῆ αὐτὴ ἰδεῖν, εἴ τις ἄνωθεν θε-
 ῶτο, ὥσπερ αἱ δωδεκάσχυτοι σφαῖραι, ποικίλη, χρώμα-
 σιν διελημμένη, ὣν καὶ τὰ ἐνθάδε εἶναι χρώματα ὥσπερ
 δείγματα, οἷς δὴ οἱ γραφεῖς καταχρῶνται· ἐκεῖ δὲ πᾶ- C
 σαν τὴν γῆν ἐκ τοιούτων εἶναι, καὶ πολὺ ἔτι ἐκ λαμι-

προτέρων καὶ καθαρωτέρων ἢ τούτων· τὴν μὲν γὰρ
 ἄλουργῇ εἶναι καὶ θαυμαστὴν τὸ κάλλος, τὴν δὲ χρυ-
 σοειδῇ, τὴν δέ, ὅση λευκὴ, γύψου ἢ χιόνος λευκοτέραν,
 καὶ ἐκ τῶν ἄλλων χρωμάτων συγκεκλιμένην ὡσαύτως, καὶ
 ἔτι πλειόνων καὶ καλλιόνων ἢ ὅσα ἡμεῖς ἐωράκαμεν.
 καὶ γὰρ αὐτὰ ταῦτα τὰ κοῖλα αὐτῆς ὕδατος τε καὶ
 D ἄερος ἔκπλεα ὄντα, χρώματος τι εἶδος παρέχεσθαι στίλ-
 βοντα ἐν τῇ τῶν ἄλλων χρωμάτων ποικιλίᾳ, ὥστε ἐν τῇ
 αὐτῆς εἶδος συνεχὲς ποικίλον φαντάζεσθαι. ἐν δὲ
 ταύτῃ οὔση τοιαύτῃ ἀνὰ λόγον τὰ φνόμενα φύεσθαι,
 δένδρα τε καὶ ἄνθη καὶ τοὺς καρπούς· καὶ αὖ τὰ ὄρη
 ὡσαύτως καὶ τοὺς λίθους ἔχειν ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον
 τὴν τε λειότητά καὶ τὴν διαφάνειαν καὶ τὰ χρώματα
 καλλίως· ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε λιθίδια εἶναι ταῦτα τὰ
 ἀγαπώμενα μόρια, σάρδιά τε καὶ ἰάσπιδας καὶ σμαρά-
 E γδους καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ἐκεῖ δὲ οὐδὲν ὅτι οὐ
 τοιοῦτον εἶναι καὶ ἔτι τούτων καλλίως. τὸ δ' αἴτιον
 τούτου εἶναι, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ λίθοι εἰσὶ καθαροὶ καὶ οὐ
 κατεδεδεσμένοι οὐδὲ διεφθαρμένοι ὥσπερ οἱ ἐνθάδε
 ὑπὸ σηπεδόνης καὶ ἄλλης ὑπὸ τῶν δευρο ξυνερονηκό-
 των, αἱ καὶ λίθοις καὶ γῇ καὶ τοῖς ἄλλοις ζύφοις τε καὶ
 φυτοῖς αἴσχη τε καὶ νόσους παρέχει. τὴν δὲ γῆν αὐτὴν
 κεκοσμηθῆσαι τούτοις τε ἅπασιν καὶ ἔτι χρυσῷ τε καὶ
 111 ἀργύρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις αὖ τοῖς τοιούτοις. ἐκφανῇ γὰρ
 αὐτὰ πεφυκέναι, ὄντα πολλὰ πλήθει καὶ μεγάλα καὶ
 πολλαχοῦ τῆς γῆς, ὥστε αὐτὴν ἰδεῖν εἶναι θέαμα εὐδαι-
 μόνων θεατῶν. ζῶα δ' ἐπ' αὐτῇ εἶναι ἄλλα τε πολλὰ
 καὶ ἀνθρώπους, τοὺς μὲν ἐν μεσογαίᾳ οἰκοῦντας, τοὺς
 δὲ περὶ τὸν ἄερα, ὥσπερ ἡμεῖς περὶ τὴν θάλατταν,
 τοὺς δ' ἐν νήσοις ὧς περιορεῖν τὸν ἄερα πρὸς τῇ

ἡπεῖρω οὐσας· καὶ ἐνὶ λόγῳ, ὅπερ ἡμῖν τὸ ὕδωρ τε καὶ ἡ θάλαττά ἐστι πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, τοῦτο ἐκεῖ τὸν ἄερα, ὃ δὲ ἡμῖν ὁ αἴθρ, ἐκείνοις τὸν αἰθέρα. B
τὰς δὲ ὥρας αὐτῆς κραῖσιν ἔχειν τοιαύτην, ὥστε ἐκείνους ἀνόσους εἶναι καὶ χρόνον τε ζῆν πολὺ πλείω τῶν ἐνθάδε, καὶ ὄψει καὶ ἀκοῇ καὶ φρονήσει καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις ἡμῶν ἀφεστάναι τῇ αὐτῇ ἀποστάσει, ἥπερ αἴθρ τε ὕδατος ἀφέστηκεν καὶ αἰθῆρ ἀέρος πρὸς καθαρότητα. καὶ δὴ καὶ θεῶν ἄλση τε καὶ ἱερὰ αὐτοῖς εἶναι, ἐν οἷς τῷ ὄντι οἰκητὰς θεοὺς εἶναι, καὶ φήμας τε καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν καὶ τοιαύτας συνουσίας γίνεσθαι αὐτοῖς πρὸς αὐτούς· καὶ τόν γε ἥλιον C καὶ σελήνην καὶ ἄστρο ἀρᾶσθαι ὑπ' αὐτῶν οἷα τυγχάνει ὄντα· καὶ τὴν ἄλλην εὐδαιμονίαν τούτων ἀκόλουθον εἶναι.

Ξ'. Καὶ ὅλην μὲν δὴ τὴν γῆν οὕτω πεφυκέναι καὶ τὰ περὶ τὴν γῆν· τόπους δ' ἐν αὐτῇ εἶναι κατὰ τὰ ἔγκοιλα αὐτῆς κύκλῳ περὶ ὅλην πολλούς, τοὺς μὲν βαθυτέρους καὶ ἀναπεπταμένους μᾶλλον ἢ ἐν τῷ ἡμεῖς οἰκοῦμεν, τοὺς δὲ βαθυτέρους ὄντας τὸ χάσμα αὐτοὺς ἔλαττον ἔχειν τοῦ παρ' ἡμῖν τόπου· ἔστι δ' οὗς καὶ βραχυ- D τέρους τῷ βάθει τοῦ ἐνθάδε εἶναι καὶ πλατυτέρους· τούτους δὲ πάντας ὑπὸ γῆν εἰς ἀλλήλους συντετριῆσθαι τε πολλαχῇ καὶ κατὰ στενώτερα καὶ εὐρύτερα, καὶ διεξόδους ἔχειν, ἥ πολὺ μὲν ὕδωρ ῥεῖν ἐξ ἀλλήλων εἰς ἀλλήλους ὥσπερ εἰς κρατῆρας, καὶ ἀενάων ποταμῶν ἀμύχανα μεγέθη ὑπὸ τὴν γῆν καὶ θερμῶν ὑδάτων καὶ ψυχρῶν, πολὺ δὲ πῦρ καὶ πυρὸς μεγάλους ποταμούς, πολλοὺς δὲ ὑγροῦ πηλοῦ καὶ καθαρωτέρου καὶ βορβορωδεστέρου, ὥσπερ ἐν Σικελίᾳ οἱ πρὸ τοῦ θύακος πη- E

λοῦ ῥέοντες ποταμοὶ καὶ αὐτὸς ὁ ῥύαξ· ὧν δὴ καὶ
 ἐκάστους τοὺς τόπους πληροῦσθαι, ὧν ἂν ἐκάστοις τύχη
 ἐκάστοτε ἢ περιορῶν γιγνομένη. ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν
 ἄνω καὶ κάτω ὥσπερ αἰώραν τινὰ ἐνοῦσαν ἐν τῇ γῇ·
 ἔστι δὲ ἄρα αὕτη ἢ αἰώρα διὰ φύσιν τοιάνδε τινά. ἐν
 112 τι τῶν χασμάτων τῆς γῆς ἄλλως τε μέγιστον τυγχάνει
 ὃν καὶ διαμπερὲς τετραγώνον δι' ὅλης τῆς γῆς, τοῦτο
 ὄπερ Ὀμηρος εἶπε, λέγων αὐτό

τῆλε μάλ', ἥχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον·
 ὃ καὶ ἄλλοι καὶ ἐκεῖνος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιη-
 τῶν Τάρταρον κεκλήκασιν. εἰς γὰρ τοῦτο τὸ χάσμα
 συρρέουσιν τε πάντες οἱ ποταμοὶ καὶ ἐκ τούτου πάλιν
 ἐκρέουσιν· γίνονται δὲ ἕκαστοι τοιοῦτοι, δι' οἷας ἂν
 καὶ τῆς γῆς ῥέωσιν. ἢ δὲ αἰτία ἐστὶν τοῦ ἐκρεῖν τε
 B ἐντεῦθεν καὶ εἰσερεῖν πάντα τὰ ρεύματα, ὅτι πυθμένα
 οὐκ ἔχει οὐδὲ βάσιν τὸ ὑγρὸν τοῦτο. αἰωρεῖται δὴ καὶ
 κυμαίνει ἄνω καὶ κάτω. καὶ ὁ αἶθρ καὶ τὸ πνεῦμα τὸ
 περὶ αὐτὸ ταῦτόν ποιεῖ· ξυνέπεται γὰρ αὐτῷ, καὶ ὅταν
 εἰς τὸ ἐπ' ἐκεῖνα τῆς γῆς ὀρμήσῃ καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπὶ
 τάδε καὶ ὥσπερ τῶν ἀναπνεόντων αἰεὶ ἐκπνεῖ τε καὶ
 ἀναπνεῖ ῥέον τὸ πνεῦμα, οὕτω καὶ ἐκεῖ ξυναιωρούμε-
 νον τῷ ὑγρῷ τὸ πνεῦμα δεινούς τινας ἀνέμους καὶ
 ἀμυγχανούς παρέχεται καὶ εἰσιδὼν καὶ ἐξιδὼν. ὅταν τε οὖν
 C [ὀρμήσῃ] ὑποχωρήσῃ τὸ ὕδωρ εἰς τὸν τόπον τὸν δὴ
 κάτω καλούμενον, τοῖς κατ' ἐκεῖνα τὰ ρεύματα διὰ τῆς
 γῆς εἰσερεῖ τε καὶ πληροῖ αὐτὰ ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες
 ὅταν τε αὐτὸ ἐκεῖθεν μὲν ἀπολίπη, δεῦρο δὲ ὀρμήσῃ, τὰ
 ἐνθάδε πληροῖ αὐτῆς. τὰ δὲ πληρωθέντα ῥεῖ διὰ τῶν
 ὀχετῶν καὶ διὰ τῆς γῆς, καὶ εἰς τοὺς τόπους ἕκαστα ἀφι-
 κνούμενα, εἰς οὓς ἐκάστους ὁδοποιεῖται, θαλάττας τε

καὶ λίμνας καὶ ποταμοὺς καὶ κοίνας ποιεῖ· ἐντεῦθεν δὲ
 πάλιν δυόμενα κατὰ τῆς γῆς, τὰ μὲν μακροτέρους τό- D
 πους περιελθόντα καὶ πλείους, τὰ δὲ ἐλάττους καὶ βρα-
 χυτέρους, πάλιν εἰς τὸν Τάρταρον ἐμβάλλει, τὰ μὲν
 πολὺ κατωτέρω ἢ ἐπὶ νηλεῖτο, τὰ δὲ ὀλίγον· πάντα δὲ
 ὑποκάτω εἰσρεῖ τῆς ἐκροῆς. καὶ ἕνια μὲν καταντικρὺ ἢ
 εἰσρεῖ ἐξέπεσεν, ἕνια δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος· ἔστι δὲ ἅ
 παντάπασιν κύκλῳ περιελθόντα, ἢ ἅπαξ ἢ καὶ πλεονά-
 κισ περιελιχθέντα περὶ τὴν γῆν ὥσπερ οἱ ὄφεις, εἰς τὸ
 δυνατόν κάτω καθέντα πάλιν ἐμβάλλει. δυνατόν δὲ
 ἔστιν ἐκατέρωσε μέχρι τοῦ μέσου καθιέναι, πέρα δ' οὐ· E
 πρὸς ἄναντες γὰρ ἀμφοτέροις τοῖς ρεύμασι τὸ ἐκατέ-
 ρωθεν γίνεταί μέρος.

ΞΑ'. Τὰ μὲν οὖν δὴ ἄλλα πολλὰ τε καὶ μεγάλα
 καὶ παντοδαπὰ ρεύματά ἐστι· τυγχάνει δ' ἄρα ὄντα ἐν
 τούτοις τοῖς πολλοῖς τέτταρ' ἅττα ρεύματα, ὧν τὸ μὲν
 μέγιστον καὶ ἐξωτάτω ρέον [περὶ] κύκλῳ ὃ καλούμε-
 νος Ὀκεανός ἐστιν, τούτου δὲ καταντικρὺ καὶ ἐναντίως
 ρέων, Ἀχέρων, ὃς δι' ἐρήμων τε τόπων ρεῖ ἄλλων καὶ
 δὴ καὶ ὑπὸ γῆν ρέων εἰς τὴν λίμνην ἀφικνεῖται τὴν 113
 Ἀχερουσιάδα, οὗ αἱ τῶν τετελευτηκότων ψυχαὶ τῶν πολ-
 λῶν ἀφικνοῦνται καὶ τινες εἰμαρμένους χρόνους μεί-
 νασαι, αἱ μὲν μακροτέρους, αἱ δὲ βραχυτέρους, πάλιν
 ἐκπέμπονται εἰς τὰς τῶν ζώων γενέσεις. τρίτος δὲ πο-
 ταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει, καὶ ἐγγὺς τῆς ἐκ-
 βολῆς εἰσπίπτει εἰς τόπον μέγαν πυρὶ πολλῷ καιόμε-
 νον, καὶ λίμνην ποιεῖ μεῖζω τῆς παρ' ἡμῖν θαλάττης,
 ζέουσαν ὕδατος καὶ πηλοῦ· ἐντεῦθεν δὲ χωρεῖ κύκλῳ
 θολερὸς καὶ πηλώδης, περιελιττόμενος δὲ [τῇ γῇ] ἄλλο- B
 σέ τε ἀφικνεῖται καὶ παρ' ἔσχατα τῆς Ἀχερουσιάδος

λίμνης, οὐ συμμειγνύμενος τῷ ὕδατι περιελιγθεὶς δὲ πολλάκις ὑπὸ γῆς ἐμβάλλει κατωτέρω τοῦ Ταρτάρου· οὗτος δ' ἐστὶν ὃν ἐπονομάζουσιν Πυριφλεγέθοντα, οὗ καὶ οἱ ὕακες ἀποσπάσματα ἀναφυσῶσιν ὅπη ἂν τύχωσι τῆς γῆς. τούτου δὲ αὖ καταντικρὺ ὁ τέταρτος ἐκπίπτει εἰς τόπον πρῶτον δεινόν τε καὶ ἄγριον, ὡς λέγεται, χροῶμα δ' ἔχοντα ὅλον οἷον ὁ κυανός, ὃν δὴ ἐπονομάζουσι Στύγιον, καὶ τὴν λίμνην, ἣν ποιεῖ ὁ ποταμὸς ἐμβάλλων, Στύγα· ὁ δ' ἐμπεσὼν ἐνταῦθα καὶ δεινὰς δυνάμεις λαβὼν ἐν τῷ ὕδατι, δὺς κατὰ τῆς γῆς, περιελιπτόμενος χωρεῖ ἐναντίος τῷ Πυριφλεγέθοντι καὶ ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἀχερουσιάδι λίμνῃ ἐξ ἐναντίας· καὶ οὐδὲ τὸ τούτου ὕδωρ οὐδενὶ μείγνυται, ἀλλὰ καὶ οὗτος κύκλῳ περιελθὼν ἐμβάλλει εἰς τὸν Τάρταρον ἐναντίος τῷ Πυριφλεγέθοντι· ὄνομα δὲ τούτῳ ἐστίν, ὡς οἱ ποιηταὶ λέγουσιν, Κωκυτός.

D ΕΒ'. Τούτων δὲ οὕτως πεφυκότων, ἐπειδὰν ἀφίκωνται οἱ τετελευτηκότες εἰς τὸν τόπον οἱ δὲ δαίμων ἕκαστον κομίζει, πρῶτον μὲν διεδικάσαντο οἱ τε καλῶς καὶ ὀσίως βιώσαντες καὶ οἱ μὴ· καὶ οἱ μὲν ἂν δόξωσι μέσως βεβιωκέναι, πορευθέντες ἐπὶ τὸν Ἀχέροντα, ἀναβάντες ἃ δὴ αὐτοῖς ὀχήματά ἐστιν, ἐπὶ τούτων ἀφικνοῦνται εἰς τὴν λίμνην, καὶ ἐκεῖ οἰκοῦσί τε καὶ καθαιρόμενοι τῶν τε ἀδικημάτων διδόντες δίκας ἀπολύονται,

E εἴ τίς τι ἠδίκηκεν, τῶν τε εὐεργεσιῶν τιμὰς φέρονται κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστος· οἱ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν διὰ τὰ μεγέθη τῶν ἁμαρτημάτων, ἢ ἱεροσυλίας πολλὰς καὶ μεγάλας ἢ φόνους ἀδίκους καὶ παρὰ νόμους πολλοὺς ἐξεργασμένοι ἢ ἄλλα, ὅσα τοιαῦτα τυγχάνει ὄντα, τούτους δὲ ἢ προσήκουσα μοῖρα ὥπτει εἰς τὸν

Τάρταρον, ὅθεν οὔποτε ἐκβαίνουσιν. οἱ δ' ἂν ἰάσιμα
 μέν, μεγάλα δὲ δόξωσιν ἡμαρτηκέναι ἁμαρτήματα, οἷον
 πρὸς πατέρα ἢ μητέρα ὑπ' ὀργῆς βίαιόν τι πράξαντες,¹¹⁴
 καὶ μεταμέλον αὐτοῖς τὸν ἄλλον βίον βιῶσιν, ἢ ἀνδρο-
 φόνοι τοιοῦτω τινὶ ἄλλῳ τρόπῳ γένωνται, τούτους δὲ
 ἐμπεσεῖν μὲν εἰς τὸν Τάρταρον ἀνάγκη, ἐμπεσόντας δὲ
 αὐτοὺς καὶ ἐνιαυτὸν ἐκεῖ γενομένους ἐκβάλλει τὸ κῦμα,
 τοὺς μὲν ἀνδροφόνους κατὰ τὸν Κωκυτόν, τοὺς δὲ πα-
 τραλοίας καὶ μητραλοίας κατὰ τὸν Πυριφλεγέθοντα·
 ἐπειδὴν δὲ φερόμενοι γένωνται κατὰ τὴν λίμνην τὴν
 Ἀχερουσιάδα, ἐνταῦθα βοῶσί τε καὶ καλοῦσιν, οἱ μὲν
 οὕς ἀπέκτειναν, οἱ δὲ οὕς ὕβρισαν, καλέσαντες δ' ἴκε-
 τεύουσι καὶ δέονται ἕῃσαι σφᾶς ἐκβῆναι εἰς τὴν λίμνην B
 καὶ δέξασθαι· καὶ ἐὰν μὲν πείσωσιν, ἐκβαίνουσί τε καὶ
 λήγουσι τῶν κακῶν, εἰ δὲ μή, φέρονται αὖθις εἰς τὸν
 Τάρταρον καὶ ἐκεῖθεν πάλιν εἰς τοὺς ποταμούς, καὶ
 ταῦτα πάσχοντες οὐ πρότερον παύονται, πρὶν ἂν πεί-
 σωσιν οὕς ἡδίκησαν· αὕτη γὰρ ἡ δίκη ὑπὸ τῶν δικα-
 στῶν αὐτοῖς ἐτάχθη. οἱ δὲ δὴ ἂν δόξωσι διαφερόντως
 πρὸς τὸ ὁσίως βιῶναι, οὗτοί εἰσιν· οἱ τῶνδε μὲν τῶν
 τόπων τῶν ἐν τῇ γῇ ἐλευθερούμενοί τε καὶ ἀπαλλακτι-
 μένοι ὥσπερ δεσμοτηρίων, ἄνω δὲ εἰς τὴν καθαρὰν οἴ- C
 κησιν ἀφικνούμενοι καὶ ἐπὶ γῆς οἰκίζόμενοι. τούτων δὲ
 αὐτῶν οἱ φιλοσοφία ἱκανῶς καθηράμενοι ἄνευ τε σω-
 μάτων ζῶσι τὸ παράπαν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον, καὶ εἰς
 οἰκίσεις ἔτι τούτων καλλίους ἀφικνοῦνται, ἃς οὔτε ὁ ἄ-
 ρδιον δηλῶσαι οὔτε ὁ χρόνος ἱκανὸς ἐν τῷ παρόντι.
 ἀλλὰ τούτων δὴ ἕνεκα χρὴ ὧν διεληλύθαμεν, ᾧ Σιμῖα,
 πᾶν ποιεῖν, ὥστε ἀρετῆς καὶ φρονήσεως ἐν τῷ βίῳ
 μετασχεῖν· καλὸν γὰρ τὸ ἄθλον καὶ ἡ ἐλπὶς μεγάλη.

- D ΕΓ'. Τὸ μὲν οὖν ταῦτα δισχυρίσασθαι οὕτως ἔχειν, ὥς ἐγὼ διελήλυθα, οὐ πρόπει νοῦν ἔχοντι ἀνδρὶ ὅτι μέντοι ἢ ταῦτ' ἐστὶν ἢ τοιαῦτ' ἅττα περὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ τὰς οἰκήσεις, ἐπείπερ ἀθάνατόν γε ἡ ψυχὴ φαίνεται οὔσα, τοῦτο καὶ πρόπειν μοι δοκεῖ καὶ ἄξιον κινδυνεῦσαι οἰομένῳ οὕτως ἔχειν· καλὸς γὰρ ὁ κίνδυνος· καὶ χρὴ τὰ τοιαῦτα ὥσπερ ἐπ' ἀδείν ἐαυτῷ· διὸ δὴ ἔγωγε καὶ πάλοι μηχανῶμαι τὸν μῦθον. ἀλλὰ τούτων δὴ ἔνεκα θαρρεῖν χρὴ περὶ τῇ ἐαυτοῦ ψυχῇ ἄνδρα,
- E ὅστις ἐν τῷ βίῳ τὰς μὲν ἄλλας ἡδονὰς τὰς περὶ τὸ σῶμα καὶ τοὺς κόσμους εἶασε χαίρειν, ὥς ἄλλοτρίους τε ὄντας καὶ πλέον θάτερον ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι, τὰς δὲ περὶ τὸ μανθάνειν ἐσπούδασέ τε καὶ κοσμήσας τὴν ψυχὴν οὐκ ἄλλοτρίῳ ἀλλὰ τῷ αὐτῆς κόσμῳ, σωφρο-
- 115 σύνη τε καὶ δικαιοσύνη καὶ ἀνδρεία καὶ ἐλευθερία καὶ ἀληθεία, οὕτω περιμένει τὴν εἰς Αἴδου πορείαν, ὥς πορευσόμενος ὅταν ἡ εἰμαρμένη καλῇ. ὑμεῖς μὲν οὖν, ὦ Σιμίας τε καὶ Κέβης καὶ οἱ ἄλλοι, εἰσαυθις ἐν τινι χρόνῳ ἕκαστοι πορεύσεσθε· ἐμὲ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ, φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικός, ἢ εἰμαρμένη. καὶ σχεδὸν τί μοι ὥρα τραπέσθαι πρὸς τὸ λουτρόν· δοκεῖ γὰρ δὴ βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν τὸ φάρμακον καὶ μὴ πράγματα ταῖς γυναῖξιν παρέχειν νεκρὸν λούειν."
- ΞΔ'. Ταῦτα δὴ εἰπόντος αὐτοῦ ὁ Κρίτων· "Εἶεν,"
- B ἔφη, ὦ Σώκρατες· τί δὲ τούτοις ἢ ἐμοὶ ἐπιστέλλεις ἢ περὶ τῶν παίδων ἢ περὶ ἄλλου του, ὅτι ἂν σοι ποιῶντες ἡμεῖς ἐν χάριτι μάλιστα ποιοῖμεν;" "Ἀπερ' αἰὲν λέγω," ἔφη, ὦ Κρίτων, οὐδὲν καινότερον· ὅτι ὑμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμενοι ὑμεῖς καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς καὶ ὑμῖν αὐτοῖς ἐν χάριτι ποιήσετε, ἅττ' ἂν ποιῇτε, κἂν

μὴ νῦν ὁμολογήσητε· ἐὰν δὲ ὑμῶν μὲν αὐτῶν ἀμε-
 λῆτε καὶ μὴ θέλητε ὥσπερ κατ' ἴχνη κατὰ τὰ νῦν τε
 εἰρημένα καὶ τὰ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ζῆν, οὐδὲ
 ἐὰν πολλὰ ὁμολογήσητε ἐν τῷ παρόντι καὶ σφόδρα, C
 οὐδὲν πλεον ποιήσετε. Ταῦτα μὲν τοίνυν προθυμη-
 θησόμεθα, ἔφη, οὕτω ποιεῖν· θάπτωμεν δέ σε τίνα
 τρόπον; Ὅπως ἂν, ἔφη, βούλησθε, ἐάνπερ γε λάβητέ
 με καὶ μὴ ἐκφύγω ὑμᾶς. γελάσας δὲ ἅμα ἡσυχῇ καὶ
 πρὸς ἡμᾶς ἀποβλέψας εἶπεν· Οὐ πείθω, ὦ ἄνδρες,
 Κρίτωνα, ὥς ἐγὼ εἰμι οὗτος Σωκράτης, ὁ νυνὶ διαλε-
 γόμενος καὶ διατάττων ἕκαστον τῶν λεγομένων, ἀλλ'
 οἵταί με ἐκείνον εἶναι, ὃν ὄψεται ὀλίγον ὕστερον νε-
 κρόν, καὶ ἐρωτᾷ δή, πῶς με θάπτῃ. ὅτι δὲ ἐγὼ πάλαι D
 πολὺν λόγον πεποίημαι, ὥς ἐπειδὰν πῖω τὸ φάρμακον,
 οὐκέτι ὑμῖν παραμενῶ, ἀλλ' οἰχίσσομαι ἀπὶ τῶν εἰς μακά-
 ρων δὴ τινὰς εὐδαιμονίας, ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως
 λέγειν, παραμυθούμενος ἅμα μὲν ὑμᾶς, ἅμα δ' ἑμαυ-
 τόν. ἐγγυήσασθε οὖν με πρὸς Κρίτωνα, ἔφη, τὴν
 ἐναντίαν ἐγγύην ἢ ἣν οὗτος πρὸς τοὺς δικαστάς ἡγ-
 γυᾶτο. οὗτος μὲν γὰρ ἢ μὴν παραμενεῖν· ὑμεῖς δὲ ἢ
 μὴν μὴ παραμενεῖν ἐγγυήσασθε, ἐπειδὰν ἀποθάνω, ἀλλὰ E
 οἰχήσεσθαι ἀπὸντα, ἵνα Κρίτων ῥᾶον φέρῃ, καὶ μὴ
 ὀρῶν μου τὸ σῶμα ἢ καιόμενον ἢ κατορυπτόμενον
 ἀγανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ ὥς δεινὰ πάσχοντος, μηδὲ λέγῃ
 ἐν τῇ ταφῇ, ὥς ἢ προτίθεται Σωκράτῃ ἢ ἐκφέρει ἢ
 κατορύττει. εὖ γὰρ ἴσθι, ἢ δ' ὅς, ὦ ἄριστε Κρίτων,
 τὸ μὴ καλῶς λέγειν οὐ μόνον εἰς αὐτὸ τοῦτο πλημμε-
 λές, ἀλλὰ καὶ κακόν τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς. ἀλλὰ θαρ-
 रेῖν τε χρὴ καὶ φάναι τοῦμόν σῶμα θάπτειν, καὶ θά-

116 πτειν οὕτως, ὅπως ἂν σοι φίλον ἦ καὶ μάλιστα ἡγῇ νόμιμον εἶναι.

ΞΕ΄. Ταῦτ' εἰπὼν ἐκεῖνος μὲν ἀνίστατο εἰς οἴκη-
 μά τι ὡς λουσόμενος, καὶ ὁ Κρίτων εἴπετο αὐτῷ, ἡμᾶς
 δ' ἐκέλευε περιμένειν. περιεμένομεν οὖν πρὸς ἡμᾶς
 αὐτοὺς διαλεγόμενοι περὶ τῶν εἰρημένων καὶ ἀνασκο-
 ποῦντες, τοτὲ δ' αὖ περὶ τῆς ξυμφορᾶς διεξιόντες, ὅση
 ἡμῖν γεγонуῖα εἴη, ἀτεχνῶς ἡγούμενοι ὥσπερ πατρὸς
 στερηθέντες διάξιεν ὀρφανοὶ τὸν ἔπειτα βίον. ἐπειδὴ
 Β δὲ ἐλούσατο καὶ ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία—δύο
 γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας—καὶ αἱ
 οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο, ἐκείναις ἐναντίον τοῦ Κρί-
 τωνος διαλεχθεῖς τε καὶ ἐπιστείλας ἅττα ἐβούλετο, τὰς
 μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν, αὐτὸς
 δὲ ἦκε παρ' ἡμᾶς. καὶ ἦν ἤδη ἑγγὺς ἡλίου δυσμῶν
 χρόνον γὰρ πολὺν διέτριψεν ἔνδον. ἐλθὼν δ' ἐκαθέ-
 ζετο λελουμένος, καὶ οὐ πολλὰ μετὰ ταῦτα διελέχθη, καὶ
 ἦκεν ὁ τῶν ἑνδεκα ὑπηρέτης καὶ στὰς παρ' αὐτόν. ° Ω
 C Σώκρατες, ° ἔφη, ° οὐ καταγνώσομαί γε σοῦ ὅπερ ἄλλων
 καταγιγνώσκω, ὅτι μοι χαλεπαίνουσι καὶ καταρῶνται,
 ἐπειδὰν αὐτοῖς παραγγέλλω πίνειν τὸ φάρμακον ἀναγ-
 καζόντων τῶν ἀρχόντων. σὲ δὲ ἐγὼ καὶ ἄλλως ἔγνωκα
 ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ γενναιότατον καὶ προτότατον καὶ
 ἄριστον ἄνδρα ὄντα τῶν πώποτε δεῦρο ἀφικομένων,
 καὶ δὴ καὶ νῦν εὖ οἶδ' ὅτι οὐκ ἐμοὶ χαλεπαίνεις, γινώ-
 σκεις γὰρ τοὺς αἰτίους, ἀλλὰ ἐκείνοις. νῦν, οἶσθα γὰρ
 D ἃ ἦλθον ἀγγέλλων, χαῖρέ τε καὶ πειρῶ ὡς ὅῃστα φέ-
 ρειν τὰ ἀναγκαῖα. καὶ ἅμα δακρύσας μεταστρεφόμε-
 νος ἀπῆει. καὶ ὁ Σωκράτης ἀναβλέψας πρὸς αὐτόν·
 ° Καὶ σύ, ° ἔφη, ° χαῖρε, καὶ ἡμεῖς ταῦτα ποιήσομεν. °

καὶ ἅμα πρὸς ἡμᾶς· ‘Ὡς ἀστεῖος,’ ἔφη, ‘ὁ ἄνθρωπος· καὶ παρὰ πάντα μοι τὸν χρόνον προσήει καὶ διελέγετο ἐνίστε καὶ ἦν ἀνδρῶν λῶστος, καὶ νῦν ὥς γενναίως με ἀποδακρύνει. ἀλλ’ ἄγε δὴ, ὦ Κρίτων, πειθώμεθα αὐτῷ, καὶ ἐνεγκάτω τις τὸ φάρμακον, εἰ τέτριπται· εἰ δὲ μή, τριψάτω ὁ ἄνθρωπος.’ καὶ ὁ Κρίτων· ‘Ἄλλ’ οἶμαι,’ ἔφη, ‘ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἔτι ἥλιον εἶναι ἐπὶ τοῖς ὄρε- E
σιν καὶ οὐπω δεδυκέναι. καὶ ἅμα ἐγὼ οἶδα καὶ ἄλλους πάννυ ὁπὲ πίνοντας, ἐπειδὴν παραγγεληῖ αὐτοῖς, δειπνήσαντάς τε καὶ πiónτας εὖ μάλα, καὶ ξυγγενομένους γ’ ἐνίους ὧν ἂν τύχωσιν ἐπιθυμοῦντες. ἀλλὰ μηδὲν ἐπείγου· ἔτι γὰρ ἐγχωρεῖ.’ καὶ ὁ Σωκράτης· ‘Εἰκότως γε,’ ἔφη, ‘ὦ Κρίτων, ἐκεῖνοί τε ταῦτα ποιοῦσιν, οὓς σὺ λέγεις, (οἷονται γὰρ κερδαίνειν ταῦτα ποιήσαντες), καὶ ἔγωγε ταῦτα εἰκότως οὐ ποιήσω· οὐδὲν γὰρ οἶμαι κερ-
δανεῖν ὀλίγον ὕστερον πίων ἄλλο γε ἢ γέλωτα ὁφλή- 117
σειν παρ’ ἑμαυτῷ, γλιχόμενος τοῦ ζῆν καὶ φειδόμενος οὐδενὸς ἔτι ἐνόοντος. ἀλλ’ ἴθι,’ ἔφη, πείθου καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖ.’

ΞΣΤ’. Καὶ ὁ Κρίτων ἀκούσας ἐνευσσε τῷ παιδί πλησίον ἐστῶτι. καὶ ὁ παῖς ἐξεληθὼν καὶ συχνὸν χρόνον διατρίψας ἦκεν ἄγων τὸν μέλλοντα δώσειν τὸ φάρμακον, ἐν κύλικι φέροντα τετριμμένον· ἰδὼν δὲ ὁ Σωκράτης τὸν ἄνθρωπον· ‘Εἶεν,’ ἔφη, ‘ὦ βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χορὴ ποιεῖν;’ ‘Οὐδὲν ἄλλο,’ ἔφη, ‘ἢ πiónτα περιμέναι, ἕως ἂν σου βάρος ἐν τοῖς B
σκέλεσι γένηται, ἔπειτα κατακεῖσθαι· καὶ οὕτως αὐτὸ ποιήσει.’ καὶ ἅμα ὥρεξε τὴν κύλικα τῷ Σωκράτει· καὶ ὁ λαβὼν καὶ μάλα ἵλεως, ὦ Ἐχέκρατες, οὐδὲν τρέσας οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώ-

ΑΡΧΕΣ

1) Εις αυτήν, έχει βάρος 2Κ. γραμμ. διαστάσεων 3,75cm. πλάτος 1cm. και μήκος 1cm. και είναι στην οριζόντια θέση.

2) Διατάσσεται, ανάμεσα σε 6ΚΚ. διαστάσεων 1cm. πλάτος 1cm. και μήκος 1cm. και είναι στην οριζόντια θέση.

3) Διατάσσεται, ανάμεσα σε 4ΚΚ. διαστάσεων 1cm. πλάτος 1cm. και μήκος 1cm. και είναι στην οριζόντια θέση.

4) Η ίδια διάταξη, διατάσσεται, ανάμεσα σε 2ΚΚ. διαστάσεων 1cm. πλάτος 1cm. και μήκος 1cm. και είναι στην οριζόντια θέση.

5) Η ίδια διάταξη, διατάσσεται, ανάμεσα σε 1ΚΚ. διαστάσεων 1cm. πλάτος 1cm. και μήκος 1cm. και είναι στην οριζόντια θέση.

6) Η ίδια διάταξη, διατάσσεται, ανάμεσα σε 0ΚΚ. διαστάσεων 1cm. πλάτος 1cm. και μήκος 1cm. και είναι στην οριζόντια θέση.

7) Η ίδια διάταξη, διατάσσεται, ανάμεσα σε 0ΚΚ. διαστάσεων 1cm. πλάτος 1cm. και μήκος 1cm. και είναι στην οριζόντια θέση.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΧΑΙΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΞΕΔΩΘΗΣΑΝ:

Πλάτωνος Πολιτεία. Ἐπιμελείς Γ. Γορδίκας...	Δρ. 20.—
Λυσίου Λόγοι. Ἐπιμελείς Γ. Σταματάκου.....	> 10.—
Ἀρριανοῦ Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασις. » Βιβλία Α-Β	> 11.—
Θουκυδίδου βιβλ. Α'. Ἐπιμελείς Γ. Γορδίκας	> 14.—
» Β'. »	> 10.—
Ξενοφῶντος Ἑλληνικά βιβλ. Γ-Δ. Ἐπιμ. Πεζουπόλου	> 8.—
Πλάτωνος Ἀπελογία Σωκράτους—Κρίτων—Λόγος Ἐπιμελείς Ἀχιλ. Τζασιτζάνου	> 14.—
» Γοργίας. » » »	> 20.—
» Πρωταγόρας. » » »	> 11.—
» Φαίδων. » » »	> 15.—
Θεοφράστου Χαρακτήρες. » » »	> 10.—
Λυκούργου κατὰ Λεωκράτους » » »	> 12.—
Δημοσθένους Λόγοι (Φιλιππικοί—Ὀλυμπιακοὶ κλπ.) Ἰ Σταματάκου	> 12.—
» Ὁ Περὶ Στεφάνου » » »	> 20.—
Ὁμήρου Ἰλιάς. Ἐπιμελείς Α. Σακελλαρίου Α-Ζ....	> 16.—
» » » » Η-Μ. ..	> 16.—
» » » » Α-Μ. ..	> 30.—
» Ὀδύσσεια Α-Ζ.....	> 12.—
Πλουτάρχου Περὶ Παιδων Ἀγωγῆς. Ἀχ. Τζασιτζάνου	> 7.50
» Ἁγίς—Κλεομένης καὶ Γράγχοι. »	> 12.—
» Θεριστοκλῆς καὶ Ἀριστείδης »	> 12.—
» Σόλων καὶ Περικλῆς »	> 12.—